BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 97 ► 1 Temmuz/Tîrmeh 1995 ► 30.000 TL.

İşçiler, köylüler, emekçi kadınlar, gençler, dar gelirli kamu emekçileri... Kürt ulusu ve ezilen tüm milliyetler... Aleviler, ezilen din ve mezhepler... ZULÜM ve BASKI ALTINDA!..

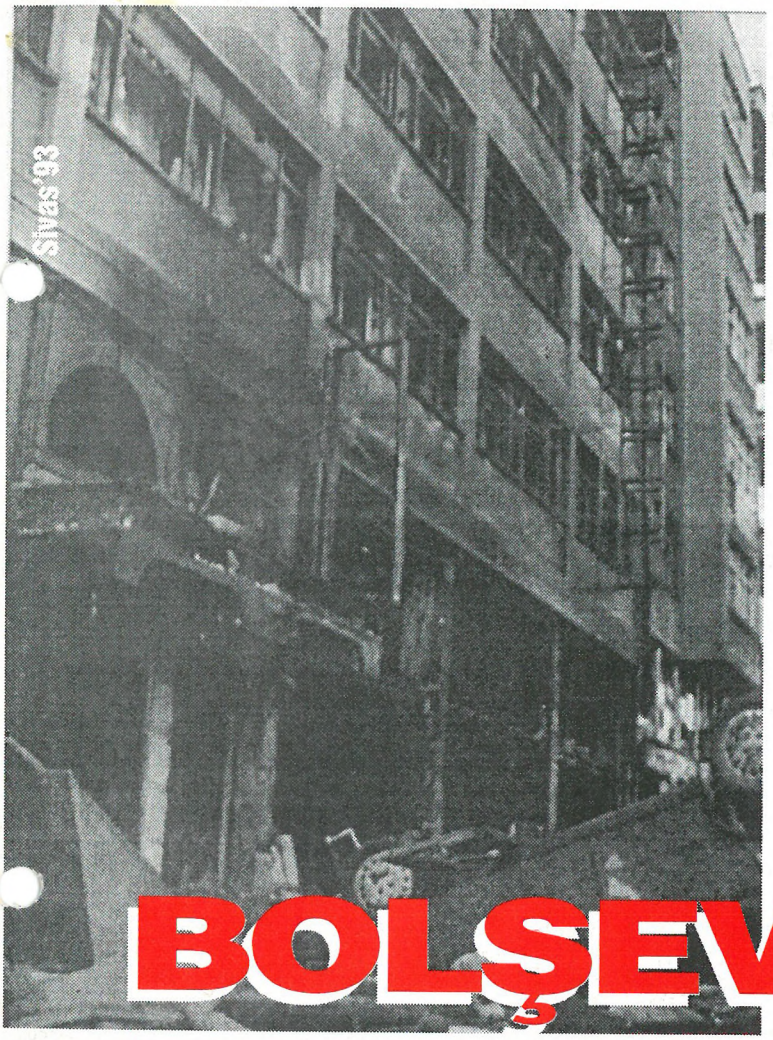
Sivas'93

İstanbul / Gazi'95

Umut isyanda, kurtuluş devrimde,

BOLŞEVİZMDE!

Kürdistan

İstanbul / Gazi'95

içindekiler

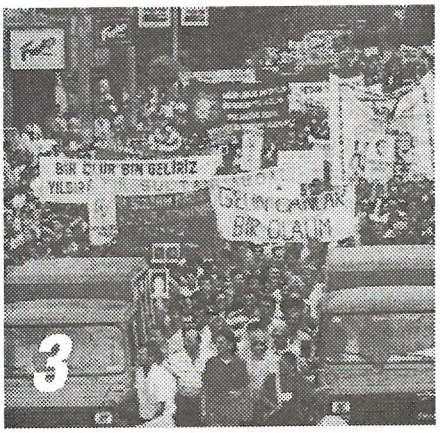

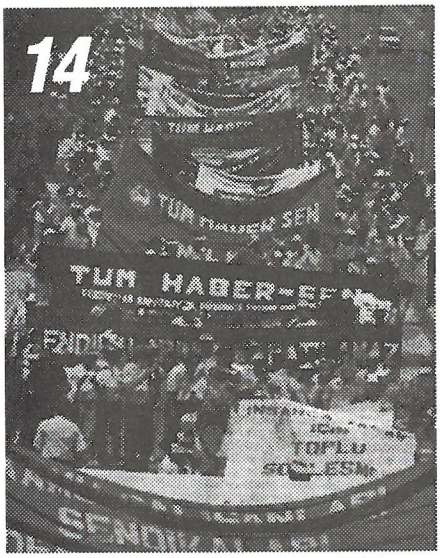

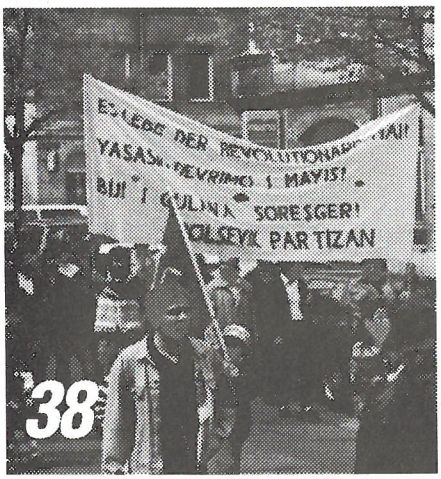

3 **Sivas katliamının hesabı devrimle sorulacaktır! UMUT İSYANDA, KURTULUŞ DEVRİMDEDİR!**

7 **"Özgür Gelecek"in alevilik hakkında tavrı...**

10 **Bolşevizmden başka alternatif yok!**

12 **Emperyalist çıkar dünyasının bazı görüntüleri...**

14 **–Memura 1 yıl daha "grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak" yok!**
–15-16 Haziran Şanlı büyük İşçi Direnişinin 25 yıldönümünde: İşçiler, emekçiler Bolşevik saflara!

16 **Kıbrıs sorununun gerçek çözümüne ancak devrimle ulaşılabilir!**

17 **Ajitasyon-propaganda faaliyetlerinin kimi sorunları üzerine...**

19 **Proleter enternasyonalizmine bağlı kalalım! Görevlerimizin çözümüne tutarlı olarak sarılalım!**

26 **Uluslararası Komünist Hareket'in birliği yüce hedefine, revizyonizmle-oportünizmle uzlaşma temelinde varılamaz!**

33 **Kuzey Kürdistanlı "sosyalistler" nasıl "birleşiyor?**

38 **BİLDİRİLER-HABERLER:**
– Enternasyonal proletaryanın birlik, dayanışma, mücadele günü 1 Mayıs coşkuyla kutlandı!
– İstanbul'da 1 Mayıs 1995 eylemi ve eyleme "Demokrasi Platformu"nun eylem hazırlığı üzerine
– (17 Haziran Bonn eylemi:) ... Faşist Türk devletine ve emperyalizme ölüm!
– Okuyucu Mektubu
– İK hk. BP(KK-T) Marmara Bölgesi afiş ve pulları

43 **Li Tirkiyê pirsgirêka netewî**

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
6700 Strasbourg, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, L 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Umut isyanda, kurtuluş devrimdedir!

Egemen din veya mezhep, egemen olmayan din, mezhep veya inanç grupları üzerinde uyguladığı baskıyı yoğunlaştırmakta, mezhep temelinde katliamlara yenileri eklenmektedir. 2 Temmuz 1993 Sivas katliamı bu temelde yürüyen katliamların son örneklerinden birisidir.

Sivas katliamının hesabı devrimle sorulacaktır!

YÜZYILI geride bırakmaya hazırlandığımız bu yıllarda, dünyada ve Türkiye'de gelişen iki önemli akım var: Milliyetçilik ve dinci gericilik.

Bu iki akım, emperyalizmin çıkarlarına bağlı olarak kışkırtılmakta, halklar bu iki gericilik üzerinden de birbirlerine düşman hale getirilmekte, emekçi-

ler cephesi bu yollarla da yarılmaktadır. Barbarlık kendisini bu alanlarda da bütün iğrençliği ile göstermektedir.

Milliyetçilik temelinde dünyanın bir dizi bölgesinde halklar birbirlerinin boğazını keserken, diğer yandan dinci gericilik, kendi dininden olmayanı, kendi tanrısına tapmayanı, kendi peygamberini peygamber tanımayanı kurşunlamakta, yakmakta, katletmektedir. Afganistan'da, Sudan'da, Cezayir'de, İran'da, Mısır'da, islam köktendinciliğinin işlediği cinayetlerin, katliamların ardı arkası kesilmemektedir. Hindistan'da Keşmir'de, hindular ve müslümanlar birbirini boğazlamaktadır.

Dinci barbarlığın ülkemizdeki son örneği: Sivas katliamı...

Dünya üzerindeki milliyetçi ve dinci barbarlığın gelişmesine paralel olarak Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de milliyetçi ve dinci gericilik artan bir hızla güçlenmektedir.

Dinci barbarlığın Kuzey Kürdistan-Türkiye'de gelişmesinin bir diğer yönü, aynı zamanda din ve mezhep temelinde çelişkilerin derinleştirilmesidir. Egemen din veya mezhep, egemen olmayan din, mezhep veya inanç grupları üzerinde uyguladığı baskıyı yoğunlaştırmakta, mezhep temelinde katliamlara yenileri eklenmektedir. **2 Temmuz 1993 Sivas katliamı bu temelde yürüyen katliamların son örneklerinden birisidir.**

2 Temmuz 1993 tarihinde Sivas'ta, geleneksel Pir Sultan Abdal Şenliklerı'ne katılmak için bu kente giden devrimci-demokrat aydın, yazar ve sanatçıdan otuzbeşi, devletin gözleri önünde 7 saat süren bir ablukanın ardından dincigerici faşistler tarafından bulundukları otelin ateşe verilmesi sonucu diri diri yakıldılar, katledildiler.

Gözleri önünde saatlerce süren katliama seyirci kalan faşist devlet, göster-

melik bir iki tutuklama ile ne kadar "tarafsız" olduğunu açığa vurdu. Yine katliama tahriklerin neden olduğu yönünde devletin en yetkili ağızları beyanat verdiler. Katiller daha ilk günden "aklandı". Bu yetmezcesine göstermelik tutuklanan katillerden önemli bir bölümü daha ilk duruşmada bırakıldı, basına ve kamuoyuna gizli yapılan sonraki duruşmalarda da peyder pey katillerin serbest bırakılmasına devam edildi. Geriye kalan son birkaç kişiye verilen göstermelik cezalarla Sivas katilleri fiili olarak ödüllendirildi.

Yine katliamın sorumlusu olarak, katliamdan şans eseri kurtulan Aziz Nesin hakkında "olayları tahrik" suçuyla dava açıldı. Faşist devletin "bağımsız" adaleti, böylece görevini "eksiksiz" yerine getirmiş oldu!!

Sivas katliamı: Dinci faşizmin ayaklanma provası!

Bu katliam, ezilen ve baskı altında tutulan mezhep ve dinlerin büyük tehdit ve tehlike altında bulunduklarına en son örnek olması yanında dinci barbarlığın ulaştığı boyutu da göstermektedir.

Devrimci gelişmenin önüne set çekmek amacıyla devlet, özellikle 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra, dini gerici örgütlenmeye gözyummuş, destek sunmuştur. "Böl-parçala-yönet" taktiği ile emekçi kitleler arasında derin uçurumlar açmak ve böylece kendisine karşı yönelebilecek emekçilerin birlikteliği ve mücadelesini engellemeyi amaçlayan devlet, din ve mezhep farklılığından doğan çelişkiyi daha etkin bir şekilde kullanarak resmi din ve mezhebe bir dizi prim vermiş, onun gelişmesini kendi elleriyle desteklemiştir. Devletin bu açık desteği ile de güçlenen dinci gericilik gelinen yerde iktidarı ister duruma gelmiştir. Sivas katliamı sırasında dinci gericilik şeriat devleti özlemini dile getirmiştir. Sivas katliamı bir yanı ile dinci-gerici şeriatçı güçlerin devlet aygıtını ele geçirmek yolunda bir ayaklanma provasıdır da.

"Şeriat isteriz!" diyerek kitleleri harekete geçiren gerici-yobazların iktidarında ne tür barbarlıkların uygulanacağının kanıtı Sivas katliamının ta kendisidir. 35 insanı diri diri yakanların özendikleri şeriat devletinin hüküm sürdüğü İran da bu konuda ibretlik örnekler sunmaktadır.

Tüm hak ve özgürlüklerin kısıtlandığı, her türlü sosyal ve siyasal gelişmenin dinin boyunduruğu altına alındığı, Ortaçağ karanlığının günümüzde kitlelere birer "kurtuluş" ve "cennet" olarak sunulduğu dinci faşizm, kurtuluş değildir, olamaz. Ezilenlerin daha da baskı altına alındığı, demokratik hak ve özgürlüklerin rafa kaldırıldığı, egemen olan dinin ve mezhebin dışında kalan diğer din ve mezhepler üzerinde sınırsız bir baskı ve katliamların yaşandığı, kadınlar üzerindeki baskı ve yasakların çok daha katmerlisinin uygulandığı... bir toplumsal sistemin farklı uluslardan, milliyetlerden, inançlardan, cinsiyetten emekçilere sadece zulüm getireceği açıktır. Böylesi bir zulüm düzeninin, iddia edildiği üzere "cennet" olmayacağı açıktır.

Emekçiler, bunun bilincinde olarak, şeriatçı faşizme karşı örgütlü bir şekilde mücadeleyi yükseltmelidirler. Ortaçağ karanlığına geri dönülmemesi için emekçiler gerici-dinci faşizme karşı mücadele ederken, bu mücadeleyi bu gelişmenin temel taşlarını koyan, gelinen yerde sahte laiklik söylemine sarılarak dinci gericiliği gemlemeyi hesaplayan faşist Türk devletine karşı, devrim mücadelesinin bir parçası olarak ele almalı, bu devleti ve her türlü gericiliği devrimle yıkmalıdırlar.

Hakim sınıfların sahte laiklik savunusu ve Alevilik...

Sivas katliamı sonrasında dinci gericiliğin gelişmesinin ve kendisini de tehdit eder hale gelmesi karşısında hakim sınıfların iktidardaki kanadı, tüm Cumhuriyet tarihi boyunca bir paravan olarak kullandıkları sahte "laikliğin" korunması palavrasına sarıldı. Bunun için kitlelere çağrılar yaptı, yapıyor. *"Türkiye laiktir, laik kalacak!"* sloganını kitlelerin diline yerleştirmeye çalışan hakim sınıflar büyük bir ikiyüzlülükle TC'nin laik olduğunu propaganda edebilmektedirler. Gerçekte ise, faşist TC'nin laikliği sahtedir, TC'de korunacak laiklik yoktur.

Laiklik demek din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması demektir. Oysa faşist Türk devletinde din ve devlet işleri içiçe yürümektedir. Devlet, dine açıktan destek vermekte, onu "Diyanet İşleri Başkanlığı" aracılığı ile denetim altında tutmakta, kullanmaktadır. Devlet, neredeyse altı bakanlığın bütçesi kadar büyük bir pay ayırdığı "Diyanet İşleri Başkanlığı" aracılığı ile, "resmi din" savunuculuğu hemen hemen tüm Cumhuriyet tarihi boyunca uygulamıştır. Dine destek veren bir devletin laik olması düşünülemez! Sadece bu kadar değil, devletin din üzerindeki etkisi... Resmi din derslerini zorla okutan, çeşitli inanç grupları üzerinde terör estiren, onların dini ve inançsal "değerlerine" saldıran, dini kurum ve kuruluşlarının çalışmalarını engelleyen, kimi dini binalarını yıkan, kapısına kilit vuran, sünni olmayan köylere zorla cami yaptıran, kendi denetimi ile binlerce Kur'an kursu açan bir devlet de laik olamaz! Hayır, **faşist Türk devleti laik değildir! Emekçiler, faşist devletin sahte laikliğine aldanmamalıdırlar.**

Faşist Türk devleti sahte laiklik söylemi ile özellikle Alevi kesimi kendi çevresinde toparlama, kitle tabanını genişletmek istemektedir. Cumhuriyet tarihi boyunca, Kemalist-faşist devletin sözümona laikliğinin ve cumhuriyetin "sigortası", çeşitli düzen partilerinin oy deposu olarak görülüp gösterilen Alevi kesimine, bir dizi yalan-dolan ile mevcut faşist devletin savunuculuğu misyonu biçilmiştir! Bugün de yapılan bundan başkası değildir. Bir kısım Alevi bu oyunun bir parçası olmaya dünden razıdır, kendilerine biçilen bu misyonu yerine getirmek için bugünden kolları sıvamışlardır.

Emekçiler, özellikle Alevi mezhebinden emekçiler, "devletin laik olduğu", "bu devletin korunması gerektiği" yönlü söylemlerin gerçek olmadığını görmeli, bu yalanlarla "devletin korunması"nı vaaz eden faşist gericiliğe karşı, dini, mezhebi, ulusu, milliyeti ne olursa olsun tüm emekçiler ile birlikte örgütlenmeli ve mücadele etmelidirler. Dinci-gerici-şeriatçı tehlikeye karşı çözüm faşist devletin korunmasında değil, her iki gericiliğin yıkılmasındadır. Kırk katır da, kırk satır da emekçilerin tercihi olamaz, olmamalıdır!

"Alevicilik" mi, devrimcilik mi?

Özellikle Sivas katliamının ertesinde örgütlenmesine ağırlık veren Alevi kesimi, gelinen aşamada bir güç olarak varlığını hissettirmektedir. Bu gücün oluşmasında devletin "resmi din" anlayışını körükleyerek diğer inanç ve mezhepler üzerinde uyguladığı çifte standartçı anlayışının payı olduğu kadar, dinci-gericiliğin yaptığı Sivas katliamının da önemli bir etkisi vardır. Devrimci hareketin nispi güçsüzlüğü, alternatif bir güç olarak bu kesimlerden emekçileri kendi örgütlülüğü içerisinde mücadeleye çekememesi olgusu da bu alanda bir boşluğun doğmasına ve Alevi kesiminin kendi özgül talepleri temelinde örgütlenmesinde bir başka etkendir.

Alevi hareketi örgütlenmede bir gelişme yaşarken, bu hareketin kökenleri,

ideolojisi ve gelecekte oynayacağı misyon da tartışılmaya başlandı. Alevi örgtlenmesinin katettiği bu gelişme, başta devlet olmak üzere hemen her türden kesimin "dikkatini çekmeye", "Aleviliğin keşfedilmesine" de yolaçtı. Devlet, Alevi kesimini kendi yörüngesinde tutabilmek, toplumun mezhep temelinde bölünmüşlüğünü sürdürebilmek ve faşist devletin korunmasında bu kesimi de kullanabilmek için şirin görünmeye çalışmakta, bir dizi vaadde bulunmaktadır. Öyleki, hakim sınıf siyasetçileri, Alevilerin gelenekselleşmiş şenliği olan Hacı Bektaş Şenliklerini hiç kaçırmamakta, hatta en üst düzeyde katılmakta, sırt sıvazlamakta, el öptürmektedirler.

Alevi kitlesini peşine takmak konusunda devrimci örgütler de birbirleri ile yarış içerisinde "Aleviliği" keşfetmektedirler. Alevi kitlesini "kazanmak" uğruna kimi devrimci örgütler, "Alevicilik" yapıp, devrimci ideolojiyi, yer yer de kendi örgütlenmelerini bir kenara koymakta, Alevi örgütlenmeleri içerisinde Aleviciliğe soyunmaktadırlar.

Bu çok tehlikeli bir durumdur.

Öncelikle, Alevicilik yapan devrimci örgütler, Aleviliğin dinsel bir olgu olduğu gerçeğini gözlerden uzak tutmaya, yer yer Alevilikle devrimciliği, hatta sosyalizmi/komünizmi eşitlemektedirler. İdealist dünya görüşü ile materyalist yaklaşım arasındaki sınır çizgileri silinmekte, "Aleviliğin ilericiliği", "devrimciliği" kimi devrimcilerin dillerinden düşmemektedir.

Diğer yandan devrimciler bu yaklaşımları ile, kurtuluşun devrimle olacağı görüşünün yerine çözümün Alevi öğretisinde, felsefesinde ve örgütlülüğünde olduğu görüşünün ağırlık kazanmasına neden olmaktadırlar ki; devrimcilik yer yer açıktan, bazen de "taktik adına" ayaklar altına alınmaktadır.

Diğer yandan Aleviciliğin yaygın bir şekilde propaganda edilmesi çeşitli inançlara sahip emekçiler arasında varolan uçurumların derinleşmesine neden olmakta, mezhep örgütlenmeleri sınıf örgütlenmesinin önüne dikilmektedir; ki, bu durum objektif olarak burjuvazinin işine gelmektedir. Devrimci örgütlerde ya da sınıf örgütlerinde emekçilerin güçlerini birleştirmeleri mezhep ve dini örgütlenmelerle engellenmektedir. Kimi eski (ya da yeni!!) devrimci kadronun Alevi hareketi içinde aktif çalışması, bu örgütlenmeye kan-can vermesi, önderlik etmesi "çözümün Alevilikte olduğu" görüşünü öne çıkaran bir diğer faktördür.

Yapılanlar tam anlamıyla kitle kuyrukçuluğudur. Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketi içerisindeki kimi örgütler ve akımlar, bu yaklaşımları ile kendilerini değil ama, uzun vadede Alevi hareketini güçlendirmekte, bu hareketi devrimci hareketin bir alternatifi olarak görülüp, gösterilmesi çabasına –niyet ne olursa olsun– destek sunmakta, devrimci harekete zarar vermektedirler. Tüm bunlardan dolayı, devrimci hareketin taktik adına da olsa, Aleviliğe gerek ideolojik açıdan onda olmayan değerler atfetmesi, gerekse kitle kazanma adına kitle kuyrukçusu pozisyonlara düşmesi ve Alevi örgütlenmesine destek sunması kimi devrimci örgütlerin andaki tutarsızlıklarından birisidir. Bu yanlış anlayışlara son verilmeli, Alevilik gerçek yeri olan dinsel kategorik çerçevede ele alınıp değerlendirilmeli, soruna tutarlı ve devrimci bakış açısıyla yaklaşılmalıdır.

Burada geçerken, kendi kimliği ve özgül talepleri ile örgütlenen Alevilerin örgütlenmehakkını savunduğumuzu da vurgulamayı gerekli görüyoruz. Biz bolşevikler, faşist devletin korunmasına hizmet etmeyen, onunla işbirliğine girmeyen, gericiliğe destek sunmayan, devrimcilere ve komünistlere karşı düşmanca davranmayan, onların çalışmasını engellemeyen örgütlenmelere karşı değiliz. Biz, bu temelde, ezilen, baskı altında tutulan din, mezhep ve inanç gruplarının örgütlenmelerine karşı çıkmayız, ama bu kesimlerin örgütlenmeleri için özel bir destek de sunmayız. Hele hele bu kesimlerin niteliklerini temel çıkış noktalarını bir an olsun akıldan çıkarmaksızın, nicel güçleri ne olursa olsun bu kesimlere, onlarda olmayan nitelikler atfetmeyiz. Bizler bu kesimler devrimci mücadeleye destek oldukları ölçüde bu kesimlere sırt çevirmeyiz, ancak bu destek karşılığında ilkelerimizden taviz de vermeyiz.

Bizler, mezhep örgütlenmeleri önderliğinde, çeşitli inanç gruplarından gelme emekçilerin faşist devlete karşı ortak bir mücadele cephesinde savaşamayacağını görüyoruz. Bu tür örgütlenmelerin en iyi halde düzen içi muhalefet olarak işlev göreceklerini, bunun ötesine geçemeyeceklerini savunuyoruz. Politik hat açısından Alevi örgütlenmesinin de en iyi halde kendi özgün talepleri doğrultusunda bir "muhalif" düzen partisi olarak şekillenebileceğini düşünüyoruz. Kaldı ki, böylesi bir yapılanmanın da ömrü ve süreç içerisindeki işlevinin ne olacağı konusunda geçmiş deneyler gözönünde tutulduğunda "olumlu" bir durumun ortaya çıkmayacağını bugünden söylemek mümkündür.

Dine karşı yaklaşımımız...

Faşist Türk devletinin laikliğinin sahte olduğunu, din ve mezhep farklılıklarından dolayı devletin bunu emekçilerin birliğine karşı kullandığını, mezhep örgütlenmeleri ile emekçilerin sömürü düzeninden kurtulamayacağını her dönemde işçilere, emekçilere anlatmayı görev bilen biz Bolşeviklerin dine ve laikliğe yaklaşımı açık ve berraktır.

Bizler gerçek laiklikten yanayız, din ve devlet işlerinin kesinlikle ayrılmasını, devletin din üzerinde elini çekmesinden yanayız.

Bizler, devlet açısından dinin bütünüyle kişinin özel işi olduğunu savunuruz.

Biz bolşevikler, "halk için afyon" olan, her zaman hakim sınıflar tarafından halkı uyutmak ve avutmak için kullanılan dine karşıyız. Bizim dine karşı olmamız ama kişinin özel işi olarak din, inanç ve mezhep özgürlüğünü savunmamıza; dinsel ve mezhepsel baskıların karşısında olmamızın engeli değildir.

Biz bolşevikler, dine karşı mücadeleyi, öncelikle dine ihtiyaç yaratan koşulların ortadan kaldırılması, yani kapitalist sistemin ortadan kaldırılması mücadelesi olarak kavrıyor, buna uygun hareket ediyoruz.

Bizler, kitlenin gittiği her odağın doğru olmadığının ve kurtuluşu getirmeyeceğinin bilincinde olarak; Aleviliğin de, Aleviciliğin de kurtuluş olmadığını söylüyoruz.

Umut isyanda, kurtuluş devrimdedir!

Ezilenler için tek kurtuluş vardır: Sömürü sisteminin ortadan kalkması! Bunun için ulusu, dili, dini, mezhebi ne olursa olsun her kesimden işçilerin, emekçilerin BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde faşist devletin yerle bir etmesi gerekmektedir! UMUT İSYANDA, KURTULUŞ DEVRİMDEDİR!

Kurtuluş yolu, tüm ulus ve milliyetlerden işçi sınıfının ve emekçilerin demokratik halk devrimi ile faşist Türk devletini yıkmalarından geçmektedir!

İşçi sınıfı önderliğinde, işçilerin-köylülerin kuracakları devrimci-demokratik diktatörlük ile ulusal, dinsel, mezhepsel ve cinsel baskılar ortadan kaldırılabilir. Sadece böyle bir iktidar tüm gericiliği altedebilir, Ortaçağ kalıntılarını temizleyebilir, sosyalizmin yolunu açabilir! Barbarlığın tek alternatifi budur!

Bu alternatif için mücadele günün görevidir. Bu alternatif için yolu gösteren örgüt BOLŞEVİK PARTİ'dir!

İşçiler, emekçiler; BOLŞEVİK PARTİ'de birleşin! BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlenin! BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde savaşın!

18 Haziran 1995 ▲

"Özgür Gelecek"in alevilik hakkında tavrı...

"Alevilerin kendi inançları temelinde örgütlenme hakkı, demokratik bir haktır. Marksist-Leninistler, mezhep temelinde örgütlenmeyi yanlış bulsalar da, alevilere örgütlenme hakkını savunurlar. Mezhep baskısına karşı çıkmak ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da alevilerin örgütlenme hakkını savunmak; fakat bu örgütlenmenin, gerici bir örgütlenme olduğunu, komünistlerin bu örgütlenmeden yana olmadığını açıklama yükümlülüğünü ortadan kaldırmaz! "Özgür Gelecek", demokratiklik adına sosyalist hedefleri terk edip, mezhep temelinde örgütlenmelere hizmet eden bir konuma girmiştir..."

"Özgür Gelecek" sayı 46'da *"Alevilik gerçeğine devrimci bir bakış"* başlıklı bir yazı yayınlandı. Sözkonusu bu yazı, önce laf kalabalığı ile Marksist-Leninistlerin genel olarak "tarihsel olaylara" ve özelde de din sorununa nasıl yaklaşmaları gerektiğini ortaya koyma iddiasındadır.

Sorunlara bilimsel yaklaşılması gerektiğini sayısız kez vaaz etmektedirler. Yönteme ait olan bu açıklamaları, gerçekte sorunun özünü gizlemeye hizmet etmektedir. Din sorununa Marksist-Leninistlerin yaklaşımını ortaya koymak için, Lenin'den alıntılar aktarmaktadırlar. Alıntılardan önce ise şu tespit yapılmaktadır:

*"**Yani soruna düz bir mantıkla yaklaşmayacağız. Din bir "afyondur" diyerek her mezhepsel örgütlenmeyi, çıkışı, somut koşullarından soyutlayarak, gericidir diyerek savaş açamayız. Açmamalıyız da.**" (abç) (agg, sayfa 12)*

Bu tavırda değinilmesi gereken iki temel sorun vardır. Birincisi, dine karşı savaşma sorunu, somut koşullar adına terkedilmektedir. İkincisi ise, alevilik hakkında takınacakları tavrın, yani mezhep temelinde örgütlenmenin "hoşgörü ile karşılanması" tavırlarının temeli atılmaktadır.

Marksist-Leninistler din sorununa yaklaşırken, öne çıkardıkları temel yaklaşım şudur:

"Din halkı uyutmak için kullanılan afyondur. Marx'ın bu sözü din konusundaki Marksist görüşün temel taşıdır. Marksizm bütün modern dinleri, kiliseleri ve her türlü dinsel örgütü, işçi sınıfının sömürülmesini ve ezilmesini savunmaya hizmet edecek birer burjuva reaksiyon aracı olarak görür." (Lenin, Din Üzerine, sayfa 25, Ser Yayınları)

Dine karşı savaşma konusunda ise Lenin şöyle der:

*"Dinle savaşmalıyız –bu, **her türlü** maddeciliğin ve doğal olarak Marksizmin ABC'sidir. Ancak Marksizm, ABC'de donmuş kalmış maddecilik değildir. Marksizm daha ileri giderek şöyle der: Dinle **nasıl** savaşacağımızı bilmeliyiz, bunu yapabilmek için de inancın ve dinin kökenini kitlelere **maddeci** bir **biçimde** açıklamalıyız. Dinle savaş, soyut ideolojik öğütler çerçevesinde kalamaz, bu tür sınırlı öğütlere indirgenmemelidir." (age, sayfa 28)*

Lenin'den aktardığımız bu alıntılardan çıkarılması gereken derslerden üçü şunlardır:

1) "Din halkı uyutmak için afyondur" tavrı, Marksizm-Leninizmin din konusundaki tavrının temel taşıdır. Bu, şu anlama gelir: Bu yaklaşım, somut durumun tahlili adına da olsa kenara bırakıldığında, bu noktada Marksizm-Leninizmden uzaklaşılmıştır. "Özgür Gelecek", en başta bu noktada Marksist-Leninist yaklaşıma sahip olmadığını ele vermektedir.

Dinin afyon olması hakkında yazının sonuna doğru şu tavır takınılmaktadır:

*"**Öncelikle "Din bir afyondur". Bu tür örgütlenmeler de gericidir, karşı çıkılmalı ve dağıtılmalıdırlar mantığı yüzeysel ve sakattır**. (aoç) Daha baştan itibaren o emekçi kitleyle aramıza kalın duvarları örmektir. Buna hiç kimsenin hakkı yoktur." (aynı yerde)*

Yazının başında "düz bir mantıkla yaklaşmayacağız" tespitinin vardığı sonuç açıktır. Kitle kuyrukçuluğu, dinin bir afyon olduğu anlayışını reddetme sonucuna vardırmıştır. Böylece dinle uzlaşılmaktadır.

2) "Bütün modern dinler(...) her türlü dinsel örgüt", işçi sınıfının sömürülmesi ve ezilmesini savunmaya hizmet eden araçlar olduğu için, Marksist-Leninistler, dinin kendisine olduğu gibi, her türlü dini örgütlenmeye de karşı çıkarlar. Bu olgu da "Özgür Gelecek" tarafından ters-

yüz edilmekte ve yine somut durum adına, dini temelde ortaya çıkan örgütlenmelere karşı mücadeleyi bir kenara bırakmaktadır.

3) Marksist-Leninistler her türlü dine karşı savaşırlar. Sorun bu noktada, verilmesi gereken mücadelenin **nasıl** ve **hangi biçimde** verileceğidir. **Somut durumlarda verilecek mücadelenin biçimleri değişse de, mücadelenin kendisi verilmek zorundadır.**

Marksizm-Leninizmin dine yaklaşımının en çok çarpıtıldığı noktalardan biri budur. Kimileri, dine karşı mücadele adına, sınıf mücadelesini kenara bırakıp, merkeze "allah yok"u koyup, kitleleri karşısına alırken; kimileri de kitleleri karşısına almamak için dine karşı mücadeleyi terketme tavrını takınmıştır. (Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da esas olan, dine sarılma sapmasıdır!) Her iki tavrın da Marksist-Leninist yaklaşımla ilgisi yoktur.

"Bir Marksist hiç bir zaman ne anarşistlerin soyut, sözde kalan, gerçekte ise boş "devrimciliği" ne, ne de dinle mücadeleye sırt çeviren, bunun görev olduğunu unutan, Tanrıya inanmayı kabullenen, davranışlarını belirlerken sınıf mücadelesini değilde kimseyi kırmamak incitmemek "beni sokmayan yılan bin yaşasın" kuralını bozmamak endişesiyle davranan küçük-burjuva ya da liberal aydınların oportünizmine aldanmamalıdır." (Lenin, age, sayfa 32)

Lenin'in bu tavrı bize yol göstermektedir. Somut durum tahlili adına "Özgür Gelecek", dinle uzlaşma tavrını takınmaktadır. Marksist-Leninistler mezhepsel, yani dini temeldeki örgütlenmeleri reddeder, dine verilecek en ufak bir ödüne karşı kararlı bir mücadele verirler.

"Özgür Gelecek" dinle uzlaşmanın temelini attıktan sonra, alevilikle ilgili tavır takınmakta ve siyasi olarak cehalet içinde yüzdüklerini de ele vermektedir.

Sorunlara çok "bilimsel" yaklaşan tavırlarına göre, alevi gençliğinin 1960-1970'li yıllarda "anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin aktif militanları" olmasının başlıca nedenleri şunlardır:

*"**Birincisi**, Selçuklular, Osmanlılar ve TC'nin kuruluşundan bu yana Alevi mezhebi hiçbir zaman iktidar olamadı. Her zaman merkezi otoriteyle barışık durumda değil, çatışık durumdaydı. Bu çatışmanın temelinde mezhepsel olay yatmakla birlikte, iktidarın nimetlerinden yararlanamamak, sürgün ve göçlere maruz kalmanın beraberinde getirdiği bir yoksulluk da sözkonusu. **Yani Alevi nüfusunun esası emekçi ve üreticidir.***

***İkincisi**, Mezhepsel anlamda iktidar olmama, hep muhalif kalmanın getirdiği bir tepkisellik artı dini anlamda daha fazla bağnaz ve tutucu olmamanın sağladığı belli avantajlar sözkonusudur. Bu durum kaçınılmaz olarak özellikle Alevi gençliğini araştırmaya sevketti. İşte Alevi gençliğini esas olarak devrimciliğe iten, sosyalizme sevk eden nedenler bunlardır. Yani nesnel durum." (agg, sayfa 13)*

1960-1970'li yıllar ve sonrası dönemde alevi gençliğini anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleye itmesinin "nesnel durum"unun Selçuklular, Osmanlılar döneminde aranmasının nedeni nedir? Bu olgular, alevilerin mezhep olarak baskı altında tutulması için aktarılsa, sorun kalmaz. Fakat burada, alevi gençliğini "devrimci" olmaya iten nedenler tartışılmaktadır. Bu tavır, çok bilmiş görünme çabası içinde olan ve gerçekte siyasi cehaleti gösteren bir tavırdır.

Bu cehalet; yoksulluğu, sürgün ve göçlere bağlama tavrında da kendisini göstermektedir. Kuşkusuz, sürgün ve göçlere maruz kalınmıştır. Fakat, yoksulluğun nedeni bunlar değildir. Yoksulluğun nedenini yanlış göstermenin sonucu, şu tespit yapılmaktadır: ***"Alevi nüfusunun esası emekçi ve üreticidir."*** Ne büyük bir buluş(?!) değil mi? "Özgür Gelecek" bize, kapitalizm şartlarında, alevi nüfusun esasının emekçi ve üretici olduğunu söylüyor! Bizi aydınlattığı için teşekkür borçluyuz...

Bir-iki soru sormadan da geçmek mümkün değil. Aleviler, zengin fakir ayrımı yapılmadan, yani hepsi alevi oldukları için mi sürgün ve göçlere maruz kaldılar? Cevap evet ise, ki öyledir. O zaman, bu sürgün ve göçler sonucu gelen yoksulluk, neden tüm alevileri kapsamıyor? Ve, neden alevi nüfusun esas olmayan bölümü üretici ve emekçi değil? Bunların nedenleri nelerdir?

Diğer yandan, sünni nüfusun esası acaba "emekçi ve üretici" değil midir? Eğer onların esası "emekçi ve üretici" ise –ki öyledir!– o zaman, alevi gençlerin "devrimciliği"nin nedenleri üzerine tartışılırken, neden onların esasının "emekçi ve üretici" olduğu tespiti yapılıyor?

"Özgür Gelecek" Amerika'yı yeniden keşfededursun, biz sorunun kendisine bakalım. Alevi nüfusunun çoğunluğunun emekçi ve üretici olduğu, olgu tespiti yapmak için söylenmemektedir. Hayır. Burada sorun, alevilere bazı "olumluluklar" atfedip, sonra savunuculuğunu yapmaktır. Bunu yapmaya çalışırken de saçmalamaktadırlar.

"Dini anlamda daha fazla bağnaz ve tutucu olmama" durumu, gençleri araştırmaya sevketmişmiş... Ve alevi gençliğini *"devrimciliğe ve sosyalizme iten"* nedenler de bunlarmış?!! İlkönce, bir-bütün olarak alevi gençliği hakkında yapılan bu tespit, gerçekleri tersyüz eden bir tespittir. Alevi gençliği içinde devrimci saflarda yer alanlar kuşkusuz, küçümsenmeyecek ölçüdedir. Fakat, bunu bir bütün olarak alevi gençliği için söylemek, açıkça yalan söylemektir. Bundan da önemlisi, devrimci saflarda yer alanlar, alevi oldukları için değil, devrimci düşünceleri doğru buldukları için devrimci saflarda yer almışlardır.

Burada söylenenlerin hepsi, aleviliğe "ilerici", "devrimci" bir nitelik atfetmenin köşe taşlarıdır. "Özgür Gelecek" başkalarının aleviliğe açıkça atfettiği bu nitelikleri "utangaç" bir biçimde yapmaktadır. Bir yandan ***"Alevilik eşittir sosyalizm ve devrimcilik değildir."*** derken, diğer yandan ise şu tespit yapılmaktadır:

"Oysa yukarıda saydığımız (bizim de aktardığımız /BN) *nesnel nedenlerden dolayı özellikle Alevi gençliği sosyalizme, anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleye yatkındır. **Dahası tarihsel olarak zalimlere başkaldırının beraberinde getirdiği belli eşitlikçi, özgürlükçü kültür de sözkonusudur.**" (abç) (aynı yerde)*

Aleviliğe ve özellikle alevi gençliğe atfedilen bu niteliklerle "Özgür Gelecek", savunmak istediği politikanın tüm temel taşlarını dizmiştir. Bu tavrın bir sonraki adımı, aleviliğin savunusunun nasıl dile getirileceğidir.

Bunun yapılabilmesi için, ilkönce içinde bulunulan dönemin açıklanması gerekir. Ve şu tespit ile içinde bulunulan dönem "tahlil" edilmektedir:

*"**Birincisi**, yukarıda da belirttiğimiz*

gibi içinde bulundukları nesnel durumdan dolayı Alevi gençliği, kitlesi daha önce sosyalizm mücadelesine demokrasi mücadelesine yönelirken, geçici de olsa sosyalizmin uluslararası planda ve ülkemizde aldığı yenilgiden dolayı bu kitle yeni arayışlar, dahası mezhepsel olguya yönelmiştir. Sosyalizm ile Alevilik olgusunu bütünleştirmeye çalışmışlardır. Kuşkusuz Alevi gençliği bugün de demokratik ve özgürlükçü düşünceleri yadsımıyor. Tam aksine Aleviliği demokrasiyle, sosyalizmle özdeşleştirmeye çalışıyor." (aynı yerde)

Birincisi, "Özgür Gelecek", alevilik üzerinde sosyalizmle dinin birleştirilmesini savunan bir tavır içindedir. Abdullah Öcalan'a "Dinle sosyalizmin zıtlığını kavramıyor" eleştirisi getiren "Özgür Gelecek", alevilere "olumluluklar" atfetme çabası içinde, kendisi de A. Öcalan'ın din ile sosyalizmi birleştirme tavrını savunma konumuna düşmektedir.

İkincisi, Rus sosyal-emperyalizminin önderliğindeki Doğu Bloku'nun çökmesini "sosyalizmin uluslararası planda aldığı yenilgi" olarak gösterdiği yerde, modern-revizyonizmin de savunuculuğunu yapmaktadır.

"Özgür Gelecek" devam ediyor:

"... Kemalist unsurların denetiminde kurulan derneklerin ve örgütlerin ortaya çıktığı gibi, buna paralel olarak onlardan bağımsız demokratik karakterli oluşumlar da ortaya çıktı. Diğer bir deyişle, çelişkinin olumlu ve olumsuz yanı. Bizler bugün bu gerçek olguyu görmezlikten gelemeyiz. ***Tam aksine olumlu yanı daha da olumlamak için çalışmamız gerekir.*** *" (aynı yerde)*

Sözkonusu edilenin alevilik temelindeki örgütlenmeler olduğu açıktır. Bunların "olumlamak için" çalıştığı yan nedir? alevi mezhebindeki işçi ve emekçilerin sınıfsal temelde değil de, mezhepsel temelde örgütlenmesini; sömürüsüz toplum için değil, bazı demokratik haklar için verilen mücadele ile sınırlı olan bir tavrı onaylamak ve bunun için çalışmak. Böyle bir tavrın temeli de bazı örgütlenmelerin "demokratik karakterli" olması tavrıdır.

Kuşkusuz, alevi örgütlenmeleri içinde demokratik talepleri dile getiren ve demokratik karaktere sahip olan örgütlenmeler vardır. Bu noktada sorunun özü, Marksist-Leninist olma iddiasında olanların, soruna nasıl yaklaşmaları gerektiğidir.

Birincisi, ezilen bir mezhepten insanlar olarak alevilerin mezhep baskısına karşı gelmeleri doğrudur. Biz Marksist-Leninistler, dini inançlarından dolayı hiç kimsenin baskı altında tutulmasını savunmayız, baskılara karşıyız. Bu bağlamda aleviler üzerindeki mezhep baskısına da karşıyız. Buna karşı mücadele ederiz.

İkincisi, alevilerin kendi inançları temelinde örgütlenme hakkı, demokratik bir haktır. Marksist-Leninistler, mezhep temelinde örgütlenmeyi yanlış bulsalar da, alevilere örgütlenme hakkını savunurlar.

Mezhep baskısına karşı çıkmak ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da alevilerin örgütlenme hakkını savunmak; fakat bu örgütlenmenin, gerici bir örgütlenme olduğunu, komünistlerin bu örgütlenmeden yana olmadığını açıklama yükümlülüğünü ortadan kaldırmaz!

"Özgür Gelecek", demokratiklik adına sosyalist hedefleri terk edip, mezhep temelinde örgütlenmelere hizmet eden bir konuma girmiştir.

Marksist-Leninistler, örgütlenme sorununa, sınıfsal temelde örgütlenme mi, mezhep temelinde örgütlenmenin önüne çıkarılsın; yoksa, mezhep temelinde örgütlenme mi, sınıfsal örgütlenmenin önüne çıkarılsın, diye yaklaşmazlar. Marksist-Leninistler mezhep temelinde, dini temelde örgütlenmeyi reddederler. "Özgür Gelecek" ise şu tavrı takınmaktadır:

"Alevilerin devletten bağımsız olarak Cem evlerinde, dergahlardaki örgütlenmelerine karşı çıkılmamalıdır. Ama hiçbir zaman mezhepsel örgütlenme sınıfsal örgütlenmenin önüne de çıkarılmamalıdır." (aynı yerde)

Sorun gayet açık konmaktadır. Mezhep temelinde örgütlenme sadece, hangi örgütlenmenin öne alınacağı bağıntısında ele alınmaktadır. Bu bağlamda da, mezhep temelinde örgütlenmenin savunuculuğu yapılmaktadır. Marksizm-Leninizm adına savunulan bu tavrı red ve mahkum ediyoruz.

"Özgür Gelecek", bu konumuyla PKK'nın tavrını "eleştirmek"ten geri kalmıyor... Kendilerinin dinle uzlaşma tavrını gizlemek için de yaptıkları "eleştiri", PKK'nın pragmatist olduğu yönündedir. PKK'nın pragmatik tavıra sahip olduğu doğrudur. Fakat, bu olgu, takınılan tavrın yanlışlığını ortadan kaldırmamaktadır. Durum tespitini şöyle yapmaktadırlar:

"... ***Din silahına bugün PKK sarılmaktadır. Önce, "Kürdistan İslam Hareketi"ni kurarak din savunuculuğuna düşen PKK, bu kez "Kürdistan Aleviler Birliği" kurarak Alevi savunuculuğuna da soyundu.*** *" (abç) (aynı yerde)*

Burada ilk önce, sebep sonuç ilişkisi tersyüz edilmektedir. PKK "Kürdistan İslami Hareketi"ni kurduğu için din savunuculuğuna düşmemiştir. Hayır. Tam tersine, dini savunduğu için bu hareketi kurmuştur. PKK, 1989'dan beri din savunuculuğunu yapmaktadır. Böylesi bir durumda, PKK'nın din silahına, bugün sarıldığını söyleyenlere denecek tek şey, "Günaydın!"dır. Bu birincisi.

İkincisi, verilen bilgi de yanlıştır. "Kürdistan İslami Hareketi", "Kürdistan Aleviler Birliği"nden önce kurulmamıştır. Olgular bize şunu göstermektedir: İlkönce "Kürdistan Dindarlar Birliği", ondan sonra "Kürdistan Aleviler Birliği" kurulmuştur. Daha sonraki gelişmeler temelinde ise "Kürdistan Dindarlar Birliği" "Kürdistan İslami Hareketi"ne dönüşmüştür. "Özgür Gelecek" her yanı ile cehaletini ortaya koymaktadır.

PKK'nın pragmatist tavrını ise şöyle gerekçelendiriyorlar:

"Dinle sosyalizmin zıtlığını kavramıyor. İşte pragmatist bakış açısı budur. PKK'da ne arasan bulunur. Bu da tehlikelidir." (aynı yerde)

Siyasi terimlere yaptığı katkı için "Özgür Gelecek"in kutlanması lazım... Biz şimdiye kadar pragmatizmin, bir şeyin kavranmaması olduğunu bilmiyorduk doğrusu... Sorunun içeriğine gelince, dinle uzlaşma, pragmatist yaklaşım, mezhep temelinde örgütlenmenin savunulması vb. konularda "Özgür Gelecek" öncelikle kendi tavrına bakmalıdır. PKK kadar ilerlemiş olmasa da, özde aynı tavırların kendilerinde de var olduğunu görebilir belki.

Sonuç olarak, "Özgür Gelecek"in alevilik gerçeğine bakış açısı, dinle uzlaşma, idealist bakış açısıdır. Bu, Marksizm-Leninizme saldıran ve reddedilmesi gereken bir tavırdır.

Marksizm-Leninizm, dinle en ufak bir uzlaşmayı bile reddeder.

Mezhep temelinde örgütlenmeyi savunmak gericiliktir!

19 Haziran 1995 ▲

Bolşevizmden başka

Gazetecilikte bir olayın haber değerini taşıyıp taşımadığını belirlemek için kullanılan *"eğer bir köpek insanı ısırırsa, bu bir haber değildir; ama bir insan köpeği ısırırsa, bu bir haberdir"* şeklinde bir özdeyiş vardır.

Faşist TC'deki rezilliklerin boyutu, bu özdeyişin genel geçerliliğini çoktan yitirdiğini gösteriyor. Bu faşist devletin dokusunu oluşturan sömürü çarkındaki pislikler öylesine birikti ki, bunların tüm rezillikleri günlük normal olaylar halini aldı.

Yoksul bir insanın devlet tarafından tedavi ettirilip sağlığına kavuşturulması bir olaydır; ama onlarcasının hastanelerde rehin tutulması, yüzlercesinin ölmesi olay değildir.

Bir insanın işe girebilmesi olaydır; binlerce insanın işten atılması olay değildir.

Yasal toplantı ve gösterilerde, hak arama mücadelelerinde, faşist devlet güçlerinin saldırmaması olaydır; saldırması, joplaması, kurşunlaması, tutuklaması vb. olay değildir.

Devletin gizli infaz kurumu olan kontr-gerilla tarafından gözaltına alınan birinin sağ kurtulması olaydır; yüzlercesinin öldürülmesi, ölülerin meçhul bir yere gömülmesi, atılması, hergün kayıplar listesinin artmaya devam etmesi olay değildir.

Kuzey Kürdistan'da faşist TC'nin tahribatına uğramayan bir köyün bulunması olaydır; köylerin yüzlercesinin yakılıp-yıkılması, boşaltılması, binlerce yoksul köylünün sürgünlere gönderilmesi... olay değildir.

Bir yerlere birkaç fidanın dikilmesi olaydır; ormanların, köylerin yakılması, doğanın tahrip edilmesi olay değildir.

İnsan Hakları Bakanı'nın insan haklarından sözetmesi, gizlenmesi mümkün olmayan işkence ve infazların varlığından sözetmesi büyük bir hata, affedilmez bir olaydır; infazcı kadrolardan biri olan Necdet Menzir'in adıgeçen bakanı tehdit etmesi, Cumhurbaşkanı ve Başbakan'ın Menzir'in yanında durmaları ve de bir-iki demokrasicilik lafı eden bu bakanın kuzu kuzu görevine devam etmesi olay değildir.

Ülkeyi ziyaret edip *"Kürt sorununu zor yoluyla, öldürmekle çözemezsiniz, bu işi konuşarak çözebilirsiniz"* vb. gibi tavırlar takınan Avrupalı kadın parlamenterlerin söyledikleri olaydır; faşist TC'nin Devlet Bakanı'nın *"bunlar fahişedir"* demesi olay değildir.

Faşist devletin tüm kurum ve kuruluşlarında yurttaşların en basit işlerini bile rüşvet vermeksizin yaptırabilmesi olaydır; evlenme dairesinden parlamentosuna, en alt kademesinden en üst kademesine kadar yolsuzluk, usulsüzlük, rüşvet... meşrudur ve olay değildir.

En küçük bir birimde bile yapılan bir seçime devlet müdahalesi olmaması, hile-hurdanın katılmaması olaydır; Kilis'te olduğu gibi doğrudan Başbakan ve Cumhurbaşkanı eliyle rüşvet karşılığı seçimleri kazanmak olağandır, olay değildir.

Ve daha bunlar gibi neler neler...

Kısacası, sömürü sisteminin bir bütün olarak pislikten, rezaletten ibaret olduğunu hemen her olay özgülünde görmek mümkün. Bunun yükünü en ağır biçimde çeken, her gün sofrasındaki ekmeği giderek küçülen; konut sorunu, işsizlik, zam, zulüm, işkence ile yaşamı çekilmez hale gelen geniş işçi ve emekçi yığınlar, nasıl oluyor da bu sisteme destek veriyorlar? Nasıl oluyor da bu sistemin temsilcileri tarafından her defasında aldatıldıklarını görmelerine rağmen, yine dönüp dolaşıp bunların peşlerinden gidiyorlar?

Bunun böyle olması doğaldır! Çünkü geniş işçi ve emekçi yığınlar, tüm ezilen ve sömürülenler; –mevcut sömürü sisteminin dışında– kendilerini kurtaracak olan kendi sistemlerinin var olduğu bilincine sahip değiller. Onları bu sisteme taşıyacak olan kendi gücüyle tanışık değil. Öncü kendi yolunda, sınıf kendi yolunda yürümeye devam ediyor.

Sömürü sisteminin çarkları böylesine boş bulduğu bir alanda başdöndürücü bir hızla, patavatsızca işliyor. Kitleleri şaşkına çevirmek için her yol mübah sayılıyor.

Faşist devlet; radyosu, televizyonu, basını, eğitim kurumları vb. araçlarla kitleleri yoğun ideolojik bombardıman altında tutuyor.

Sporu, sineması, tiyatrosuyla kültür adına ırkçılık, milliyetçilik, şovenizm zehiri saçıyor.

Ordusu, polisi, istihbarat örgütleri, mahkemesi, parlamentosu vb. kurumlarıyla sermayenin emekçiler üzerindeki baskı ağını pekiştiriyor.

Din, mezhep, milliyet farklılıklarını kullanarak düşmanlıklar saçıyor, emekçi kitlelerin bütünleşmesi önünde muazzam barikatlar oluşturmasını çok iyi becerebiliyor.

Kitlelerin andaki durumlarını tahlil ederek, onları düzen içinde peşlerinde sürükleyecek mekanizmaları yaratıyor, devreye sokuyor. Özde bir, söylemde farklı olan siyasal partilerle kitlelerin gözlerini boyamayı, kafalarını allakbullak etmeyi becerebiliyor.

En basit bir örnek: Anayasa değişikliklerini aldatmacası üzerine yürüyen tartışmalarla ilgili olarak Refah Partili kadınların yaptığı bir toplantıda Erbakan efendi şöyle diyor: *"... hodri meydan diyoruz, erkekseniz gelin referanduma gidelim. Ama, Tansu hanım diyecek ki ben erkek değilim."* Bu sözleriyle Refahçı kadınlardan müthiş bir alkış alabiliyor.

Erbakan, kadınların bir toplantısında *"erkekseniz gelin"* lafının bir pot kırmak olduğunu düşünmüş olacak ki, *"bununla cinsiyet ayrımı yaptığımız anlaşılmasın, bu kelimeyle mertseniz gelin demek istiyoruz"* diyor. Güya düzeltme yapıyor! Birincisinde de, yaptığı düzeltmede de; düpedüz kadın cinsini aşağılıyor. Verdiği sözü tutmanın erğe özgü olduğunu, mert olmanın erkeğe özgü olduğunu açıkça söylüyor ve bunu kadın kitlesi alkışlayabiliyor.

Bu, toplumun ne hale getirildiğinin, sömürü mekanizmasının kitleleri nasıl etkisiz hale getirmeyi becerdiğinin tipik bir örneğidir.

Sermaye sınıfı, kitlelerin bilinç ve örgütlülük düzeylerine göre yapılanmasını sağlama alacak değişikliklere, yeni yol ve yöntemlere başvurur. Pislik ve rezilliğin bir bütün olarak bu sistemin kendisi olduğunu özenle gözlerden gizler. Kitleler tarafından teşhir olmuş, kitleleri aldatma işlevinde iyice zayıflamış olan partilerin, siyasal kadroların yerine yenilerini koyar.

Örneğin, 1970'li yılların sonlarına doğru hızla yükselen toplumsal muhalefeti düzenin potasında tutmakta zorla-

alternatif yok!

nan sağ partilerin yerine "sol" olarak Ecevit'in partisi *"Ne ezen ne ezilen, insanca hakça bir düzen!"* sloganıyla devreye sokuldu. Ve geniş kitlelerin de desteğini alarak hükümeti oluşturdu. Ancak kısa sürede işe yaramazlığı görüldü.

Toplumsal çalkantılar sermaye sınıfını tedirgin etmeye başladı. İpin ucunu daha fazla kaçırmamak için bu kez askeri faşist cunta devreye sokuldu. Faşist cunta; komünist, devrimci, ilerici güçleri katliamdan geçirdi, toplumsal muhalefeti kanla bastırdı. İşçi ve emekçilerin kazanılmış nispi ekonomik, demokratik haklarını zorla gaspetti. Cunta, işini yerine getirdikten sonra, yönetimi tekrar sivil-faşist kadrolara devretti.

Çark böyle dönüp duruyor!

Dün oynanan bu oyunlar, bugün de yeni kozmetik marifetlerle oynanmaya devam ediyor. Düzen partileri, iktidardakilerden muhalefettekilere, en büyüğünden küçüğüne, en sağcısından en solcusuna kadar hepsi değiş-tokuş, danışıklı dövüş içinde üstlendikleri rollerini yerine getiriyorlar.

Aralarındaki fark, yaptıkları işbölümünden ibarettir. Bunların bir bölümü, sistemin pisliklerine meşruluk kazandırmakla; bir bölümü de –bu kadar fazla pisliğin kitlelerce görülüp bilinmesinin akıllıca bir iş olmadığını düşündüklerinden– bu pislikleri hiç olmazsa kitlelerin gözlerinin önünden kaldırmakla görevliler. Sermaye, kadrosunu böyle geniş tuttuğundan işlerini rahat rahat yürütüyor.

"Demokrasi mi?" deyip duruyorlar! Çok basit: Üniformalıları al, yerine üniformasızları koy!

"141-142 mi?" Kaldır, yerine "Terörle Mücadele Yasası"nı koy!

"İdam mı?" Kaldır, yakaladığın yerde infaz et!

"İşkence mi?" Usulüne göre yap, o da olmazsa, ver kontr-gerilla birimine kayıplara karıştırsın!

"8. madde mi?" Başka maddelere bölüştürün, ortada görünmesin!

"Gösteri, toplantı, yürüyüş mü?" İzin verin, eğer İstiklal Marşı, Türk bayraklarıyla bu işi yapmıyorlarsa, terörist ilan edip saldırın, dağıtın, joplayın, tutuklayın!

"Yüzbinlerce kamu emekçisi grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklar için mücadele yürütüp alanları mı dolduruyor?" Gönder Hikmet Çetin'i, "siz haklısınız, ben de sizinle beraberim. Ama öbür ortaklar. Görüşmemiz lazım, bu işler birdenbire olmuyor. Hadi şimdi gidin, sonra tek tek gelin, vs. vs." desin, bu işi hiç olmazsa bir başka seçime kadar atlatsın!

8 Martları, 1 Mayısları, Newrozları kutlamak mı istiyorlar? Onu devlet, "analar günü", "babalar günü", "sevgililer günü" ... gibi kendisi kutlasın. Bu günlerin ne anlama geldiğini komünistler, devrimciler kitlelere gösteremesin, bu mutlaka önlensin.

Kürt meselesi mi? İşte bu, biraz karışık!!! Ama yine de en iyi yolu, bu iş için savaşanı, yanbakanı öldür! Konuşanı, yazanı tutukla! Bizden yana olanı çıkar televizyona Kürtçe konuştur, üzerlerinde bir baskının olmadığını, eşit haklara sahip olduğunu söylesin.

Daha çok demokrasi, özgürlük, eşitlik lafları mı gerekli, çıkar Cem Boyner gibilerini, Ecevit'in 20 sene önce söylediği meşhur sloganlarının günümüze uyarlanmışını piyasaya sürsün!

"Sosyalist Partisi", "İşçi Partisi" etiketli partiler mi eksik? Bırakın Perinçekleri, Arenleri ortalıkta dolaşsınlar. Bu adamlar sermayenin daha uzun ömürlü olmasına yarayacak ciddi önerilerde bulunuyorlar. vs. vs. ...

Bütün bunlar TC demokrasisinin bazı görüntüleridir.

Sermaye sınıfı kendi koşullarında, gelişmesine, içinde bulunduğu duruma denk düşecek şekilde allayıp-pullayıp bir demokrasi ortaya sürer. Çünkü sınıflardan bağımsız bir demokrasi yoktur. Tek başına demokrasi kavramı bir şey ifade etmez. Demokrasi gerçek anlamda ya sermaye için vardır, bu durumda emek cephesi açısından gerçek demokrasi yoktur. Ya da demokrasi emek cephesi için vardır ve bu durumda sömürücü sınıflar için gerçek bir demokrasi yoktur. Üretim araçları üzerindeki mülkiyet biçimiyle doğrudan ilişki içinde ele alınıp tartışılmayan demokrasi, özgürlük, eşitlik gibi kavramlar kitleler gözünde gerçek hedefi gizlemek, sermaye iktidarının devamına hizmet etme işlevini görmektedir.

17 Haziran'da MED-TV'de yapılan bir açık oturumda konuşmacılar, bu sorunun barış içinde, demokrasi çerçevesinde çözümü konusunda görüşlerini ortaya koydular. Konuşmacılardan Sürgünde Kürt Parlamentosu Hukuk Komisyonu Başkanı Şerafettin Kaya şöyle diyor: *"Önce demokrasi mi gelecek ki, Kürt sorunu çözülecek, yoksa Kürt sorunu çözülecek ki, demokrasi gelsin. Buna cevap vermek lazım."*

Bu tür tartışmaların hemen tümünde, birileri çıkıp demokratlık, devrimcilik, solculuk adına sistemle bağıntısını kopardığı bir demokrasi şemsiyesini bir tarafa asıyor ve şemsiyenin altında sorunların çözümünü ortaya koyuyor. İşte bu tür çözüm yolları ezilen halkları, işçi ve emekçileri gerçek kurtuluş yolundan, gerçek çözümden uzaklaştırıyor.

Kürt sorununun gerçek çözümünden yana olan hiç kimse, bu faşist devletin varlığını sürdürmesine rıza gösteremez. Bu faşist devleti ortadan kaldırmadan Kürt sorununun gerçek çözümünün olamayacağını bilir.

Sömürü mekanizmasının alabildiğine rahat döndüğü, bütün çirkefliklerin, rezilliklerin ayyuka çıktığı durumlarda bile, işçi ve emekçiler sistemiçi arayışların ötesine çıkamıyorlarsa; en önemli etkenleri, Bolşevik Parti'nin henüz işçi sınıfıyla kaynaşma seviyesinin geriliğinde, Sosyalizmin sınıfa yeterince taşınamamış olmasında aramak gerekir.

Bunun sorumluluğu biz Bolşeviklerin omuzlarında durmaktadır. Bu görevi bizden başka yerine getirecek güç yok. Devrim, Sosyalizm, Komünizm adına konuşanların sahip oldukları oportünist çizgileriyle "işçi sınıfı içinde ben varım", "en büyük benim" edebiyatından öte sınıfa taşıyacakları birşey yoktur.

Ancak Marksizm-Leninizm silahıyla donanmış BOLŞEVİK PARTİ, işçi sınıfını devrimin mevzilerine yerleştirecek; Sosyalizm, Komünizm hedefini berrak olarak gösterecek netliğe sahiptir. Sahip olduğumuz bu birikimi sınıf hareketi ile birleştirmek için ileri!

Haziran 1995 ▲

Emperyalist çıkar dünyasının bazı görüntüleri...

FAŞİST Türk devleti, 20 Mart 1995 tarihinde, büyük bir askeri güç ile, *"Cumhuriyet tarihinin en büyük sınırötesi operasyonu"* olarak tanımladıkları Güney Kürdistan harekatını başlattı.

Bu, *"ülke bütünlüğünü tehdit eden PKK terör belasına karşı, ülke bütünlüğünü korumak için meşru müdafa hakkını kullanmak"* şeklinde gerekçelendirildi. *"Terör kampları ve teröristler temizlenince, askerlerimiz döneceklerdir, dostlarımız endişe etmesin"* vb. açıklamalarda bulunuldu.

Birincisi, PKK'nın "ülke bütünlüğünü tehdit ettiği, bölüp parçalamak istediği" açıklamaları bütünüyle yalandır. Gelinen yerde PKK, çok açık olarak böyle bir niyetinin bulunmadığını, "siyasi çözüm" için masa başına oturmak istediğini, bunun için de olmazsa olmaz şeklinde bir koşullarının bulunmadığını tüm dünyaya anlatmaya çalışıyor.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, Berxwedan sayı 182, sayfa 7'de, *"Almanya siyasi çözümden yana ağırlığını koymalıdır"* talebini getirmekte, diğer Avrupa ülkelerinden aynı hassasiyetle sorunun çözümü için ağırlıklarını koymalarını istemektedir. *"Bu temelde atılacak adımlar; halkımızın yasalara saygılı olmasını beraberinde getireceği gibi, güçlü bir desteğine de yol açacaktır."* demektedir. Bunlar gayet açık taleplerdir.

PKK, sorunun çözümünü emperyalistlere havale etmekte, faşist TC devleti buna da yanaşmamakta, *"PKK ülkeyi parçalamak istiyor..."* yaygaralarıyla düpedüz yalan söylemektedir. (Bu yazı ile amacımız, PKK'nın yanlış çözüm önerileriyle, reformist çizgisiyle polemik yürütmek değil; bazı görüntülere işaret etmektir. Bu nedenle PKK'nın "siyasi çözüm"ünün gerçekte bir çözüm olmadığını belirtip geçiyoruz!)

PKK'nın "ülke bütünlüğünü tehdit ettiği, bölüp parçalamak istediği" açıklamaları bütünüyle yalandır. Gelinen yerde PKK, çok açık olarak böyle bir niyetinin bulunmadığını, "siyasi çözüm" için masa başına oturmak istediğini, tüm dünyaya anlatmaya çalışıyor.

İkincisi, faşist TC "meşru müdafa hakkını kullanıyor"muş! Bu da büyük bir sahtekarlık. Mesela, Türkiye'yi işgale girişen bir Kürdistan devleti mi var? Türkçe konuşmayı yasaklayan, Türk köylülerini göçe zorlayan, kimliklerini dahi kabul etmeyen, kendi kültürlerini geliştirme, kendilerini ifade etme haklarını gasp etmeye, onları soykırımdan geçirmeye çalışan bir devlet mi var da, TC bunlara karşı "meşru müdafa hakkını kullanıyor"?!!

Bugün "meşru müdafa hakkı"ndan söz edilecekse, ancak Kürtlerin bu hakkı kullanmaya çalıştıklarından sözedilebilir. Her türlü hakları ellerinden alınmış olanlar Kürtlerdir.

Bu "harekat"ın yalnızca PKK'ya karşı yapıldığının söylenmesi de sahtekarlıktır. Tansu Çiller, 25 Mart'ta ***"Ulusa Sesleniş"*** başlıklı konuşmasında: *"...Kuzey Irak'taki otorite boşluğuna Türkiye'nin sebep olmadığını herkes biliyor. Bu, Körfez Savaşı'nın bize kötü bir mirasıdır."* diyerek, amaçlarının geniş olduğunu, Güney Kürdistanlı Kürtleri de hedeflediğini ortaya koydu. Bunu pratikte de gösterdiler.

Test yayını yapmakta olan MED TV'deki bir açık oturumda, KDP temsilcisi, TC'nin kendilerine ait olan silahları topladığını ve silahları Türk televizyonlarından *"bunlar PKK'dan ele geçirdiğimiz silahlar"* olarak gösterdiklerini ve gösterdikleri ölülerin Güney Kürdistanlı köylüler olduğunu açıkladı.

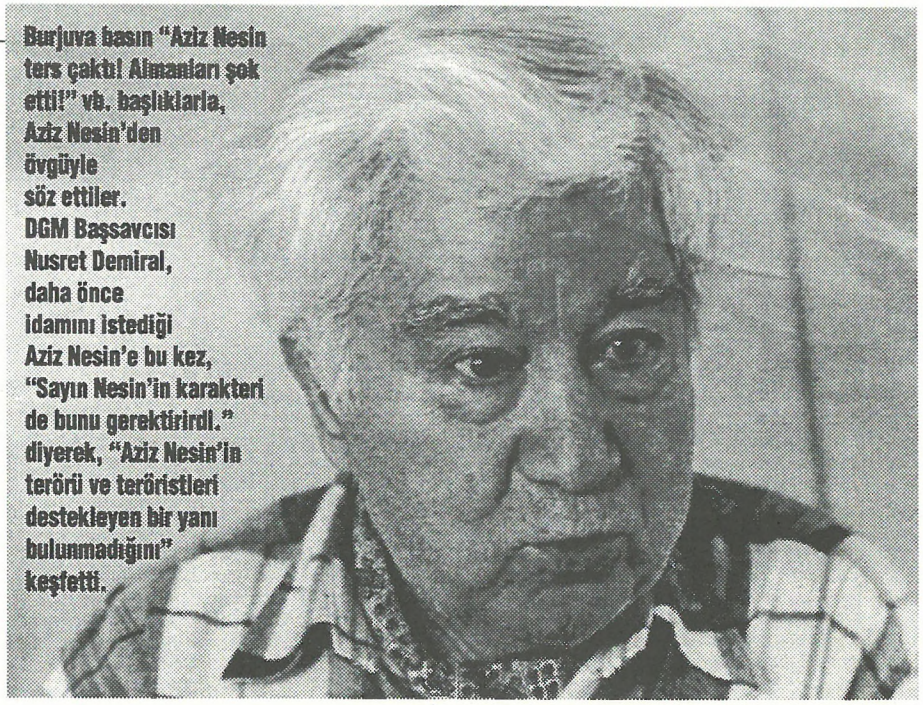

Burjuva basın "Aziz Nesin ters çaktı! Almanları şok etti!" vb. başlıklarla, Aziz Nesin'den övgüyle söz ettiler. DGM Başsavcısı Nusret Demiral, daha önce idamını istediği Aziz Nesin'e bu kez, "Sayın Nesin'in karakteri de bunu gerektirirdi." diyerek, "Aziz Nesin'in terörü ve teröristleri destekleyen bir yanı bulunmadığını" keşfetti.

Faşist TC'nin Kürtlere yönelik katliamın boyutlarını genişletmeyi tasarlaması ve daha uzunca kalmayı planlamış olduğunun açığa çıkması, emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarına uygun düşmüyordu. Bu nedenle durum netlik kazanmaya başlayınca, TC'ye onay vermediler! Yoksa, başlangıçta "anlayışla karşıladıklarını" açıkladılar.

ABD'nin tavrı:

"Beyaz Saray, kongreden gelen bazı eleştirilere verdiği yanıtta, ***"Hukukçular da bu operasyonun uluslararası yasalara aykırı olmadığı yolunda görüş açıklıyor. Yönetim olarak Türkiye'nin terör örgütü PKK saldırılarına karşı başlattığı sınır ötesi harekatı ve Amerikan silahlarının bu operasyonda kullanılmasını uluslararası hukuk kuralları çerçevesinde doğru buluyoruz"*** *görüşünü savundu. (Cumhuriyet, 24 Mart 1995)*

Hukukçular da uluslararası yasalarla bu işgalin haklı olduğunu söylüyorlarmış! Amerikan silahlarının bu operasyonda kullanılmasını, uluslararası hukuk kuralları çerçevesinde doğru buluyorlarmış! Sıkça "yasa", "hukuk" lafları kullanarak haydutluklarını gizlemeye çalışıyorlar. Burada açıkça söylenen şudur: TC'ye biz izin verdik; verdiğimiz silahları da istediği gibi kullanabilir.

Sınıflarüstü hukuk, sınıflarüstü yasa diye bir şey yoktur! Bu, dünya halklarını kandırmak için başvurulan yalanlardır. Emperyalist sistemde "hukuk", "uluslararası yasa" denen şey, emperyalist haydutların dudakları arasından çıkan sözlerdir. Onların çıkarlarına uygun olan, çıkarlarını zedelemeyen davranışlar, hukuka ve yasalara uygundur, onun dışında kalanlar, hukuka ve yasalara uygun değildir.

Amerikan emperyalistleri *"silahlarının kullanılmasını doğru bulur"*ken, Alman emperyalistleri sahtekarlığa başvurmayı yeğliyorlar.

Almanya Dışişleri Bakanı Klaus Kinkel, *"Kuzey Irak'ta Alman silahlarının kullanıldığının kanıtlanması durumunda, Bonn'un buna şiddetle karşı çıkacağını ve bunu engellemek için her türlü önlemi alacağını söyledi." (Cumhuriyet, 25 Mart 1995)*

Alman silahlarının Kürtlerin katliamında kullanıldığı herkes tarafından bilinirken, bunun onlarca belgesi varken, Klaus Kinkel, Tansu Çiller'in *"sözkonusu silahların operasyonda kullanılmadığı"* açıklamasına dayanmak yolunu seçiyor. Bu, düpedüz Kürt halkıyla dalga geçmektir.

Bakan Kinkel, *"Dünya, operasyonda ölmüş ilk sivilin resmini gördüğünde, Türkiye açısından işler çok değişecektir"* yalanına da başvuruyor. Türkiye'de, televizyonlarda hergün onlarca öldürülen insanın resimleri, övünçle sergilenmektedir. Ne kadar öldürdüyse, bu, o ölçüde teröre karşı başarılı olunduğunu göstermek için kullanılmaktadır. Hatta bazı zamanlar, bu sayıları daha yüksek göstermek için arşivlerden bile yararlanmaktadırlar. Bunları dünya da biliyor, Herr Kinkel de! Ama Bay Kinkel bunların sivil olup olmadıklarını, halktan değil, Kürtlerin katırlarını bile terörist ilan eden faşist TC'den öğrenecek. Örneğin Tansu Çiller'e soracak, eğer o da "evet bunlar sivildi" derse, o zaman Türkiye için işler çok değişecek!

Alman emperyalistlerine kendilerinin öldürdükleri bir sivil Kürdün resmini gösterelim: Ülkenizde sığınmacı olan Halim Dener'i afiş astığı için öldürdünüz. Bu kişi, ülkenizin bütünlüğünü tehdit eden bir gerilla mıydı Bay Kinkel? Sizin için değişen bir şey oldu mu? Kürtler üzerindeki baskı ve tehditlerinizin artmasından başka?!! Bütün emperyalistlerin gerçek yüzü budur...

Aziz Nesin, yazar Heinrich Böll anısına düzenlenen bir toplantıda, Alman emperyalistlerinin ikiyüzlülüğünü şu sözlerle teşhir etti:

"Alman gazeteciler Güneydoğu'ya gidip Alman tanklarının Kürtlere karşı kullanıldığını görünce bu olayı protesto ettiler. Ardından Alman hükümeti Türkiye'ye silah ambargosu koymaya kalkıştı. Türkler Almanların verdiği tankları, PKK'lılara karşı kullanmasınlar, peki kimlere karşı kullansınlar? Yunanlılara karşı mı kullansınlar, Suriye'ye, ya da İran'a karşı mı kullansınlar? Peki Kürtlerin Türklere karşı kullandıkları silahlar nereden geliyor? Kürtlerin kullandıkları silahları Almanların vermediğine beni inandırsanız bile, ***Böll'ü*** *inandıramazdınız." (Milliyet, 2 Nisan 1995)*

Aziz Nesin bu açıklamasıyla, emperyalistler açısından önemli olanın, silah satışlarından tatlı kârlar elde etmek olduğunu, gerisinin yalandan ibaret olduğunu anlatmak, böylece emperyalizmin doğal karakterini ortaya koymak istiyor. Ancak, faşist Türk hakim sınıflarının sözcüleri, hemen bunu çarpıtarak, kendi istekleri doğrultusunda kullanmaya çalışıyorlar.

"Aziz Nesin ters çaktı! Almanları şok etti!" vb. başlıklarla, büyük puntolarla Aziz Nesin'den övgüyle söz ederek verdiler. Devlet Güvenlik Mahkemeleri Başsavcısı Nusret Demiral, daha önce idamını istediği Aziz Nesin'e bu kez, *"Sayın Nesin'in karakteri de bunu gerektirirdi."* diyerek, *"Aziz Nesin'in terörü ve teröristleri destekleyen bir yanı bulunmadığını"* keşfetti.

Faşist Türk hakim sınıfları, Alman emperyalistlerine söylemek istedikleri sözleri, Aziz Nesin'in konuşmasını tersyüz ederek O'nun üzerinden söyletmeye çalışıyorlar. Ne diyelim, bunların karakteri de bunu gerektirir!

Bu pis karakterleriyle birlikte tüm sömürenleri ve onların köhnemiş düzenlerini tarihin çöplüğüne atarak, sosyalist-komünist YENİ DÜNYA'yı yaratmak görevi, işçi sınıfının omuzlarında durmaktadır. Ve bu görev ergeç başarılacaktır!

20 Nisan 1995 ▲

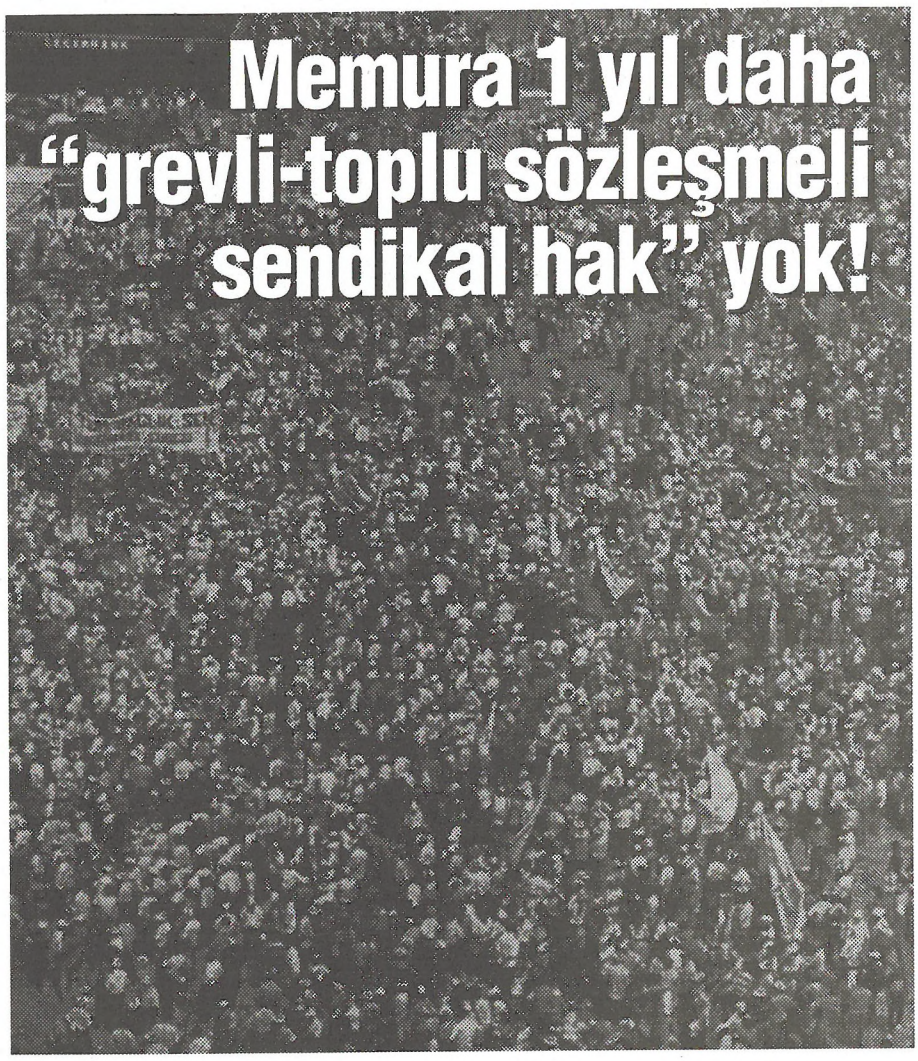

Memura 1 yıl daha "grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak" yok!

*"... 3 gündür on binlerce memur **örnek bir eylem** sergiliyor."*

"Hak arıyor."

"Burukluğunu... Hatta kırgınlığını dile getiriyor."

*"Ama **devlete** sövmüyor. **Rejime** meydan okumuyor. **Demokrasi**yi zedelemiyor... Çünkü memleketine karşı öfke taşımıyor."*

*"**Bölücülük** yok.*
__Kışkırtıcılık__ yok.
__Gündem dışı slogan__ hiç yok."

*"İşte... **Memur terbiyesi**.*
*Çünkü o, devletin bizatihi **kendisi**.*
Ellerinden öperim."

Burjuvazinin has kalemşörlerinden Rauf Tamer, Ankara'daki memur eylemini övgüye boğarak aynen böyle değerlendiriyordu...

Kamu Çalışanları Sendikaları Platformuna bağlı onbinlerce memur, **"memurlara grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı"**nı engelleyen Anasa'nın 51. maddesinin değiştirilmesi için, Haziran ortalarında, Ankara ve İstanbul ağırlıklı olmak üzere bir dizi ilde, kitlesel eylemler düzenlediler.

Memurler, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 25. yıldönümünde, yüzbine yaklaşan bir katılımla Ankara'da düzenledikleri eylemlerle seslerini duyurdular, grevli-toplu sözleşmeli sendikalaşma taleplerini dile getirdiler. Kızılay meydanında, dört gün süren ve burjuva medyanın *"gayet disiplin-*

15-16 Haziran Şanlı Büyük İşçi Direnişinin 25. yıldönümünde:

İşçiler, emekçiler Bolşevik saflara!

Bu yıl, Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde çok önemli bir yeri olan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin 25. yıldönümüdür.

15-16 Haziran'ın 25. yıldönümüne girerken, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de emperyalizme bağımlı Türk hakim sınıflarının faşist düzeni hüküm sürüyor. İşçiler, emekçiler faşist diktatörlük altında inim inim inliyor.

Sermaye düzeninin özelleştirme saldırısı sürüyor. Yüzbinlerce işçi işten atıldı, atılıyor. Hak arayanlar coplanıyor, gözaltına alınıp işkenceden geçiriliyor. "Faili belli" cinayetler binlerle ifade ediliyor. Gözaltında kaybetme, işkencede öldürme olağan hale geldi. Hasan Ocak, Ayşenur Şimşek, Rıdvan Karakoç gözaltında kaybettirilen yüzlerden sadece birkaçı. Düşüncelerini açıklayanlar içeri tıkılıyor. Gazete ve dergiler toplattırılıyor, basılıyor, bombalanıyor, yüzlerce çalışanı, gazete okuru gözaltına alınıyor.

Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusuna karşı sürdürülen haksız, gerici savaş tırmandırılıyor. Haksız savaş Güney Kürdistan işgali ile "TC sınırları" dışında da yürütülüyor. Irkçılık ve şovenizm her araç kullanılarak körükleniyor.

Devlet desteğinde sivil faşist saldırılar artıyor. Faşist Türk devleti sömürü düzeninin sürmesi için, işçilere, emekçilere azgınca saldırıyor. Kısaca, böyle bir ortamda; 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden doğru dersler çıkarmak, bu dersler ışığında yarını şekillendirmek büyük bir öneme sahiptir.

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ NEDİR?

1970 yılı, ezilenlerin ezenlere, faşist düzene karşı kendiliğinden mücadelesinin büyük boyutlara ulaştığı bir yıldı. Yüksek öğrenim gençliğinin Amerikan emperyalizminin Türkiye'de varlığına karşı yönelen anti-emperyalist kitle gösterileri büyük boyutlara varmıştı.

1963 yılında çıkarılan bir yasa ile "grev hakkı"nı kazanan işçi sınıfı, grev silahını yaşam şartlarını iyileştirmek için kullanmada giderek ustalaşıyordu. Türk-İş'in başındaki unsurların işçi sınıfı düşmanı hainler olduğunu gören, özellikle de ileri işçiler, yeni kurulan DİSK'e yöneldiler. İşçi sınıfı içinde DİSK'e doğru bir kayma başladı. Türk-İş aracılığıyla, işçi sınıfı üzerinde kurdukları hakimiyetin sarsılmaya başladığını gören hakim sınıf temsilcileri, bu duruma dur diyebilmek için 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev, Lokavt Kanunu'nda değişiklikler yapılmasını gündeme getirdiler.

Buna göre; herhangi bir işyerinde toplu sözleşme yapma

li","kanunlara saygılı" "bir 'memur' gibi düzenli" şeklindeki sözlerle övdüğü büyük bir oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Daha sonra, bu eylemlerinden ötürü mu Çalışanları Sendikaları Platformu üyesi sendikaların başkanlarından dört sendikacı polis tarafından gözaltına alındı.

Bunun üzerine Ankara ve İstanbul başta olmak üzere bir dizi şehirde protesto eylemleri düzenlendi. İstanbul'da 600 bin kamu çalışanı eylemleriyle yaşamı felç ettiler.

Fakat tüm bu kitleselliğe ve yoğun eylemliliğe rağmen, faşist Türk devleti, memurların taleplerini kabul etmedi, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını reddetti. Mecliste reddedilen bu yasanın tekrar meclis gündemine girmesi ve tartışılması için bir yıllık bir sürenin geçmesi gerekmektedir.

Meclisin taleplerini reddetmesi üzerine memurlar, "kesintisiz eylem" kararı alarak Ankara eylemini sona erdirdiler.

• • •

Kamu çalışanlarının ezici çoğunluğu işçi sınıfının kategorileri arasında değerlendirilmelidir. Memurların çoğunluğu, işçi sınıfının bir parçasıdırlar ve onlar arasındaki çalışmanın önemi, şimdi daha da artmıştır.

Kamu çalışanları, yoğun olarak iki-üç yıldan beri yürüttükleri haklı mücadeleleri ile sınıf mücadelesinde dikkatleri üzerlerine çektiler. Kamu çalışanlarının son eylemlilikleri, eylemlilikle dolu geçen bu dönemin bir zirvesini oluşturdu.

Memurların, burjuvazinin ve medyanın övgüleriyle karşılanan bu eylemlilikleri sonucunda, "tecrübe"den başka hiçbir şey elde edemedikleri somut olarak tespit edilmek zorundadır.

Kamu çalışanları, burjuvazinin övgüsü yerine, haklarını söke söke alabilecekleri koşulları yaratmak istiyorsa, güçlerini, –içinde kamu çalışanlarının örgütleneceği– "Grev ve Sendika Komiteleri"nde birleştirmeli, işçi sınıfının yanı başında sınıf mücadelesine atılmalıdırlar.

Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkını almanın biricik yolu, kendi kaderini kendi ellerine alarak –yasalara rağmen– grev yapmaktan ve devleti bu talep temelinde görüşme masasına oturtmaktan geçmektedir!

Sınıf bilinçli işçiler ve komünistler, kamu çalışanlarının "grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı" talebini desteklemeli, bunu devrim mücadelesine kanalize etmelidirler...

Hak verilmez, alınır!!!

25 Haziran 1995 ▲

hakkı, işyerinin dahil olduğu işkolunda en çok üyeye sahip olan ve o işkolunda sigortalı işçilerin üçte birinin üye olduğu işçi federasyonuna, ya da ülke çapında faaliyet gösteren işçi sendikasına ait olacaktı. Bu, DİSK'in tasfiyesi, sendikal alanda Türk-İş'in kesin tekelinin sağlanması demekti. Bu değişikliği Türk-İş savunurken, SK kendi varlıkları tehdit altında olduğu için, yasa değişikliğine "kanunlar çerçevesinde" karşı çıkılması çağrısını yaptı.

DİSK, Türk-İş'ten nitelik olarak farklı bir sendika değildi. Türk-İş gibi DİSK de işçileri düzene bağlamanın aracıydı.

15-16 Haziran günleri İstanbul ve İzmit'te yüzbinlerce işçi sokağa çıktı. İstanbul ve İzmit'te büyük fabrikalar da üretim hemen hemen durmuştu. İşçilerin muazzam gücü karşısında korkan hakim sınıflar, orduyu devreye soktular. İşçiler silahsız ve örgütsüz olmalarına rağmen, asker ve polis barikatlarının çoğunu yiğitçe aştılar. Faşist kolluk güçlerinin açtığı ateşle Mustafa Baylam, Abdurrahman Bozkurt ve Yaşar Yıldırım adlı işçiler şehit düştü. 16 Haziran akşamı hakim sınıflar İstanbul ve Gebze'de yüzlerindeki "demokrasi" maskesini attılar; sıkıyönetim ilan ederek, gerçek faşist yüzlerini gösterdiler.

15-16 Haziran İşçi Direnişi, 274-275 sayılı maddelerde yapılmak istenen değişiklikleri engelledi. Hakim sınıflar bu değişiklikleri ancak 12 Eylül sonrası yapabildiler.

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİNİN DERSLERİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR!

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi; işçi sınıfının muazzam gücünü, işçi sınıfının durduğu zaman hayatın durduğunu, devrimde öncü sınıfın işçi sınıfı olduğunu, işçi sınıfı içinde çalışmanın önemini, işçi sınıfının esas olarak örgütsüz olduğunu, örgütlü kesimde reformist ve revizyonistlerin hakim olduğunu, devrimin kitlelerin silahlı şiddeti ile olacağını, en önemlisi de işçi sınıfının **Komünist bir önderlikten** yoksun olduğunu göstermiştir.

15-16 Haziran işçi direnişinden 25 yıl sonra, işçi sınıfı hala komünist bir önderlikten yoksundur. İşçi sınıfı hareketi ile komünist hareket ayrı ayrı yerlerde durmaktadır. Somut durum bu olmasına rağmen, işçi sınıfı içinde çalışmayı temel alan, işçi sınıfının öncüsünü kazanmayı hedefleyen işçi sınıfının BOLŞEVİK PARTİ'sini adım adım inşa eden, işçi sınıfına Sosyalizmi taşıyan BOLŞEVİK PARTİ var!

İşçiler! Emekçiler!

BOLŞEVİK PARTİ senin partindir. İşçi sınıfı, emekçiler BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde birleştiği zaman yenilmez bir güç haline geleceklerdir. BOLŞEVİK PARTİ saflarına katıl! Örgütlen! Örgütlen ki, sömürü düzeni son bulsun. Örgütlen ki, barbarlığa karşı yeni bir dünya kurulsun. Örgütlen ki, işçilerin, emekçilerin iktidarı kurulsun!

DEVRİMDE ÖNDER İŞÇİ SINIFI!
İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ELLERİNDEDİR!
KAHROLSUN SÖMÜRÜ DÜZENİ!
YA FAŞİZM YA DEVRİM!
YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!
YAŞASIN BOLŞEVİK PARTİ!

12.06.1995 ▲

BOLŞEVİK PARTİ (Çukurova)

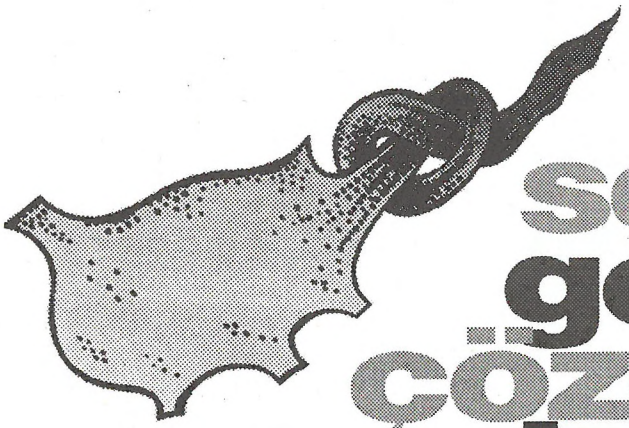

Kıbrıs sorununun gerçek çözümüne ancak devrimle ulaşılabilir!

Kıbrıs'ta faşist Türk ordusunun işgali sürüyor! İşgal hareketinin üstünden 21 yıl geçmiş durumda...

Türk, Yunan ve Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk hakim sınıfları, 21 yıldır süren işgali, halkları birbirine iyice düşman etmek için kullandı. TC'nin işgali altındaki bölgede ise, –Kıbrıslı Türklerin işgale karşı duydukları haklı tepkinin bir görünümü olarak– Kıbrıslı-Türkiyeli ayrımı da giderek derinleşti. İşgal, halkları birbirine düşman etmenin aracı oldu...

Gerçek durum bu olmasına karşın, faşist Türk hakim sınıfları, işgal hareketinin 21 yıldan bu yana *"Kıbrıs Türk ve Rum toplumları arasında "ateşkes" durumu"* sağladığını savunageldiler! Gerçekten de her an bozulması olasılığıyla varlığını koruyan bir "ateşkes" sözkonusudur. Bu "ateşkes", özünde burjuva çözümlerin nasıl olduğuna ilişkin fikir veren bir örnektir.

Savaş ve nüfus değiş-tokuşu yoluyla **etnik temizlik** denildiğinde, ne anlaşılması gerektiğinin en mükemmel(!) örneğini Kıbrıs oluşturmaktadır!

Bu anlamda, faşist Türk hakim sınıflarının; eski Yugoslavya'da sürmekte olan savaş bağlamında, savaşın sadece bir tarafını oluşturan gerici-faşist Sırpların yaptıklarını "etnik temizlik" vb. olarak adlandırıp "eleştirmeye" hiçbir hakları yoktur! Faşist TC'nin yaptığı da özde budur! Ulusal çitler çekilecek; çitin orasında-burasında kalan aynı milliyetten insanlar çitin –diğer tarafı olan– "kendi" tarafında toparlanacak ve bunun adına da "çözüm"(!) denecek, "ateşkes" denecek ve belki "barış"(!) diyenler de olacak...

Barışın ve halkların kardeşliğinin sağlanamadığı ve sağlanamayacağı böylesi "ateşkes"ler, çözüm değildir!

* * *

Son yıllarda "yeni dünya düzeni"ne geçildiğini büyük ihtirasla(!) vurgulayan emperyalist büyük güçler, Kıbrıs sorununa "çözüm"(!) bulmak için bayağı çaba sarfettiler...

Özellikle 90'lı yılların başlarından bu yana, Kıbrıs konusuna ilişkin olarak muazzam bir diplomasi trafiğine tanık olduk. BirleşmişMilletler Genel Sekreterlerinin ***"fikirler dizisi"***, ***"güven artırıcı önlemler"*** olarak adlandırdıkları pazarlık platformları üstünde süren tartışmaları izledik. Açılan "paketler"den kocaman bir "hiç" çıktığını gördük!

Kıbrıs pazarlığı, işgalin 21. yıldönümünün yaklaştığı bu günlerde, yeni şekiller kazanarak yine bütün hızıyla sürmektedir:

– Birleşmiş Milletler, Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere; Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk toplumlarının sözde sözcülerinin bugüne kadar yürüttükleri pazarlıklarda elde edilen "birlik noktaları"nı ellerinin tersi ile bir kenara iten yeni bir öneri **dayattılar**.

Bu öneriye göre; **birincisi**, Kıbrıs'ta her şeyden bağımsız olarak(!), önce bir "Federal Kıbrıs Cumhuriyeti" kurulmalıdır. **İkincisi**, bu "Federal Kıbrıs Cumhuriyeti" Avrupa Birliği'ne tam üye olmalıdır. **Üçüncüsü** –ve önerinin mantıksız(!) sonucu olarak da– Kıbrıs sorununun bu gelişmeler sonrasında çözüleceği düşünülmektedir.

–Türkiye Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, Kıbrıs sorununa çözüm bulunmadan, Avrupa Birliği üyeliği formülünü reddettiklerini açıkladılar. Ancak, *"Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne tam üyeliği çözümü kolaylaştırır"* tezini de öne sürmekten kendilerini alamadılar.

–Yunanistan ve Kıbrıs Cumhuriyeti ise, öncelikle –resmiyette tanınan– Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Avrupa Birliği'ne üye olması önerisini seslendirmekte; Kıbrıslı Türklerle eşitliğe dayalı bir federal çözüme karşı olduklarını açıklamaktadırlar. Nitekim, gelinen aşamada Kıbrıs Cumhuriyeti ile Avrupa Birliği arasında, süreç içinde tam üyeliğe dönüşecek üyelik anlaşması imzalanmıştır.

Bütün bunlar çözümün değil, emperyalizmin, emperyalist çözümsüzlüğün önerileridir, çabalarıdır. Kıbrıs sorununun gerçek çözümüne ancak devrimle ulaşılabilir, ulaşılacaktır!

Kıbrıs halkları arasında çitlerin ortadan kaldırılmasının, her iki toplumun eşit koşullar altında, birarada yaşayabilmesinin yolu, ancak ve ancak bolşevizmin önderliğinde gerçekleşecek anti-emperyalist demokratik halk devrimi ile açılacaktır.

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

23.06.1995 ▲

Ajitasyon-propaganda faaliyetlerinin kimi sorunları üzerine...

5. Kongre'mizden bu yana, dışa dönük ajitasyon-propaganda faaliyetlerimizde gözle görülür bir artış var. Bu, anlaşılır bir şey de. Örgütsel inşa halkasının esas alınması kararı, beraberinde ajitasyon-propaganda faaliyetlerimize de hız kazandırmayı beraberinde getirdi, getiriyor.

Ajitasyon-propaganda faaliyetlerimizi gözden geçirdiğimizde, gerek Uluslararası Komünist Hareketin deneyimlerinden, gerekse bizim kendi dolaysız deneyimimizden yola çıkarak, dikkat çekmek istediğimiz bazı noktalar var. Bütün yoldaşlarımızı, bu noktalarda söylenenleri kendi pratikleri ile karşılaştırmaya ve deneyimlerinden çıkardıkları dersleri kaleme alarak, diğer yoldaşlarımızın ve örgütlerimizin de kullanımına sunmaya çağırıyoruz.

PARTİ PROPAGANDASININ BİÇİMLERİNİ ZENGİNLEŞTİRELİM!

Son dönemde bir dizi eyleme katıldık ve Parti propagandası yaptık. Parti propagandası için kullandığımız araçlar fakat oldukça sınırlı. En çok kullandığımız araç, bildiri ve kuşlama. Bu en çok kullandığımız araçlarda da sorunlar var.

Bildirilerimizde yer yer hala basmakalıp bir yapı var. Hangi özel konuda tavır takınırsak takınalım, bir çok halde bildirinin başına önce, bir kaba dünya tahlili, ardından kaba bir Türkiye-Kuzey Kürdistan tahlili konuyor, ondan sonra çok kısa olarak esas konuya, bildirinin çıkmasına neden olan olaya geliniyor. Bu basmakalıpçılıktan giderek kopmamız gerek.

Bildiriler bağlamında yapılması gereken, gerçekten ajitasyon bildirilerine geçmektir. Ajitasyon, bir düşüncenin en kısa biçimiyle ve en anlaşılır biçimiyle kitleye ulaştırılmasıdır. Ajitasyon, aktarılan temel düşünceyi bütün yönleri ile açıklamaz ve fakat o temel düşünceyi akılda kalacak biçimde vurgular.

Ajitasyon bildirisi yazarken, üzerinde durmak istediğimiz temel konu ne ise, onu çıkış noktası almalı, onu işlemeli, onu vurgulamalıyız. Her şeyi bir bildiri içinde halledemeyeceğimizin bilincinde olmalı, bildirilerimizde kendimizi sınırlamasını öğrenmeliyiz.

Bir konuyu bütün yönleri ile ele alıp açıklayacak araç bildiri değildir. Onun için başka araçlar vardır: Örneğin Merkez Yayın Organı'mız! Örneğin özel broşürler vb. Bu bağlamda yerel örgütlerimiz inisiyatifli davranmalı, ihtiyaçları doğrultusunda, bizzat kendileri Merkez Yayın Organı'ndan derlemeler yapmalı; şu veya bu makaleyi özel olarak çoğaltmalıdır, vb. Aslında Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminin bütün temel sorunları konusunda takınılmış olan temel tavırlarımız vardır. Bunları kullanmayı bilmeliyiz...

Bunun yanında bildirilerde somutlaşmalıyız! Bunun için kuşkusuz, bildiri yazdığımız konunun tam bir bilgisine sahip olmamız gerekir. Somut araştırma, inceleme, bilgi, bizzat olayın içinde olma, bildirilerin dilini de değiştirir, onları canlı kılar, somut hale getirir.

Ajitasyon bildirilerimiz, giderek bir işletmenin, bir mahallenin, bir sendikanın andaki çok somut sorunlarına somut cevaplar veren bir yönde gelişmeli ve tabii hepsi, sorunların esas çözüm yolu olarak devrimi göstermelidir. Çalışmanın belli bir seviyesinde güce ve ihtiyaca göre işletme gazeteleri vb. gündeme getirilmelidir. Bunun için somut işletmeye yönelik bildiriler, somut işletmeye yönelik ajitasyon (yazılama, kuşlama vb.) bir başlangıçtır.

Kuşlamalara gelince, bunlarda da bugüne kadar çoğunlukla genel sloganlarımızı yaygınlaştırıyoruz. Bu, mutlaka yapılmalıdır ve doğrudur. Fakat yeterli değildir! Bu genel sloganlarımızı, somut sloganlarla birleştirmesini öğrenmeliyiz. Siyasetimizi genellikten çıkarıp, somutlaştırmalıyız. Örneğin sendika ağalığına karşı bir temel sloganın arka tarafına, andaki somut bir sendika ağasının somut teşhiri, genel ile özeli birleştirir.

Son dönemde, belli eylemlere, Parti pankartı açarak da ve bunun ardında blok oluşturarak da katılındı. Burada yapılmak istenen, doğrudan Parti propagandası, Partinin varlığının gösterilmesi vb.'dir. Bu amaç kuşkusuz iyidir ve doğrudur. Fakat kullanılan araç, bugünkü şartlarda yanlıştır. Bugün biz, örgütlü insanlarımızı bizim bloğumuzda yürüyecek binlerce insanın içinde gizleyecek durumda değiliz. Bu şartlarda, Parti adına blok oluşturarak yürümek, çalışmanın güvenliği açısından doğru değildir.

Bu, kuşkusuz Parti propagandası yapılmasın anlamına gelmiyor. Tersine, biz doğrudan Parti propagandasını her geçen gün daha fazla yapmalıyız. Fakat bunu başka araçlarla yapmalıyız. Örneğin, Parti pankartlarını yürüyüş boyunca köprülere asmak, ağaçlara asmak; eylem güzergahı boyunca boyalama; miting alanında balon yöntemi ile Parti pankartlarının uçurulması; kuşlama; miting alanında duruma göre yalnızca pankart taşıyacak, ya da Parti adına kısa ajitasyon konuşması yapacak az sayıda yoldaşın tespiti vb. vb. Böylece partinin varlığı eylem içinde de gösterilmiş olur. Ve fakat polis açısından, bizim örgütlü gücümüzü "blok" biçiminde tespit etme imkanı, Parti pankartı ardında blok kurulmadığı zaman ortadan kaldırılmış olur.

Blok bağlamında, seçilen belli sendika(lar) blokları içinde, önceden tüm örgüt ve çevresine uygun yollarla bildirilen pankartlar ardında toplanılması direktifi verilmesi doğru olur. Bu, bizim andaki durumumuza en uygun taktiktir.

Eylemlerde bir başka sorunumuz, yine siyasetimizin genelden çıkarılması noktasındaki zayıflığımızın sonucu olarak, çekici, kolay atılır sloganlarımızın az olmasıdır. Doğru ve fakat kolay anlaşılıp, atılabilir sloganlar üretme konusunda oldukça geriyiz.

Burada da bilince çıkarmamız gereken şey şudur: Bir slogan içinde ve bir slogan ile programımızı aktarmaya kalkarsak; ortaya, atılması mümkün olmayan uzunlukta, ya da çok genel sloganlar çıkar.

Sloganların kısa, anlaşılır, ses uyumu olan, tempolu atılabilir biçimde olmasına dikkat etmeliyiz.

Kuşkusuz, içerik biçime feda edilmemelidir. Yani sloganlarda belirleyici olan, onlarla kitleye aktarılan mesajın doğru olmasıdır. Fakat biçim de önemsiz değildir.

Yalnızca bizim örgütlü insanlarımızın atabildiği, kitlenin duyduğu zaman da katılması çok güç olan sloganlar, işlevini yerine getirmiyor demektir. Bunun için bütün yoldaşlar kafa yormalı, önerilerini getirmeli, "yanlış yaparım" kaygısını bir kenara bırakmalıdır. Pratik faaliyet içinde, bizim somut devrimci sloganlarımız yaratılacaktır!

KİMİ BAŞKA SORUNLAR:

En önemli sorunlarımızdan biri de, yaptıklarımızın doğru dürüst propagandasını yapamamamızdır. Bir çok eylem yapıyoruz, bir çok faaliyet yürütüyoruz ve fakat bunların Merkez Yayın Organı'mıza ve diğer organlarımıza yansıması yeterli olmuyor. Bunun temel nedeni, yapılan işlerin en kısa zamanda haberleştirilip, ilgili yerlere ulaştırılmamasıdır!

Bu iş, fazla önemli görülmüyor. Halbuki sorun, öncelikle birbirimizden öğrenmek sorunudur. Haber akımı konusu eksik olduğu gibi, eylem fotoğrafları konusu da –hem de birinciye göre çok daha fazla!– eksiktir. Ve gelen fotoğraflar da pek kullanılır gibi değildir. Halbuki bu konu da önemlidir.

Uluslararası işçi hareketinde, 20'li yıllarda, kitlelerle bağ kurmuş olan komünist partilerinin bulunduğu ülkelerde, zengin bir kültür çalışması da vardı. Bu kültür çalışmasının önemli bir bölümünü, ajitasyon-propaganda araçlarını doğru bir şekilde kullanma ve bunlardan yararlanma oluşturuyordu. Örneğin, *"Kadın ve erkek işçilerin yaşamının fotoğrafçısı olalım!"* şiarıyla, doğru bir kitlesel hareket oluşmuştu. Bu kampanyada fotoğrafçılıktaki bilimsel temeller ve bunların devrimci ajitasyon-propagandadaki yararları öğretiliyordu.

Şimdi bizde de, mücadeleci kadın ve erkek işçilerin, baskı altındaki Kürt ulusunun ve diğer milliyetlerin, emekçi kadınların ve gençlerin eylemleri ve bizim kendi eylemlerimiz de geçmişe oranla daha sık fotoğraflarla belgelenmektedir.

Fakat bu belgeleniş, sanat yönünden, propaganda için ve teknik olarak çok çok kötüdür ve minimum gereksinimi bile yerine getirememektedir. Örneğin herhangi bir yürüyüşten düzinelerce fotoğraf bulunmaktadır ve fakat hemen hiçbir fotoğrafta tek bir pankart tam okunabilir durumda değildir. Pankartlar, üstüste gelmiş, saklı veya katlanmış durumlarda, yani taşındıkları şekilde, okunamaz halde fotoğraflanmaktadır. Çoğu zaman da, yürüyüşün içeriğinin fotoğrafla belgelenmesi denenmemektedir. Kaba bir örnek olarak, yurtdışında yapılan bir 8 Mart yürüyüşünü verelim: Bizzat yürüyüşe katılımın %50'sini kadın-lar oluştururken, fotoğrafların %80'inde erkekler yer almaktadır. Herhangi bir eylemin belgelenmesi için, –bizim fotoğrafçılarımızın da uygulaması gereken– doğru, teknik kurallar vardır:

1) Yürüyüşte çekilen bir fotoğraf (en iyisi biraz yüksek bir yerden, bir köprüden ya da bir evin birinci katından vb.), mümkün olduğunca yürüyüşün tümü hakkında bir bilgi vermelidir. Burada –tüm fotoğraf çekimlerinde geçerli olduğu gibi– resmin derinliği, ancak fotoğraf motifinin ön cephesinin çok yakından seçilmesi ve buradan resmin derinliğine gidilmesi yoluyla elde edilebilir. En iyi örnek, doğada yapılan çekimlerdir: Ön tarafta bulunan bir dal, ormanın veya kırın derinliğini verir. Bir yürüyüşte bu, taşınan temel pankart vb. ile yapılabilir. Bu ön kesitte çok yakın olunmalıdır. (Bütün yürüyüşe 20 veya 30 m. uzaklıktan çekilmiş ve bütün yürüyüş hakkında bilgi verme iddiasında fotoğraflar var ki, bunlar gösteriyi sadece terkedilmiş küçük bir topluluk gibi göstermektedir.)

2) Yürüyüşün içeriğini en iyi şekilde açıklamaya yarayan pankartların fotoğrafları, pankartlar gergin ve okunur bir haldeyken çekilmelidir. Gerekli durumlarda, pankartları taşıyanlara gidilmeli ve pankartları gergin tutmaları sağlanmalıdır. En iyisi ve canlısı, salt pankart resimleri değil, geniş kitle içinde ve okunabilir durumda olan pankart resimleridir. Bu durumda da biraz yüksek bir yer, caddede aynı seviyede çekilen fotoğraftan çok daha iyi bir sonuç verecektir. Gerçekten iyi bir fotoğrafçı, yürüyüşten önce, fotoğraflarını en iyi şekilde nereden çekebilecekse, rota üstünde bu uygun yeri bulmalı veya rotayı biliyorsa uygun bir yeri kendisi için belirlemelidir.

3) İyi düşünülerek ve hedef gözeterek fotoğraf çekildiği oranda, daha az fotoğraf çekimi yapılacaktır. Her yürüyüşten 36 poz çekmek, hem paraya, hem de malzemeye mal olmaktadır. 12 pozluk filmler de vardır.

4) Polislerin yöntemlerini belgelerken, örneğin bir eyleme saldırıları veya örneğin Kürdistan'da şehirlerin yakılışıyıkılışı gibi fotoğraflarda mümkün olduğunca yakına gitmek çok önemlidir. Bir dizi fotoğraf, çok fazla miktarda gereksiz çevreyi de içerdiğinden, canlı olmadıklarından ötürü kötüdürler. Burada, nasıl yapıp da eylemlerde tipik, doğrudan ve en etkili olanı fotoğrafta tespit edebilirim sorularına kafa yormak gerekmektedir.

Fotoğrafçının görevi hakkında açık olması, tam da eylemde merkezi bir rol oynar. O her şeyden önce sıradan bir katılımcı değil, belgeci olarak eyleme katılır. Bu, en tehlikeli durumlarda bile görevi unutmak değil, tam tersine işin başında olmak anlamına gelir. Polisler kitleye saldırıyorsa, tutuklamalara girişmişse, her şey kamera gözüyle tespit edilmelidir.

* * *

Sınıf mücadelelerine giderek daha aktif katılındığı ölçüde, pankartlara olan ihtiyacımız da daha fazla arttı. Yürüyüşler ve köprülere vb. asmak için yapılan pankartlarda geçmişe göre, daha fazla yaratıcılık geliştirildi. Özellikle genç yoldaşlar eski yöntemleri terkediyor ve ajitasyon-propaganda için yeni yöntemler üzerinde kafa yoruyorlar.

Bu alanda da belli başlı kurullara uyulmak zorunluluğu vardır ve yoldaşlar birbirlerine tecrübelerini aktarmalıdırlar:

1) Pankartlara yazılan yazıların fotoğraflarda okunurluğunu sağlayabilmek için, renklere ve bunların uyumluluğuna dikkat edilmelidir. Örneğin beyaz üstüne sarı, açık mavi, ya da açık kırmızı yazılar fotoğraflarda çıkmamaktadır. Örneğin kırmızı üstüne sarı, fotoğraflarda iyi okunabilmektedir. Fotoğraflarda iyi okunabilen güçlü renk kontrasları seçilmelidir.

Bu, yalnızca pankartlar için değil, duvar yazıları için de geçerlidir. Örneğin sarı renkle yapılmış olan bir yazılamanın dikkat çekme, okunabilir olma özellikleri azdır. Bunun dışında, şimdi örneğin fosforlu boyalar da vardır. Bunlar –pahalı da olsa– belli merkezi yerlerde kullanıldığında, dikkat çekiciliği fazladır.

2) Köprü vb. gibi yerler için bir seferliğine yapılan pankartların çok özen gösterilerek şablon vb. gibi yöntemlerle yapılması gerekli değildir. Yürüyüşler için yapılan pankartlarda ise, etkileyici şekillerin seçilmesi önemlidir. Çok sık kullanılan temel sloganların yer aldığı pankartlarda ise, sadece sloganın kendisi olmamalı, uygun amblemler de yapılmalıdır. (Örneğin "Yaşasın proleter enternasyonalizmi!" yazan bir pankartta, üç tane değişik renkten yumruğun yer alması gibi... Ya da "Dayanışma direniş demektir, bütün ülkelerde faşizme karşı savaş!" sloganına, gamalı hacı parçalayan bir proleter yumruğu gibi...)

Boya yapma teknikleri konusunda da tecrübe alışverişi gereklidir. Basit ve çabuk pankart yazmak için, örneğin fırça yerine küçük ruloların seçilmesi iyi sonuçlar vermiştir.

3) Taşınacak pankartların, kullanmadan önce, rüzgar için düzgün bir şekilde delinmeleri gereklidir. Delikler, özenle kesilmeli ve dikiş makinesi veya elle sağlam bir şekilde dikilmelidir. Yoksa bunlar bir yürüyüş esnasında bile yırtılıp gitmektedirler.

4) Özellikle yurtdışında, standlar için hazırlanan pankartlar zevksiz hazırlanmakta, üstlerinde sadece BP yazılmakta. Halbuki üzerlerine çeşitli sloganlar yazılabilirdi: "İşçi! BP senin gazeten: ilkeli, partizan, enternasyonalist!" veya "BP: Emperyalizme ve oportünizme karşı mücadele senin silahındır!" gibi... Buna benzer sloganları içeren başka pankartlar standın arkasına da asılabilir.

Bu uyarı ve tavsiyeler, güncel pratikte, ajitasyon-propaganda çalışmalarında yardımcı olursa ve yoldaşlar arası tecrübe alışverişine katkıda bulunursa, olumlu olacaktır!

Haziran 1995 ▲

Proleter enternasyonalizmine bağlı kalalım! Görevlerimizin çözümüne tutarlı olarak sarılalım!

KOMÜNİZMİN dünya tarih arenasına çıkmış olduğu andan itibaren, onu tüm diğer politik akımlardan nitelik olarak ayırt eden kıstaslardan birisi de, tutarlı proleter enternasyonalisti çizgisi olmuştur.

Komünizm, durmadan gelişen kapitalist meta üretiminin ulusal sınırları aşarak tüm dünyaya yayıldığını, sermayenin gücünü dünyanın en ücra köşelerine kadar soktuğunu, ortak bir dünya pazarı yarattığını tespit etmiştir.

Sermaye, ekonomik gücü ile ve kılıcın yerine geliştirdiği modern ateşli silahlarla, dünya çapında hakimiyetini kurmasını bilmiştir. Sermayenin yarattığı uluslararası birlik, çeşitli uluslardan ve ülkelerden milyonlarca, milyarlarca işçi ve emekçinin, sermayenin ucuz işgücü köleleri haline gelmesi sonucunu beraberinde getirmiştir.

Sermaye, gücünü tüm ulusal sınırların dışına taşımıştır. Fakat bu, ulusların, ulusal devletlerin, ya da çok uluslu devletlerin ortadan kaldırılmasını beraberinde getirmemiştir. Tersine, özel mülkiyete ve özel mülkiyetin çıkarlarına dayanan kapitalizm şartlarında, bir yandan kapitalist ilişkiler her ulusun, her ülkenin yaşamına girer ve bu anlamda üretim ilişkileri alanında büyük tarihsel farklılıklar azalırken, diğer yandan çeşitli "ulusal" kapitalist gruplar arasındaki rekabet savaşımı keskinleşerek gelişmiştir.

Aynı zamanda, geri ulusların yaşamına giren sermaye, kendisi için özgürlük talep ederken, etkisi altına aldığı geri ulusları ulusal açıdan baskı altına almıştır. Bunun sonucunda, özellikle kapitalizmin emperyalizm aşamasında, çeşitli uluslardan işçiler ulusal sermayenin bayrağı altında diğer uluslardan sermaye sahiplerine karşı toplanmış; işçi ve emekçilelerin sermayenin çıkarları uğruna birbirine karşı kışkırtılması, canlı cephanelik olarak cepheye sürülmesi ve dünyanın ezen bir avuç emperyalist "egemen uluslar" kampı ile, dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan ezilen ulusların kampı olarak bölünmesi ortaya çıkmıştır.

Bu tür bir "enternasyonal birliğin" komünizmin savunduğu bir birlik olamayacağı açık bir gerçektir. Sermayenin egemenliği altındaki "enternasyonal birliğin" tüm dünyanın emekçilerine ne getirdiğini göstermek için yalnızca Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarının getirdiği insan, iktisadi zenginlik vb. kaybını hatırlatmak yeterlidir.

Bundan çıkan bir sonuç vardır: Sermayenin "enternasyonalizm" ilkesi, **her türden genel çıkarın sermayenin özel çıkarına tabi olması**; bu zora dayanan birlik içinde tüm insanlığın ve tüm doğanın yıkıma, felakete sürüklenmesi anlamına gelir.

Burjuvazinin feodalizme karşı mücadele sırasında bayrağına yazdığı, "özgürlük, eşitlik, kardeşlik" sloganı, –bugün dikkatli okunduğunda– sermayenin ücret köleliği altında felakete yolculuktan başka hiçbir şekilde anlaşılamayacak olan "enternasyonalizmi"ne karşı; komünistlerin tutarlı, bilimsel ve devrimci bir enternasyonalizmi ortaya koymaları kaçınılmazdı.

PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN POLİTİKASI VE PRATİĞİ

Komünizmin ortaya koyduğu, her milliyetten, ırktan, cinsten, dinden, mezhepten **işçinin** büyük bir enternasyonal orduda birleşmesini ve dünya işçi sınıfının ezilen uluslarla birleşmesini sağlayacak alternatif, proleter enternasyonalizmi olmuştur.

Bu enternasyonalizmin en belirgin özellikleri; bütün uluslardan ve ülkelerden işçileri bir enternasyonal orduda birleştirmek, uluslararası bir güç haline gelen sermayeye ve sermayenin egemenliğine karşı, işçi sınıfının ve tüm diğer emekçilerin uluslararası savaşımını örgütlemek, tüm uluslardan işçilerin ortak çıkarını üstün tutmak, parçanın çıkarını, genelin çıkarına tabi kılmak ve böyle bir tutarlı politik ve pratik mücadele içerisinde tüm ülkelerin ve ulusların işçi sınıfını, proleter devrimleri yolu üzerinden ortak komünist toplum hedefine götürmektir.

Komünizmin, komünist enternasyonalizm politikasının dayandığı, kaderini bağladığı sınıf olan proletarya; sermaye düzenine karşı savaşımını yalnızca kendi sınıf çıkarları için de yapmamaktadır. Onun sınıf çıkarları, uzun tarihsel dönem içerisinde tüm insanlığın kurtuluşu ile kopmaz bir şekilde sıkı sıkıya bağlanmıştır. Komünist Manifesto'da şöyle denmektedir:

*"**"Manifesto"** boyunca sürüp giden temel düşünce –iktisadi üretimin ve buradan zorunlu olarak çıkan her tarihsel dönemin toplumsal yapılanmasının, o çağın siyasal ve fikir tarihinin temellerini oluşturduğu; bunun sonucu olarak, (ilkel ortak toprak mülkiyetinin çözülüşünden bu yana) tüm tarihin bir sınıf savaşımları tarihi, sömürülen ile sömüren arasındaki, toplumsal gelişmenin çeşitli aşamalarında egemen olunan ile egemen olan sınıflar arasındaki savaşımların tarihi olduğu; ne var ki, bu savaşımın, şimdi, sömürülen ve ezilen sınıfın (proletaryanın), aynı zamanda toplumun tümünü sömürüden, ezilmekten ve sınıf savaşımlarından sonal olarak kurtarmaksızın, onu sömüren ve ezen sınıftan (burjuvaziden) kendisini artık kurtaramayacağı bir aşamaya ulaştığı düşüncesi– bu temel*

düşünce, yalnızca ve tamamıyla Marx'a aittir." (Engels, "1883 Almanca Baskıya Önsöz", Karl Marx/Friedrich Engels, Komünist Partisi Manifestosu, sayfa 84, Dönüşüm Yayınları)

Olgunlaşmış komünist dünya görüşünün bu ilk büyük eserinde Marx ve Engels, "Proleterler ve Komünistler" altbaşlığı altındaki bölümde proleter enternasyonalizmini şöyle açıklıyorlar:

"Komünistler, öteki proleter partilerinden yalnızca şunlarla ayrılırlar: Bir yandan ülke proleterlerinin çeşitli ulusal savaşımlarında, milliyetten bağımsız, tüm proletaryanın ortak çıkarlarını vurgular ve bunları öne çıkarırlar. Diğer yandan işçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımının geçtiği çeşitli aşamalarında, her zaman, tüm hareketin çıkarlarını temsil ederler." (age, sayfa 120)

Yayınlandığı tarih olan 1848'den bu yana bir asırdan fazla bir zaman geçmesine rağmen, zaman, Marx ve Engels'in bu ilkesel görüşünün bir tek kelimesini bile eskitememiştir. Tersine bu satırlarda ortaya konan proleter enternasyonalisti düşüncenin daha acil, daha güncel bir düşünce olduğunu, komünistlerin bu düşünceye sıkı sıkıya sarılmadan, sermayenin bırakalım uluslararası planda gücünü ortadan kaldırmayı, ona önemli kalıcı darbeler bile vuramayacağını göstermiştir. Nerede sermayenin egemenliğine karşı gerçekten önemli bir darbe vurulmuşsa, orada uluslararası proletaryanın enternasyonal birliğinin, enternasyonal savaşımının, enternasyonal dayanışmasının muazzam örnekleri yaşanmıştır.

Uluslararası işçi hareketinin ilk büyük enternasyonal birliği olan ve Marx ve Engels'in önderliği altında 1864'te kurulan Birinci Enternasyonal, çeşitli ülkelerden ve uluslardan işçi örgütlerinin ilk gerçek ve sistemli dayanışma örgütü olmuştur. Çeşitli ülkelerden ve uluslardan oluşan işçi hareketi; bu örgüt aracılığı ile ilk defa ortak bir dünya görüşünden yola çıkarak, ortak bir enternasyonal eylem programını kabul etmiştir. Bu örgüt aracılığıyla, bir çok ülkedeki en küçük işçi eylemlerine bile, diğer ülkelerin işçilerinin manevi, maddi, örgütsel, vb. yardımı örgütlenmiştir. Bu örgüt, proleter enternasyonalizmini işçi sınıfının günlük savaşımının ayrılmaz bir yol arkadaşı yapma yolunda silinmez izler bırakmıştır.

Uluslararası sermaye ve dünyanın tüm diğer gericileri, Birinci Enternasyonal şahsında komünizmin sömürü dünyasını nasıl yerinden oynatmaya muktedir bir büyük "hayalet" olduğunu kabul etmek zorunda kalmışlardır.

Birinci Enternasyonal'in geliştirdiği proleter, devrimci enternasyonalizmin en büyük ürünlerinden biri, 1871'de gökleri fethetmeye çıkan Parisli işçilerin kurduğu ve 72 gün süren Komün iktidarı olmuştur. Yine aynı örgütün etkisi altında büyüyen Alman işçi sınıfı hareketinin Prusya-Fransa savaşı sırasında Alman burjuvazisinin yayılmacı savaşımına ortak olmayı pratikte reddetmesi, Fransalı sınıf kardeşlerine dayanışma elini uzatması, proleter enternasyonalizminin tarihte unutulmayan anlarından birisidir.

1917 Ekim Devrimi ile daha ortaya çıktığı ilk andan itibaren Sovyet iktidarı da, proleter enternasyonalizminin unutulmaz örneklerini yaşama geçirmiştir. Örneğin: Sovyet iktidarının kendisi, inanılmaz güçlükler içinde bulunurken, Çarlık Rusyasının girdiği savaş sonucunda ülkenin iktisadi yapısı mahvolmuş, Rusya'daki emekçilerin kendisi açlık çekerken; komünistler ve Sovyet iktidarı, kendi burjuvazisi ile devrimci bir biçimde hesaplaşmak amacıyla büyük bir savaşıma atılan ve yine aynı şekilde Birinci Dünya Savaşının getirdiği iktisadi yıkım sonucunda açlık çeken Almanya işçi sınıfına yiyecek yardımı çağrısı yapmış, toplamış ve Almanya'ya göndermiştir.

İkinci Enternasyonal partilerinin ihaneti ile ayaklar altına alınan enternasyonalizm ilkesini yeniden ayakları üstüne dikme işinde, en önde tüm güçleri ile çalışanlar, Rusya'nın Bolşevik komünistleri olmuştur. Onlar, enternasyonalizm ülküsünü onurlu bir ideal haline getirmekle kalmamışlar, aynı zamanda ona somut bir örgütsel biçim vermeyi de becermişlerdir. Özellikle onların inisiyatifi, ideolojik sağlamlılıkları, politik atılganlıkları, enternasyonal mücadele ruhları ile 1919'da bir dünya partisi olarak Üçüncü Komünist Enternasyonal kurulmuştur.

Üçüncü Enternasyonal aracılığıyla Uluslararası Komünist Hareket, o tarihe kadar görülmemiş boyutta bir enternasyonal dayanışma örgütlemiş, proleter enternasyonalizminin nasıl örgütleneceğinin berrak bir biçimde görüldüğü, yaşandığı bir forum olmuştur.

Lafta enternasyonalizmden dem vuran, ama gerçek yaşamda proleter enternasyonalizminden ikiyüzlü bir biçimde kaçan oportünizme karşı, Bolşevizmin kurucusu Lenin şunu söyler:

"Söze gelince enternasyonalizmin kabul edilmesi, ama eylemde, tüm propaganda, ajitasyon ve pratik çalışmada onun yerine küçük-burjuva milliyetçiliği ve pasifizmin geçirilmesi ... çok yaygın olan bir görüngüdür. ...

... proletarya enternasyonalizmi: birincisi, herhangi bir ülkedeki proleter savaşımın çıkarlarının, dünya ölçüsündeki savaşımın çıkarlarına tabi olmasını; ikincisi, burjuvazi üzerinde zafer sağlayan ulusun, uluslararası sermayeyi devirmek için en büyük ulusal özverileri yapmaya yetenekli ve hazır olmasını talep eder.

Böylece, proletaryanın gerçekten öncüsünü oluşturan işçi partilerinin varolduğu tamamen kapitalist devletlerde enternasyonalizm kavramının ve siyasetinin oportünist ve küçük-burjuva pasifist çarpıtmalarına karşı savaşım, ilk ve en önemli görevdir." (Leninizm 6. Defter: "Ulusal ve sömürge sorunu", sayfa 65-66, İnter Yayınları)

Proleter enternasyonalizminin iki esas yönü vardır.

Birincisi, proleter enternasyonalizminin, yukarıdaki alıntılarda da açıklandığı biçimde, tek tek ülkelerdeki proleter savaşımın çıkarlarının tüm dünya çapındaki proletaryanın savaşımına tabi olması, her bir ülkedeki proleter savaşımın dünya çapında proletaryanın savaşımının güçlendirilmesi için maksimum fedakarlığa hazır olması ve ikincisi, bu düşüncenin eylem aracılığıyla yaşama geçirilmesidir.

İlk düşüncenin gerçekten kabul edilip edilmediğinin, gerçekten özümsenip özümsenmediğinin kıstası, eylem alanında, pratik örgütsel alanda enternasyonalizmin gereklerine göre davranmaktır. İşte bir kişinin, hareketin, ya da partinin, kendisine taktığı komünist adlandırmasının taleplerine ne kadar tutarlı yaklaştığının bir kıstası, bu eylem alanı, pratik-örgütsel alandır.

Teoride ve pratikte proletaryanın uluslararası birliğine, uluslararası dayanışmasına, uluslararası savaşımına büyük önem veren, ulusal planda verilen her mücadeleyi dünya devriminin çıkarlarına bağımlı olarak ele alan komünizm, ulusal planda, ya da bir devlet sınırları içerisinde verilen proleter savaşımın önemini küçümsemekte midir?

Komünizmin enternasyonalist bakış açısı, farklı ulusal yapılardaki, ya da farklı ülkelerdeki proletaryanın, farklı savaşım koşullarını ve eşitsiz gelişme olgularını yok sayan romantik bir enternasyonalizm midir?

Hayır, değildir!

Komünizmin enternasyonalist bakış açısı, materyalist ve diyalektiktir. O, kapitalizmin tarihi akışı içine girmiş her ülkedeki ana sorunun, ücretli emek sömürüsün-

den kurtuluş ve biricik gerçek çözümün sınıfsız, sömürüsüz toplum olan komünizme ulaşma olduğunu tespit ederken, kapitalizmin mutlak bir yasası olan eşitsiz gelişme yasası sonucunda, her ülkedeki proletaryanın çok farklı savaşım koşulları altında, farklı savaşım aşamalarından geçerek dünya çapında bir hedefte birleşeceğini vurgulamıştır.

Çeşitli ülkelerdeki proletaryanın farklı savaşım koşulları olması nedeniyle, komünizmin ilk programatik devrim programı olan Komünist Manifesto'da Marx ve Engels, *"Öz olarak olmasa bile, biçim olarak, proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımı ilkin ulusal bir savaşımdır. Her ülkenin proletaryası, elbette, her şeyden önce kendi burjuvazisiyle hesaplaşmalıdır." (Komünist Manifesto, sayfa 118, Dönüşüm Yayınları)* diye tavır takınmışlardır.

Burada, proletaryanın savaşımının ulusal ve enternasyonal yönlerinin mükemmel bir birliğini görüyoruz. Komünizm, proletaryanın savaşımının ulusal yönünü reddetmiyor, tersine bu olguyu mutlaka hesaba katıyor ve bu olgunun oynadığı rolü doğru olarak tanımlıyor. O, en başa proletaryanın savaşımının başlangıçta *"özde değil ama biçimde"* ulusal bir mücadele olduğuna parmak basıyor, proletaryanın savaşımının ulusal yönünün özle değil, biçimle ilgili bir sorun olduğunu vurguluyor. Bu ulusal yönün, her ülkenin proletaryasının *"önce kendi burjuvazisi ile hesaplaşmak zorunda"* olması ile alakalı olduğunu söylüyor.

"Kendi" burjuvazisine karşı, devrimci bir bilince sahip olmayan, "kendi", "ulusal" burjuvazisine karşı, devrimci bir sınıf savaşımı geliştirmeyen, "kendi" burjuvazisinin milliyetçilik bayrağını yakarak ulusal planda enternasyonalizmin mutlak gerekliliğini yerine getiremeyen bir proletarya hareketinin, diğer uluslardan ve ülkelerden proletarya ile enternasyonalist bir dayanışma gerçekleştirmesi beklenemez.

Her ulusun, her ülkenin proletaryası; ulusal düzeyde, gerçek sınırların, "biz" ve "onlar" ayrımının "biz Türkler", "onlar Almanlar, Araplar.." şeklinde burjuvazinin çizmeye çalıştığı farklılıkta değil, "biz her ulustan işçiler", "siz her ulustan burjuvalar" ayrımında bulunduğunu somut savaşımı içerisinde kanıtlama yükümlülüğüne sahiptir. Bu savaşımı vermeyen, bu savaşımı geliştirmek için mümkün olanın en fazlasını yapmayan bir hareket, "kendi" ulusal burjuvazisinin peşine takılmış şovenist bir harekettir.

Tam da bu nedenden dolayı, enternasyonalizm üzerine iki yüzlü açıklamalar yaparken kendi burjuvalarının yayılmacı çıkarlarına karşı mücadele edeceklerine, onların yayılmacı, emperyalist politikasını destekleyen İkinci Enternasyonal partileri enternasyonalizmin değil, sosyal-şovenizmin partileri haline gelmişlerdi.

İkiyüzlü enternasyonalizm politikasına karşı Lenin, *"Yalnızca gerçekten **biricik** enternasyonalizm vardır: **kendi** ülkesinde devrimci hareketin ve devrimci savaşımın geliştirilmesinde özverili faaliyet, **tam da böyle bir savaşımın**, böyle bir çizginin ve **yalnızca ve sadece böyle bir çizginin** istisnasız **tüm** ülkelerde (propaganda ile, manevi ve maddi yardımla) desteklenmesi ..." (Lenin, "Devrimimizde Proletaryanın Görevleri" makalesinden, 10 (23) Nisan 1917, Lenin Eserler cilt 24, sayfa 60, Almanca)* politikasını çıkartarak, sosyal-şoven ihanete karşı tutarlı enternasyonalizmin yolunu açıklıyordu.

Proletaryanın sınıf savaşımının enternasyonalist ve ulusal yönünün nasıl kopmaz bir bütün içerisinde ele alınması gerektiğini gördük. Fakat komünizmin tüm bu açık ve berrak enternasyonalist çizgisine rağmen, Komünizm adına sahip çıkmasına rağmen, milliyetçilik ve şovenizmde direnen ve hatta bütünlüklü proleter enternasyonalist çizgiyi ve onun taleplerini birbirinden kopartarak, kendi milliyetçiliğinin ve şovenizminin gerekçesi yapmaya çalışan çabalar da az değildir.

Öyle ya komünist literatürde, *"her ülkenin proletaryası muhakkak ki önce kendi burjuvazisi ile hesaplaşmak zorundadır"* denmekte, ya da gerçekten biricik enternasyonalizmin *"kendi ülkesinde devrimci hareketin ve devrimci savaşımın geliştirilmesinde özverili faaliyet"* mutlak bir talep olarak ileri sürülmektedir.

Bu düşüncelerden çıkartılan milliyetçi sonuç; o zaman ulusal plandaki savaşımın, dünya çapındaki sosyalizm savaşımının çıkarlarından üstün tutulması, yine bunun da mantıki sonucu, ulusal çıkarlar adına proletaryanın ulusal planda "kendi" burjuvazisi ile işbirliği (aslında "ulusal" burjuvazinin çıkarlarına tabii olmak) olmaktır.

Komünizmin bu şekilde çarpıtılmasına karşı, proleter enternasyonalistleri, savaşımın taleplerinin bütünlüğünü, bütünlüğü içerisinde her bir parçanın doğru yerini ve bütünlük içerisinde kavranılacak halkanın ne olduğunu berrak bir şekilde göstermelidir. Her ulusun bilinçli proleterleri kendilerini büyük proleter dünya ordusunun müfrezesi olarak kavramalıdır.

Bu ordunun dünya kapitalizmine karşı verdiği büyük savaşımın, ulusal ve uluslararası düzeyde gerekliliklerinin maksimimunu yerine getirmeli; dünya devrimi sürecine kendi mücadele alanında ve koşullarında, dolaysız olarak "kendi" burjuvazisinin iktidarını parçalamayı örgütleyerek ve zaferini garanti altına alarak, özel görevlerini yerine getirmelidir.

Proletarya hareketi içerisinde milliyetçiliğin iki önemli nedeni vardır: Birincisi, proletaryanın ve onun hareketinin sürekli ve sistemli olarak burjuvazinin ve diğer sınıfların ideolojik etkisi altında bulunması olgusu ve geniş proleter yığınların özellikle kendi dolaysız deneyimlerinden öğrenmesi ve kendi mücadele alanının koşullarını ve kendi deneyimlerini teorileştirme eğilimine sahip olmasıdır.

"Yığınlar –diyor Lenin– öğreneceklerini kitaplardan değil, bizzat yaşamın içinde öğrenirler. İşte bunun içindir ki, insanlar ya da gruplar sürekli olarak aşırılıklara kayarlar, kapitalist gelişmenin şu ya da bu özelliğini, bu gelişmeden çıkarılacak şu ya da bu 'dersi' tek yanlı bir teori, tek yanlı bir taktik sistemi haline getirirler." (Lenin, "Avrupa İşçi Hareketi İçindeki Ayrılıklar", 16 Aralık 1910, Karl Marx ve Doktrini, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, 2. Baskı, sayfa 134)

Bir komünistin, komünist hareketin, bir komünist partinin görevi; her ülkede egemen sınıfın egemen ideolojisinin mutlak, temel bir parçası olan ve sürekli ve sistemli olarak yığınlara aşılamaya çalıştığı milliyetçilik ve şovenizm zehirine karşı, enternasyonalizm panzehirini koymak, bu panzehirin etkisini mümkün olan en büyük enerji ile güçlendirmek ve geniş işçi yığınlarını pratik eylem alanında enternasyonalizm ruhuyla eğitmektir.

Her bir ülkedeki sınıf savaşımının, her bir komünist partisinin savunduğu ve geliştirdiği savaşım çizgisinin, her somut görev alanında, enternasyonalizmin talepleri temelinde sınanması mutlak bir yükümlülüktür.

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) VE PROLETER ENTERNASYONALİZMİ

Partimizin ve onun öncülü TKP/ML'nin kurulduğu ilk andan itibaren, siyasi çizgisinin ve pratik örgütsel faaliiyetinin en temel niteliklerinden birisi de, proleter ent-

ernasyonalisti yönü olmuştur.

TKP/ML'nin kurulmasına önderlik eden İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojik planda takındığı en berrak, en açık ve en tutarlı tavırlarından birisi de, enternasyonal alanda Uluslararası Komünist Hareket içerisindeki ayrıma verdiği önem ve modern revizyonizm karşısında –tüm hata ve eksikliklerine rağmen– o günkü dönemde Uluslararası Komünist Hareketin önderliğini yapan Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi'nin safında yer alması olmuştur.

O, içinden çıktığı ve ideolojik olarak mahkum ettiği TİİKP'li revizyonistlerle bu alanda da hesaplaşmasını bilmiştir. O, Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki Komünist Hareketi, Uluslararası Komünist Hareketin bir müfrezesi olarak kavramıştır. O, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ulusal sorunun gerçekten enternasyonalist biricik doğru çözümünü ortaya koymuş, ulusal sorunun çözümünü proletaryanın sınıf savaşımının genel çıkarları açısından ele almıştır.

İbrahim Kaypakkaya sonrası dönemde de, Partinin uluslararsı sorunlara, Uluslararası Komünist Hareketin sorunlarına verdiği önem güçlenmiş, başta "üç dünya teorisi" olmak üzere, bir dizi başka uluslararası oportünist, revizyonist akımlara karşı aktif tavır alınmış, partinin Uluslararası Komünist Hareketin sağlam temellerde birliği uğruna mücadelesi hep önemli bir yer almıştır. Eski kardeş örgütler Avusturya Marksist-Leninist Partisi, Akıma Karşı ve Batı Berlinli Komünist ile Uluslararası Komünist Hareketin en önemli sorunlarında (Stalin, Mao Zedung, AEP sorunu vb.) sistemli, ortak teorik ve siyasi faaliyetler yürütülmüştür. Faşist diktatörlüğün 1974'te Kıbrıs'ın kuzeyini işgal hareketine karşı, tek doğru enternasyonalist tavır takınılmış, Kıbrıslı komünistlerle dayanışma geliştirilmiştir.

TKP/ML içinde 1981'de sonuçlanan bölünmede, komünizmin temsilcileri Bolşeviklerin, oportünizmin temsilcileri menşeviklere karşı mücadelelerinde, Uluslararası Komünist Hareketin sorunları (Stalin, Mao sorunu, 57-60 Dekleras-yonlarının ve 63 Polemiklerinin değerlendirilmesi, AEP'ne ve onun çizgisine karşı mücadelenin sorunları...) en başta yer almış, Bolşevikler öncelikle bu alanlarda menşeviklerden köklü olarak kopmuşlardır.

Bolşevikler, Uluslararası Komünist Hareketin ortak platformunun yaratılması faaliyetini, ana görev olarak önlerine koymuşlar ve bu yönde başarılı bir çalışma yürütmüşlerdir.

Yine, 1984 Ağustosundan itibaren PKK önderliğinde Kuzey Kürdistan'da milliyetçilik programı temelinde yürütülen Kürt ulusal hareketinin demokratik yönünü, hiçbir yanlış anlamaya yol açmayacak bir berraklıkta ve tutarlılıkta desteklemiştir.

Bolşevik Partinin teorik, ideolojik, siyasi ve pratik-örgütsel alanda yürüttüğü savaşımın en başta gelen unsurlarından birisi, her türden şovenist, milliyetçi çizgi, eğilim ve siyasi hareketlere karşı uzlaşmaz tavrı olmuştur. Bolşevik Parti, enternasyonalizm talepleri alanında mümkün olanın maksimumunu yapmayı hedefi olarak görmüş, bu yönde hareket etmiştir.

Partimizin proleter enternasyonalizmine verdiği önem o kadar açıktır ki, partiye üye alımının temel şartlarından biri olarak, tüzük hükmü haline getirdiği, partinin programatik görüşlerinin ana merkezine Uluslararası Komünist Hareketin, dünya devriminin bugünkü en temel noktalarında çizgisinin kabulünü şart koşmuştur. Nedir bu temel noktalar?

"– Marx, Engels, Lenin ve Stalin'i Marksizm-Leninizm'in klasikleri olarak savunmak,

– Kruşçev modern-revizyonizmine karşı çıkmak; Kruşçev tipi modern revizyonizmi (1990'da yıkılmış olan /BN) Rus sosyal-emperyalizminin ideolojik dayanağı olarak kavramak ve mahkum etmek,

*– Kruşçev modern-revizyonizmine karşı ideolojik mücadelenin tamamlanmamış olduğunu, **bu mücadele içinde çok önemli hata ve sapmalar bulunduğunu**, bu mücadelenin tamamlanmasının önümüzde görev olarak durduğunu kabul etmek,*

– "Üç Dünya Teorisi"ni karşı-devrimci bir teori olarak kabul etmek; "Üç Dünya Teorisi"nin köklerine karşı mücadeleyi görev olarak kabul etmek,

– Mao Zedung'un değerlendirilmesinde, hem onun Marksizm-Leninizm'in beşinci klasiği olarak değerlendirilmesine ve hem de 1957 sonrası için revizyonist genel değerlendirmesine karşı çıkmak,

– Arnavutluk Emek Partisi'nin 1978 sonrası çizgisinin revizyonist olduğunu tespit ve bu çizgiyi mahkum etmek,

*– Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin birliğini sağlamak için **bugün Dünya Komünist Hareketi'nin platformunun yaratılması çalışmasının kavranacak esas halka olduğunu; gerek uluslararası alanda, gerekse tek tek ülkelerde** Marksist-Leninist Hareket'in birliğini sağlamanın yönteminin açık ve kamuoyu önünde ilkelere dayalı ideolojik mücadele olduğunu kabul etmek,*

*– **"Leninist Parti Öğretisi"ni, bugün özellikle de bu öğretinin partinin nasıl yaratılacağına ilişkin** "İki Aşamalı Parti İnşaası Öğretisi" alanını evrensel bir öğreti olarak savunmak,*

*– **Marksizm-Leninizm'in yöntemsel önermelerine, özellikle "teori/pratik" uyumluluğu ve "özeleştiri" yöntemlerine sıkıca bağlı olmak**." ("Biz Kimiz?", Bolşevik Partizan Özel Sayı, 1 Temmuz 1994, sayfa 40-41)*

Görüldüğü gibi, partiye üye alımının en temel şartlarından biri olarak öne sürülen partinin programatik görüşlerinin kabul edilmesinin başına Uluslararası Komünist Hareketin ana sorunlarında parti çizgisinin onayı konulmaktadır. Zira, bu enternasyonal ana noktalarda komünist bir görüşe sahip olmayan bir adayın, ulusal, ülke düzeyinde komünist bir düşünceye sahip olması mümkün değildir. Parti, çizgisinin uluslararası alandaki temel noktaları ile bağ içerisinde Türkiye-Kuzey Kürdistan'a yönelik temel görüşlerini de kabul eden adayları parti üyeliğine kabul etmektedir.

PARTİNİN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ POLİTİKASININ ÖZEL BİR ALANI: YURTDIŞINDA YENİ YÖNELİM ÇİZGİSİ...

Türkiye-Kuzey Kürdistan dışında çalışmak üzere uzun süredir başka ülkelerde bulunan, ezici çoğunluğu, işçi ve aile fertlerinden oluşan 6 milyon civarında Türkiye-Kuzey Kürdistanlı bulunmaktadır. Bu insanların büyük bir bölümü, partimizin ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyeti yaptığı Batı Avrupa ülkelerinde (örneğin Almanya, Fransa, Avusturya gibi) yaşamaktadır. Bu ülkelere göç, 60'lı yılların başında başlamıştır ve hızı 70'li yılların ilk yarısından itibaren çok büyük ölçüde azalsa da halen (iltica vb. şeklinde) sürmektedir.

35 yıllık süreçte, ilk gelenlerden sonra, bu ülkelerde çoğu Avrupa ülkelerinde doğup büyüyen bir "ikinci kuşak" yetişmiştir. Şimdi bu ikinci kuşağın çocukları olan "üçüncü kuşak" yetişmektedir. Bunların büyük çoğunluğu, yalnızca yaşadıkları coğrafi yer itibarıyla değil, ama aynı zamanda kültürel, toplumsal vb. açıdan,

yaşadıkları ülkelerin toplumlarının parçasıdırlarlar.

İkinci kuşağın bir bölümünün doğduğu yer Avrupa ülkeleri olmasa da, bilincini belirleyen toplumsal yaşantı ortamı, bu ülkelerin toplumu olduğundan; hem ikinci kuşak, hem de burada doğan üçüncü kuşak için, birinci kuşağın "anayurt"ları tatil ülkeleri olmanın, en iyi halde kişiliğinin ulusal kökenini tanımlamada kullandığı bir unsur olmanın dışına çıkmamaktadır.

Birinci kuşağın önemli bir bölümü de 20 yıldan fazla bir süredir buralarda yaşamaktadır ve süreçte bunlar için de yurtdışı ülkelerindeki yaşam, toplumsal bilinçlerinin merkezi olgusu haline gelmiştir. Artık bu ülkelerdeki ikinci kuşağın büyük çoğunluğu, üçüncü kuşağın hemen bütünü için, parçası oldukları toplumsal yapı, içinde yaşadıkları ve bilinçlerinin belirlenmesinde belirleyici rol oynayan toplumsal yapılar, büyüdükleri, içinde yaşadıkları Avrupa ülkelerinin toplumlarıdır.

Örneğin, ikinci ve üçüncü kuşaktan Türkiye-Kuzey Kürdistanlı kökenlilerin büyük çoğunluğu için yurtdışı olgusunun içinde Türkiye-Kuzey Kürdistan da vardır. Onlar için, bilinçli proleter savaşçılar olduklarında, proleter dünya devrimine tabii olarak esas çalışma yürüttükleri devrimci alan, içinde yaşadıkları toplumların sınıf savaşımı alanıdır.

Proleter dünya devrimine en büyük katkıyı ve parçası oldukları bu toplumları değiştirme mücadelesi ile verebilir, en verimli çalışmayı bu alanda yapabilirler. Yine bu nedenden ötürü, burada yaşayan ikinci ve üçüncü kuşaktan Türkiye-Kuzey Kürdistanlı kökenden bilinçli proleter savaşçıların mücadelesinin, "biçim olarak" ulusal yönü, *"muhakkak ki önce kendi burjuvazisiyle* (yani içinde yaşadıkları ülkelerde egemen olan burjuvaziyle /BN) *hesaplaşmak" (Komünist Manifesto)* şeklinde olacaktır.

Bu ana eğilime, temel olguya parmak basarken, şunu da eklemek istiyoruz: Bu ülkelerde yaşayan "göçmen"lerin ikinci ve üçüncü kuşağı artık içinde yaşadıkları toplumların ve dolayısıyla bu toplumların devrim sürecinin dolaysız parçaları olmasına rağmen, bunlarla bu ülkelerin "yerli" işçileriyle aralarındaki farklılıkları da kesinlikle unutmamak gereklidir. Batı Avrupa'nın ülkelerinde yaşayan Türkiye-Kuzey Kürdistan kökenli göçmen işçiler ve aile fertleri, köken, dil, kültür, bir çok durumda yaşam ve çalışma şartları, politik eşitsizlik vb. durumları nedeniyle bu toplumların ve devrimlerinin **özel** bir parçasını oluşturmaktadırlar.

Bu özellikleri, bu ülkelerdeki devrim savaşımında komünist hareketin onlara yönelik özel bir politika izlemesini (azınlık olarak ezilmeleri, politik gelişmelerinin eşitsizlik nedeniyle iki kat engellenmeye çalışılması), bu göçmen işçilere yönelik özel örgüt araçlarının geliştirilmesini (örneğin komünist örgütte, ya da partide göçmen işçilere yönelik özel çalışma yapan seksiyonların oluşturulması, onların "anadili"nde de ajitasyon-propaganda yapılması, vb.) mutlaka gerektirmektedir. Ve şunu da görmemiz gerekir ki, burjuvazi, bu "özel" durumu bizden önce tespit etmiş ve buna uygun örgütsel adımları da çoktan gündeme getirmiştir.

Sendikalardaki "yabancı komisyonları", SPD'de örgütlenen "Türkiyeli Almanlar", Yeşiller örgütlenmesi içinde yeralıp "milletvekili" olan Türkiyeliler ve evet Almanya'da "Türkiye lobisi" oluşturmak amacıyla "Türk partisi" örgütlenmesini gündeme getiren faşistler, kendi dışlarındaki objektif gelişmelere pratik tavır koymaktadır. Bu konuda daha fazla geç kalınmamalıdır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan kökenli göçmen işçilerin yaşadığı Batı Avrupa ülkelerinin bir çoğunda sistemli olarak faaliyet yürüten partili yoldaşlar ve parti organları, bu objektif gelişmeler karşısında doğru ideolojik ve örgütsel yaklaşımın ne olduğunu bir çok kez gündemine almış ve 4. Kongre ile 5. Kongre arasındaki dönemde, yoğun tartışmalar temelinde çözüme kavuşturmuş ve 5. Kongre tarafından "Yeni Yönelim" adı altında yeni bir çizgi karar altına alınmıştır.

5. Kongre öncesinde, "Yeni Yönelim"e ilişkin karar taslağı üzerine tartışmadaki görüş ayrılığı, daha çok kararın özünün doğru olduğu ve fakat bu kararı bugünkü gücümüzle, karar tasarısında sunulan pratik-örgütsel biçimleri ile uygulamanın mümkün olup olmadığı noktasında çıkmış, Kongre'ye kadar görüş ayrılığı giderilememiştir. 5. Kongre'de de bu tartışma sürmüş ve tartışmalar içinde 3 pozisyon oluşmuştur.

"Birinci pozisyon: Merkez Komitesi adına konuşan yoldaş, "yeni yönelim"e legal ve illegal alanda çalışan yoldaşlardan kaygıların dile getirildiğini, bu yoldaşların ilkesel olarak "yeni yönelim"e karşı olmamalarına karşın, bizim durumumuzda partinin Türkiye-Kuzey Kürdistan çalışmasında ciddi sorunlarla karşılaşılacağı, bunun bizim tarafımızdan zaten az olan güçlerimizi bölmek olduğu tespitlerini yaptıklarını açıkladı. Bu kaygıların belli ölçülerde haklı kaygılar olduğunu, bazı kadroların yeni yönelimle bağ içerisinde YD örgütüne ayrılmasının merkezi görevlerde güç zayıflatacağını da vurguladı. Ancak bu noktada kısa vadede güç kaybının uzun vadeli çıkarlar açısından göze alınması gerektiğini, yeni yönelimin proleter enternasyonalisti, doğru bir siyaset olduğunu ve Kongre'nin bunu karar altına alması gerektiğini savundu. Devamen yoldaş Kongre hazırlığı döneminde ve bizzat Kongre'de örgütün durumu ve güçlerimizin değerlendirilmesi hakkında daha iyi bir fikre sahip olduğunu ve bu noktada karar tasarısının 9. maddesinde ortaya konan somut örgütsel adımların Kongre kararı olarak çıkartılmasının abartılı beklentiler yaratacağını, bu nedenle karar tasarısının 9. maddesi çıkartılarak oylanması gerektiğini belirtti. Önümüzdeki faaliyet döneminde hangi somut adımların atılabileceğinin Merkez Komitesi'nin inisiyatifine bırakılması gerektiğini, bizim üç yıllık dönemde yd. örgütünü ayrıştırma görevini çözemeyeceğimizi, ama bu noktada ön adımları atabileceğimizi ve örneğin Almanca bir yayın organı çıkartabileceğimizi savundu.

İkinci pozisyon: Bir bölüm yoldaş yeni yönelimin içeriği ile bir sorun olmamasına karşın, bizim bugünkü durumumuz, görevlerimiz ve gücümüzün değerlendirilmesi ile bağ içerisinde, bugün somut olarak Almanya'da KP inşa etme görevini ele alamayacağımızı, karar tasarısından 9. maddenin çıkartılmasının bu konuda var olan değerlendirme ve anlayış farklılıklarını ortadan kaldırmadığını, sadece bu konudaki hangi örgütsel adımların ne zaman atılacağını Merkez Komitesi'nin inisiyatifine bıraktığını, bu nedenle varolan kaygıların giderilmediğini savundu. Yoldaşlar, bu noktada tartışmalar içerisinde kendilerine yönelen, "sorunlara dar, Türkiye-Kuzey Kürdistan penceresinden yaklaşma" ve "anti proleter enternasyonalisti", "milliyetçilik" eleştirilerini de reddettiklerini vurguladılar.

Üçüncü pozisyon: Karar tasarısında konulan anlayışlar ve tespitler doğrudur. Biz yd.da belli bir dönemden bu yana yeni yönelim anlayışımıza uygun olarak faaliyete başladık, yer yer örgütsel değişikliklere gittik. Karar tasarısının 9. maddesinde önümüze konulan görevler zaten önemli ölçüde çözümü için adım attığımız görevler ve önümüzdeki çalışma döneminde de çözümünü ele alacağımız görevlerdir. Bu durumda genel anlayışı kabul etmek ve fakat genel anlayışın mantıki sonucu olan örgütsel adımları karara

bağlamak yanlıştır. Ayrıca Kuzey- Kürdistan-Türkiye'deki çalışmaları engelleyeceği gerekçeleri ile yeni yönelim konusundaki pratik adımları reddetmek, milliyetçi bir yaklaşımın da işaretlerini vermektedir."

Kongre'de görüş ayrılıklarının yoğunlaştığı karar tasarısının 9. maddesi şudur:

"9) Bütün bunlardan bizim için çıkan sonuçlar şunlardır: Partimizin yurtdışı örgütü önümüzdeki dönemde kesin bir şekilde gözden geçirilmeli ve öncelikli olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi için geçici olarak yurtdışında örgütlü bir faaliyet yürütecek olanlarla; öncelikli olarak yaşadıkları ülke devrimi için örgütlü faaliyet yürütmesi doğru bulunanlar birbirinden ayrılmalıdır. Birinci kesim, özel örgütlenmeler içine alınmalı; ikinci kesimin önüne bilinçli olarak yaşadıkları ülkelerde bütün milliyetlerden komünistlerin Bolşevik Partisi'nin inşaası görevi konmalı; buna uygun örgütlenme için ilk adımlar atılmalıdır. Somut olarak önümüzdeki dönem için kurulacak Yurtdışı Bürosu, süreç içinde kendini çalışma yaptığımız ülkelerdeki bütün milliyetlerden komünistlerin birleştiği Bolşevik Partilerin yaratılacak çekirdekleri içinde dağıtacak bir çalışma perspektifine uygun kurulmalıdır. Somut olarak önümüzdeki çalışma döneminde en azından Almanya'da sınıf mücadelesinin sorunları ile uğraşan bir yayın organının düzenli periyodlarla çıkartılması işi ele alınmalıdır. Bu işin içine en başından itibaren şu an "dışımızda" olan, Alman ve diğer milliyetlerden komünizme sempati duyan insanların, grupların çekilmesi önümüze hedef olarak konmalı, somut adımlar bu anlayışla atılmalıdır."

Görüş ayrılıklarının yoğunlaştığı ve yeni yönelim değerlendirmesine dayanarak yeni seçilecek Merkez Komitesine örgütsel yükümlülükler getiren 9. maddenin Kongre çoğunluğu tarafından yalnızca **bağlayıcılığı** nedeniyle karardan çıkartılması istenir. İkinci ve üçüncü pozisyonu savunan bazı delegelerin kendi görüşlerinden vazgeçmemeleri nedeniyle karar, birinci pozisyonun önerdiği biçimiyle çoğunluk kararı olarak çıkar. İkinci pozisyon, birinci pozisyonun önerdiği biçimiyle "yeni yönelim" kararının çıkması halinde, bağlayıcı yükümlülük olmaktan çıksa bile, 9. madde de önerilen örgütsel tedbirlerin "ne zaman atılacağını Merkez Komitesinin inisiyatifine bıraktığını" söyleyerek doğru bir tespitte bulunmuştur. Bu yüzden de "kararın özüne" karşı çıkmadığını söyleyen ama bu özün pratiğe uygulanmasına karşı çıkan ikinci pozisyonun "kaygıları" giderilememiştir. İkinci pozisyonun kaygılarına, üçüncü pozisyonun, karar taslağının 9. madde ile birlikte karar altına alınmasında direnmesine rağmen, karar çoğunlukla birinci pozisyonun önerdiği biçimiyle alınmıştır. Kongrede görüş ayrılıklarının giderilmemiş olması gerçeği, Kongre sonrasında tartışmanın devam edeceğinin işaretlerini vermektedir. Fakat Kongre sonrasında tartışmanın hangi boyutta partinin önüne yeniden çıkacağını zaman gösterecektir ve göstermiştir de. Süreç içerisinde bazı yoldaşlar, Kongre çizgisini kendi bildikleri şekilde yorumlayarak, 5. Kongrenin kararının özüne karşı çıkan pozisyonlarını savunmaya devam etmişlerdir.

Gelinen noktada görüş ayrılıklarının düzeyini ortaya koymadan önce, tartışmanın konusu olan yeni yönelim kararının en tartışmalı bölümlerini aktarmak gereklidir ki, tartışma tam olarak kavranabilsin:

"6) Bugün, partimizin yurtdışı örgütü, yurtdışında yaşayan ve Bolşevizmi benimseyen, bulundukları alanda bölgesel faaliyet yürüten çeşitli milliyetlerden komünist kadın ve erkeklerin örgütüdür. Bu örgüt bugün de esas görevini hala Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimini yurtdışından desteklemek olarak kavramakta, faaliyetlerinin ağırlığını bu oluşturmaktadır. Bu örgüt son dönemde artan bir oranda, bulunduğu ülkelerdeki sınıf mücadelesine doğrudan katılma görevini ele alsa da, yine de bu görevi esas göreve bağlı tali bir iş olarak yapma durumundadır. Ancak yurtdışı örgütü içinde ve çevresinde yer alan üye ve sempatizanların bir bölümü gelinen yerde bulundukları ülkenin, "yerlisi", Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın yabancısı durumuna gelmiştir.

7) Bu, dıştaki objektif gelişmenin de tabii bir sonucudur. Partimiz kurulduğundan bu yana geçen 12 yıllık süre içinde, bulundukları "yabancı" ülkelerde büyüyen yepyeni bir kuşak ortaya çıkmıştır. Bu kuşak, yurtdışına yetişmiş gelen birinci kuşağın tersine, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ı ancak anlatımlardan veya kısa turistik seyahatlerden tanımaktadır. Yaşamlarının merkezi, içinde yaşadıkları ülkelerdedir. Bunlar, içinde yaşadıkları toplumun parçalarıdır. Sadece, bu kuşak değil, birinci kuşağın da önemli bir bölümü 20 yılı aşkın bir süredir yurtdışında yaşamaktadır ve süreç içinde bulundukları ülkelerdeki toplumun parçası haline gelmiştir. Bu insanlar için yaşadıkları ülkelerde sistemin değiştirilmesi mücadelesi, artık esas mücadele haline gelmiş durumdadır. Bunların proleter dünya devrimine en büyük katkısı, artık "kendi ülkeleri" haline gelmiş olan "yurtdışı" ülkelerinde devrim mücadelesine doğrudan katılmakla olur. Bunların komünist örgütlenmesi yaşadıkları ülkelerde devrimi önüne esas hedef olarak koyan bir örgütlenme olmak zorundadır. Böyle bir komünist örgütlenme, kuşkusuz bu kitlenin içinde yaşadığı ülkedeki "yabancı" olmaktan gelen özel durumunu, özel sorunlarını da dikkate alan bir örgütlenme yürütmek zorundadır.

8) Bugün, Partimizin çalışma yürüttüğü Batı Avrupa ülkelerinde Bolşevik/Komünist örgütler yok. Bolşevik/Komünist örgütlerin olmadığı yerde, bunları örgütlemek, öncelikle o ülke komünistlerinin görevidir. Bizim andaki yurtdışı örgütümüz içinde yer alan yoldaşların bir bölümü, gerçekte şu an içinde yaşadıkları ülkenin komünistleridir. Fakat uğrunda örgütlendikleri devrim öncelikli olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimidir. Bu düzeltilme, aşılma bekleyen bir çelişmedir. Partimizin yurtdışında çalışma yürüttüğü Batı Avrupa ülkelerinde komünizme düşman olmayan ve örgütsüz olan, arayış içinde olan bir sürü insan var. Bugün bizim yurtdışı örgütümüz içinde örgütlü olan ve esas olarak yaşadıkları ülke devriminin insanları haline gelmiş olan yoldaşlarımız, bu örgütsüz kesime göre ideolojik berraklığa, doğru, açık Marksist-Leninist siyasi bir çizgiye sahip ve komünist örgütlenme faaliyetinde kaldıraç olarak kullanabileceği bir araca, yurtdışı örgütümüze sahiptir. Önümüzdeki dönemde bu gerçeklerden yola çıkan bir siyaset izlenmelidir." (Bolşevik Partizan s. 87, sf. 30)

Kararın 6. maddesinde yurtdışı örgütünün ve onun içinde ve çevresinde örgütlü olan yoldaşların içinde bulundukları objektif yaşamın bir çelişkisine parmak basılmaktadır. Yurtdışı örgütünün esas işinin, Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki sınıf savaşımına dışardan destek verme, tali işinin ise içinde bulunduğu ülkelerdeki sınıf savaşımına destek verme olduğu, yurtdışı örgütü içinde ve çevresinde yer alan yoldaşların bir bölümünün bulundukları ülkelerin yerlisi haline gelmiş olmalarına rağmen, bunun sürdüğü belirtilmektedir. Bugün de bu durumda köklü bir değişme yoktur. Çelişme sürmektedir. Bu çelişme süreç içinde çözüm beklemektedir. Merkez Komitesinin bu çelişmenin doğru çözümü yönünde attığı en küçük adımlar bile, yer yer "yurtdışı örgütü" tasfiye ediliyor, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi zayıflatılıyor gerekçesi ile direnişle karşılanmaktadır. Bu direniş, gerçekte ne var olan objektif olguları, ne de proleter enternasyonalizmini doğru kavramayan bir direniştir.

7. maddede, içinde bulundukları ülkelerin yerlisi haline gelen Türkiye-Kuzey Kürdistan kökenliler için *"yaşadıkları ülkelerde sistemin değiştirilmesi mücadelesi artık esas mücadele haline gelmiş durumdadır. Bunların proletarya devrimine en büyük katkısı, artık "kendi ülkeleri" haline gelmiş olan "yurtdışı" ülke-*

*lerinde devrim mücadelesine doğrudan katılmakla olur. Bunların komünist örgütlenmesi yaşadıkları ülkelerde devrimi önüne **esas hedef** olarak koyan bir örgütlenme olmak zorundadır"* tespitleri yapılmaktadır.

Bu bağlamda sorun, öncelikle istek sorunu değil, objektif gereklilik ve proleter dünya devrimine maksimum katkı sorunudur. Yurtdışında yaşayan ikinci, üçüncü kuşaktan bir dizi insan da, kendilerine istekleri sorulduğunda, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi için çalışmak isteklerini dile getirmektedir. Ve fakat bir çoğunun objektif konumları, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi için, bulundukları ülke devrimine yapacakları katkıdan daha az, katkı yapabilecekleri bir konum. Örneğin dil bağlamında bulundukları ülkenin dili gerçek anadilleri haline gelmiş durumda. Bulundukları, yaşadıkları ülkeyi, onun durumunu, kültürünü Türkiye-Kuzey Kürdistan'ınkinden çok daha iyi tanıyorlar vb. Ve bunların bir çoğunun önüne somut olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimine doğrudan katılma görevi konduğunda, buna hazır da değiller. Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimine katkıyı ve bunu esas iş olarak yapmayı daha çok yurtdışından bu devrime destek verme olarak kavrıyorlar. Bu tavır yanlış bir tavırdır ve özellikle örgütlü komünistler açısından kabul edilemez bir tavırdır.

8. maddede de, "bu düzeltilme, aşılma bekleyen çelişme"nin önümüzdeki çalışma döneminde hangi tedbirlerle giderilebileceğine ilişkin olarak, "bu gerçeklerden çıkan bir siyaset izlenme"si direktifi verilir. Kongrenin kararına temel olan anlayışlar bunlardı, bunlardır.

Bu gerçeklerden yola çıkan siyaset, bizim somutumuzda "yurtdışı örgütü"nü giderek ayrıştırmaya yönelen; bunun örgütsel şartlarını yaratmaya yönelen bir siyaset olmalıdır. Yurtdışı örgütünün ayrışması süreç içinde nasıl olacaktır?

Yurtdışında, –burayı Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi için de üs olarak kullanma imkanı ve zorunluluğu olduğu sürece– Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin yurtdışında yapılması gereken kimi işlerini yapmak için, her şeyden önce de uluslararası ilişkiler açısından bir örgütlenme, merkeze bağlı çeşitli özel görev hücreleri veya yoldaşlar olacaktır. Fakat bu şimdiki genişlikte bir örgütlenme olmayacaktır. Bugünkü biçimiyle yurtdışı örgütü süreç içinde, yurtdışı örgütü içinde ve çevresinde yeralan yoldaşların bir bölümünün –Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimine katkıları, bulundukları ülke devrimine katkılarından daha çok olacak yerel kadroların– Türkiye-Kuzey Kürdistan'a aktarılması; diğerlerinin de öncelikle bulundukları ülkelerde komünist partilerinin yaratılması işine seferber edilmesi yoluyla **dönüşecektir**. Sorun, bu dönüşme işinin tedrici olarak ve örgütlü yapıyı dağıtmadan gerçekleştirilmesidir. Kavranması gereken budur. Doğru olan budur. Bütün bu yalın gerçeklere rağmen, hem yurtiçinde, hem de yurtdışında yeni yönelim çizgisini anlamayan, ya da yanlış bulan yoldaşlar, soyut mantık bağıntıları ile kendi anlayışlarını dile getirmişlerdir.

Onların bir bölümünün mantık silsilesine göre, *"Partinin yurtdışı örgütü, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimini esas almış olan Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin bir örgütü olduğuna göre, bu partinin yurtdışı örgütünün ve yurtdışı örgütünün içinde ve çevresinde bulunan yoldaşların tümünün **esas görevi**, –Türkiye-Kuzey Kürdistan kökenli olsun olmasın– objektif olarak içinde yaşadıkları ülkenin toplumlarının parçası olsun olmasın, esas görevleri Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimine destek olmaktır. Esas olarak bunun için örgütlenmektir."* olması gerekir.

Bu mantık silsilesinin temel yanlışı, bugün yurtdışında var olan gerçek durumu yok saymasıdır. Bunun sonucunda, andaki gerçek durumla çelişen örgütsel yapının aynen sürdürülmesini talep eden bir konumda durulmaktadır. Pratikte çıkan sonuç, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi için, bulundukları ülke devriminden daha az katkıda bulunabileceklerin de, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimi için katkılarının, bulundukları ülke devrimine yapabilecekleri daha fazla katkıdan üstün görülmesi, yani soruna Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimini çıkış noktası yapan bir gözlükle yaklaşılmasıdır.

Evet, biz Kuzey Kürdistan-Türkiye Bolşevik Parti'leriyiz! Evet, dünya devriminin Türkiye-Kuzey Kürdistan müfrezesi olan Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin sorumlu olduğu esas devrim alanı Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimidir. Evet, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimine yönelik faaliyeti esas hedefi olan bir örgütün, yurtdışı örgütü olan bir parçasının da esas yöneldiği devrim alanı, Türkiye-Kuzey Kürdistan olmalıdır.

Peki ama yaşam, objektif olgular, bir komünist partisinin önüne, kendi örgütsel yapısının bulunduğu ve fakat yerli bir komünist örgütün, komünist bir partinin bulunmadığı bir "yabancı" ülkede özel görevler koyar mı, koymaz mı?

Kongre doğru bir biçimde bu soruyu olumlu olarak yanıtlıyor ve objektif gerçeklere uygun bir siyaset savunuyor. Partimizin faaliyet yürüttüğü yurtdışındaki ülkelerde, objektif olgular karşısında, proleter enternasyonalizminin maksimum gereğini yerine getirmesi demek, bugün, bu ülkelerde komünist partileri inşa etme hedefine yurtdışı örgütündeki ve çevresindeki yoldaşlarımızın bir bölümünün doğrudan el atması demektir.

Kongrenin "yeni yönelim" kararına karşı getirilen bir başka gerekçe de, bizim halen Türkiye-Kuzey Kürdistan'da oldukça güçsüz olmamız ve bu şartlarda, yurtdışındaki Türkiye-Kuzey Kürdistan kökenli olan ikinci ve üçüncü kuşaktan insanların içinde yaşadıkları ülkelerin toplumunun parçaları olduğu gerekçesiyle dikkatimizin **esas görevimiz**den başka alanlara çekileceği şeklindeki gerekçedir. Bu gerekçe de; birincisi, yurtdışı alanına çok fazla beklenti yükleyen, ikincisi ve en önemlisi yine genel olarak proleter dünya devrimini değil, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimini çıkış noktası yapan bir anlayışın gerekçesidir.

5. Kongrenin tek ve esas gerekçesi ikinci ve üçüncü kuşaktan kimi yoldaşlarımızın objektif konumlarının içinde yaşadıkları ülkelerin parçaları haline gelmiş olmaları da değildir. Kararın en temel gerekçesi, proleter enternasyonalizmidir. Komünizm, proleter enternasyonalizmidir. Komünistler sosyalist bir devlete sahip olmadıkça, "vatansız"dırlar. Komünist devrim enternasyonaldir. Komünistler bulundukları her alanda sınıf mücadelesinin en önünde yürümek, önderlik etmek zorundadırlar. Geçici olarak ülke dışına çıkmış, özel parti görevleri nedeni ile bulundukları yabancı ülkeyi üs olarak kullanıp, içinden geldikleri ülke devrimi için çalışmayı esas alanlar dışında –ki bu normal şartlarda istisnai bir durumdur– hangi milliyetten olursa olsun komünistler, bulundukları, yaşadıkları ülkenin devrimini esas alan bir çalışma yürütmek zorundadırlar.

Komünisti komünist yapan kökeni, milliyeti vb. değildir. Her komünist kökeni, milliyeti ne olursa olsun, komünist dünya devrimi için en fazla katkıyı ve **verimi** hangi alandaki çalışmaya katılarak verecekse, onun o alanda çalışması en doğru olandır. Çünkü bir komünist için çıkış noktası herhangi bir ülkenin devrimi değil, bir bütün olarak proleter dünya devrimidir.

Yeni yönelim kararına yön veren ilkesel yaklaşımlar bunlardır. Özellikle ikinci ve üçüncü kuşaktan Türkiye-Kuzey Kürdistan kökenlilerin yaşadıkları ülkelerin toplumlarının parçaları olması, bu enternasyonalist bakış açısı ile ele alınacak pratikle ilgili sorunlardır. Ancak gerçekten enternasyonalist bir bakış açısına ve ancak gerçekten proleter dünya devriminin çıkarlarını çıkış noktası yapan bir siyasi görüşe sahip olunduğunda, pratiğin önümüze çıkardığı özel sorunlara doğru yanıtlar verebiliriz.

Haziran 1995 ▲

Uluslararası Komünist Hareketin revizyonizmle-oportünizmle uzlaşma temelinde varılamaz!

2-4 Mayıs tarihleri arasında, Brüksel'de, çeşitli ülkelerden 50'nin üzerinde parti ve grup temsilcisinin katıldığı enternasyonal bir toplantı yapıldı.

Toplantıya katılan parti ve grupların tümünün bir tek ortak özelliği vardı: Hepsi Sosyalizm-Marksizm adına konuşuyordu. Yelpaze, açık revizyonist parti ve gruplardan, ortayolculara; onlardan çeşitli tonlarda "Mao Zedung Düşüncesi" savunucularına, Enver Hoca çizgisi savunucularına kadar uzanıyordu.

Bunca değişik grubu yanyana getirme "başarısının" örgütleyicisi, Belçika Emek Partisi adlı gruptu. Seminer olarak tanıtılan bu toplantının düzenleyicileri açısından gerçek amacı, "Dünya Komünist Hareketi'nin Birliği" için hazırladıkları 3 Mayıs 1994 tarihini taşıyan bir "öneri"nin tartışılması idi.

Partimizin bir delegasyonu da bu toplantıya görüşlerimizi yaygınlaştırmak ve bilgi alış-verişinde bulunmak amacıyla katıldı. Sözkonusu "öneri" elimize çok geç geçtiği için, doğrudan sözkonusu öneriye tavır takınan yazılı bir tavır bu toplantıya götürülemedi. Diğer yandan toplantının niteliğinin ne olduğunu da zamanında tespit edemediğimizden, katılan delegasyonumuz da yeterli hazırlıklı değildi. Çeviri kapasitemiz de sınırlı idi. Bu olumsuzluklara rağmen, konferansta oldukça başarılı bir çalışma yürütüldü. Katılan parti ve gruplara, bizim Dünya Komünist Hareketi'nin birliği hakkında neler düşündüğümüzü de ortaya koyan "Biz Kimiz" adlı belgemiz, İngilizce olarak dağıtıldı.

Ayrıca toplantıda yapılan iki konuşmada, temsilcilerimiz önerinin oportünist bir öneri olduğunu, bu temelde bir birliğin "Dünya Komünist Hareketi"nin birliği olamayacağını ortaya koymaya çalıştılar. Bu, özellikle toplantıyı düzenleyenlerin tepkisini çekti. Özellikle Küba ve Kuzey Kore hakkında, bunları da sosyalist ve devrimci görmediğimiz yönündeki değerlendirmelere düzenleyiciler tepki gösterdiler.

İlginç olan, **"Atılım"** adlı oportünist dergide konferans üzerine verilen bilgide, bu tepkinin hedefinin, toplantıya katılan MLKP/K olduğu gibi gösterilmesidir. Bu, herhalde toplantıda revizyonizmle ve orta yolculukla uzlaşma tavrı sergileyenlerin, gerçek bir mücadele yürütmeyenlerin, kendilerini "en mücadeleci", "ilkeli" vb. gösterme kaygıları sonucu olsa gerektir.

Birazcık "yalan", taraftarlara ne kadar "ilkeli" ve "mücadeleci" olduğunun gösterilmesi için olabilir diye düşünmektedir herhalde bu tavrın üreticileri, yayıcıları. Biz yalnızca, yalancının mumu yatsıya kadar yanar diyoruz.

Toplantıda yürütülen tartışmalar, aslında birbirinden çok değişik görüşler savunan grupların kendi görüşlerini tekrarlamaları biçiminde geçti. Toplantı sırasında bir dizi grup eklektik-oportünist bir yapıya sahip olan birlik önerisine çeşitli eleştiriler getirdiler. Bu eleştirilerin öze ait olmayan bir bölümü önerinin sunucuları tarafından kabul edildi. Buna rağmen, belge, toplantıya katılanların çok küçük bir azınlığı tarafından imzalandı.

Aşağıda Belçika Emek Partisinin "öneri"sini ve bizim tavrımızı sunuyoruz:

Uluslararası Komünist Hareketin Birliği için öneri

3 Mayıs 1995'de Brüksel'de yapılan Marksist-Leninist Partilerin ve Örgütlerin Uluslararası Seminerinde Belçika Emek Partisi Başkanı Ludo Martens tarafından sunulmuştur.

Giriş

1. Gorbaçov-Yelsin karşı-devrimi, Doğu Avrupa'nın eski sosyalist ülkelerinde ve Sovyetler Birliği'nde tam kapitalist restorasyona yolaçtı. Bu, emperyalizm ve gericiliğin zaferidir ve bütün dünyada tüm komünist ve ilerici güçler açısından ağır bir yenilgidir.

2. Bu karşı-devrim, dünyadaki tüm temel çelişmeleri hissedilir bir biçimde sertleştirdi: Sosyalist ülkeler ile emperyalizm arasındaki çelişmeyi; Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen halkları ile emperyalizm arasındaki çelişmeyi, emperyalist güçler arasındaki çelişmeyi ve işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişmeyi. Gericiliğin, ırkçılığın, faşizmin ve

birliği yüce hedefine,

Öneride kullanılan "Dünya Komünist Hareketi" tanımlaması, kendini sosyalist, komünist vs. şeklinde adlandıranların, kendini "komünist" olarak tanımlayan tüm güçlerin oluşturduğu varsayılan harekettir.

Bütün öneriye damgasını vuran anlayış, bu yanlış anlayıştır. Bu anlayış aslında, Dünya Komünist Hareketi'ni Mevlana tekkesine çevirme anlayışıdır. "Birlik" ideolojik ayrılıkların üzerine sünger çekilerek sağlanmaya çalışılmaktadır. Bu anlayışla, "Dünya Komünist Hareketi"nin birliği sağlanamaz. Olsa olsa, tek ortaklıkları isimde olan kimi grupların yanyana gelip, belirlenmiş olan görüşlerini birbirlerine bir kez de toplantılarda anlatması sağlanabilir.

Bu anlayışla, yalnızca gerçek Marksist-Leninistlerle, hala devrimci konumlarda duran kimi oportünistler arasındaki ayrım çizgileri değil, onun ötesinde yer yer karşı-devrim ile, devrim arasındaki en kaba ayrım çizgileri bile birbirine karışır, karıştırılmaktadır.

Bu temel yaklaşım farklılığı nedeniyle, biz böyle bir "öneriyi" ilan edilen amaç açısından, bütünüyle işe yaramaz bir öneri olarak değerlendirip reddediyoruz. Bizim karşı önerimiz şudur:

* Dünya Komünist Hareketi'ni yeniden yaratmak görevi, bugün önümüzde duran bir görevdir.

* Bu görevi çözmede birinci adım, Dünya Komünist Hareketi'nin ortak platformunun yaratılmasıdır.

* Bizim, Dünya Komünist Hareketi'nin ortak platformu için önerimiz, bugün Marksizmin devrimci özünün ve proletarya diktatörlüğünün, proletarya devriminin savunulmasının somutlaştırılması anlamına gelen "Marksizm-Leninizm'in güncel kıstasları"nda ortaya konmuştur. Dünya Komünist Hareketi'nin birliği sorununda, bu sorunu ciddi olarak önüne koymuş olan tüm güçleri bu belge konusunda tavır takınmaya, tartışmaya çağırıyoruz.

Aşağıda, Belçika Emek Partisi'nin "önerisi"nin tek tek bölümleri hakkında somut eleştirilerimizi sunuyoruz. Bu bağlamda şunun bilinmesi gerek: Önerideki her yanlış üzerinde durmayacağız. Yalnızca bize önemli görünenler üzerinde duracağız.

"Giriş" hakkında

Dünya Komünist Hareketi'nin birliği ihtiyacının güncel durumla, "Gorbaçov Yeltsin karşı-devrimi", "emperyalizmin zaferi", "komünist ve ilerici güçlerin yenilgisi" vb. ile gerekçelendirilmesi kökten yanlıştır. Dünya Komünist Hareketi'nin birliği, komünist dünya devrimi düşüncesinin tabii sonucudur, proleter enternasyonalizminin gereğidir.

Bu bölümde bunun ötesinde "Gorbaçov-Yeltsin" "karşı-devrimi"nden söz edildiği yer de, en azından yanlış anlayışlara açıktır. Şöyle ki, Gorbaçov ve Yelt-

savaşın güçleri dünya çapında bir saldırı başlattılar.

3. Bu durumda Marksizmin-Leninizmin devrimci ilkelerine sadık tüm komünist partilerin ve örgütlerin birleşmesinin, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmi yıkan gelişmeden dersler çıkartmalarının, birbirlerinin deneyimlerinden ve çözümlemelerinden öğrenmelerinin ve çalışmalarını koordine etmelerinin acil gerekliliği doğar.

Marksist-Leninist partiler arasındaki eski bölünmeler aşılabilir

1. Uluslararası Komünist Hareket 1956'dan beri bölünmüş durumdadır. Bunun sorumlusu, öncelikle Kruşçof'un revizyonist çizgisidir, ama aşırı-sol anlayışların etkisi de olmuştur.

2. Gorbaçov önderliğinde kapitalizmin restorasyonunun bir sonucu olarak, bir zamanlar çoğunluğu oluşturan "Sovyet yanlısı" çizgi, bugün sayısız eğilimlere bölünmüştür. 60'lı yıllarda "Çin yanlısı" bir çizgi ortaya çıkmış ve Mao'nun ölümünden sonra çeşitli akımlara bölünmüştü. Sonra "Arnavutluk yanlısı" bir eğilim vardı, ki bu da Arnavutluk'ta sosyalizmin çöküşü ertesinde parçalandı ve bunun dışında bir de esas olarak Latin Amerika'da rol oynayan "Küba yanlısı" bir eğilim mevcuttur. Bazı partiler ise, bu sayılan eğilimler karşısında "bağımsız bir pozisyon"da duruyorlar.

3. Belirli tarihi koşullardaki bu bölünmelerin doğruluğu ya da gerekliliği hakkında ne düşünülürse düşünülsün, bugün bu ayrılığı aşmanın ve geleneksel olarak Sovyet yanlısı, Çin yanlısı, Arnavutluk yanlısı, Küba yanlısı veya bağımsızlar olarak bölünmüş olan Marksist-Leninist Partilerin yeniden birleşmesinin imkanı vardır.

4. Marksizm-Leninizme sadık kalan tüm partiler, revizyonizmin Uluslararası Komünist Hareketi zayıflattığının ve böldüğünün ve revizyonizmin artık kesin bir biçimde açık ihanete dönüştüğünün bilincindedirler.

5. Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin tam restorasyonundan sonra, tüm komünistler revizyonizmin Marksizm-Leninizmin en tehlikeli ideolojik düşmanı olduğu görüşünde birleşebilirler. Revizyonizmin komünist hareket içinde burjuvaziyi temsil ettiği canlı pratik tarafından doğrulanmıştır.

6. Son 35 yıldaki çeşitli bölünmeler bir bütün olarak Uluslararası Komünist Hareketi çok zayıflatmıştır.

7. Geçmişte parti ve örgütlerin belirli bir siyasi ve ideolojik yönelim temelinde birleşmeleri yaşandı. Bu birlikler içindeki bazı partiler kitleler arasında kök salmayı, kendi devrimci deneyimlerini edinmeyi ve Marksizm-Leninizmi kendi ülkelerinin gerçeği ile birleştirmeyi başardılar. Her gruplaşma içinde ama, sol ve sağ oportünizme sapan, mücadelelerde etkileri olmayan örgütler de vardı; bunlar sonuçta yok olup gittiler.

8. Marksizm-Leninizmin devrimci ►

sin, kendilerinden önceki revizyonistler tarafından başlanmış olan karşı-devrimi sürdürüp, mantıki sonucuna vardırmışlardır. O anlamda bir "Gorbaçov Yeltsin" karşı-devrimi sözkonusu değildir.

"Bu karşı-devrimin dünyadaki tüm temel çelişmeleri" sertleştirdiği söylenen yerde, "sosyalist ülkeler ile emperyalist ülkeler arasındaki çelişme" de sayılmaktadır. Bugün somut olarak böyle bir çelişme sözkonusu değildir. Çünkü sosyalist ülke yoktur.

"Sosyalist ülke"nin ilk ve temel özelliği, siyasi planda proletarya diktatörlüğünün varlığıdır. Bugün emperyalist burjuvazinin de "sosyalist" diye adlandırdığı Kore Demokratik Cumhuriyeti, Vietnam, Çin Halk Cumhuriyeti ve Küba'da proletarya diktatörlüğü (veya işçi-köylü diktatörlüğü) yoktur. Bu ülkeler emperyalizmin tam kontrolü altında değildir. Fakat sosyalist de değildir.

Bu bölümdeki en önemli yer, bizce amaç ilanıdır. İlan edilen amaç, "Marksizm-Leninizmin devrimci ilkelerine sadık tüm komünist partilerinin" birleştirilmesidir. Ayrım noktası, tam da bugün "Marksizm-Leninizm'in devrimci ilkelerini savunmanın" minimum taleplerinin ne olduğu konusunda anlaşmakta yatıyor. Bütün belgede Belçika Emek Partisi'nin tavrı bütünlük içinde ele alındığında, Marksizm-Leninizm'in devrimci ilkelerine sadakattan anlaşılanın, gerçekte Marksizm-Leninizm'in lafzına sadakat olduğu görülüyor.

"Marksist-Leninist partiler arasındaki eski bölünmeler aşılabilir" bölümü hakkında

* Uluslararası Komünist Hareket'in "bölünmesinde" esas sorumluluk Kruşçof revizyonizmine yüklense de, bu bölünmede "aşırı sol" anlayışların da etkisinin olduğu değerlendirmesi bütünüyle yanlıştır. Önce "aşırı sol"dan kimin kastedildiği belli değildir.

Biz, 1956'da hataları bölünmede rol oynayan "aşırı sol" bir akım tanımıyoruz.

Bölünme, aslında 1956'da da gerçekleşmemiştir. 1956 sonrasında, Kruşçef revizyonizminin kimi çok açık modern revizyonist görüşlerine karşı direnen Marksist-Leninist güçler (Başta ÇKP ve AEP olmak üzere) yer yer birlik bozulmasın kaygısı ile de, uzlaşma aramış, bizzat kendileri de kimi revizyonist görüşler savunmuştur. 1957 ve 1960'daki Ortak Deklarasyonlar, içinde Marksist-Leninist görüşlerle revizyonist görüşlerin yanyana yer aldığı, revizyonizmin hakim olduğu belgelerdir. Yani modern revizyonizme karşı tavır takınan akım içinde "aşırı sol" değil; sağ, revizyonist hatalar sözkonusudur.

* 2. maddede yapılan durum değerlendirmesinde net olarak "Sovyet yanlısı" (yani modern revizyonist, karşı-devrimci), 60'lı yıllarda ortaya çıkan "Çin yanlısı" (yani 60'lı yıllarda ortaya çıktığı biçimiyle Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü –çok ağır hatalara rağmen– savunan, Marksist-Leninist; daha sonra "üç dünya teoricisi", karşı-devrimci akım) "Arnavutluk yanlısı" (yani, Mao ve Çin Devrimini red etme temelinde şekillenen revizyonist akım) "Küba yanlısı" (ortayolcu oportünist akım) ve bunlar dışındaki "bağımsız"lar Marksizm-Leninizm'in ilkelerine sadık kalan tüm partiler, bugünkü durumda eski ayrılık çizgilerinin aşılmasının ve birleşmenin gerekliliğini duymaktadırlar.

9. Komünistler, Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizm temelinde birleşmelidirler. Marksizm-Leninizm temelinde birlik sağ ve sol oportünizme karşı mücadeleyle güçlendirilmek zorundadır. Ancak biz, daha uzun bir dönem –yer yer çok ciddi– görüş ayrılıklarının olacağını kabullenmek zorundayız; eleştiri ve karşı eleştiriyi kabullenmek ve birliği korumak zorundayız. Marksizm-Leninizme sadık kalmak ve birliği korumak, devrimci politikanın birbirine bağlı iki görünümüdür.

Revizyonizme karşı mücadele edelim, Marksizm-Leninizmi savunalım

1. Komünist Hareket, 1919 yılındaki kuruluşundan bu yana tarihi etkiledi ve dünyayı değiştirdi. Komünist Enternasyonal'in Temmuz 1920'deki İkinci Kongresi bir tüzük, üye alım koşulları, bir Manifesto ve Uluslararası Komünist Hareketi sosyal-demokrasiden ayıran diğer önemli kararları kabul etti. Bu hareket 1956'ya kadar devrimci yönelimini, birliğini ve gücünü korudu ve dünya çapında etkisi sürekli arttı.

2. Dünya sahnesinde yeniden ciddiye alınan bir güç olarak yer alabilmek için Uluslararası Komünist Hareket bu ortak tarihine sarılmalıdır.

3. Lenin, Marks ve Engels'in devrimci çalışmasını sürdürdü ve onu emperyalizmin yeni şartlarında geliştirdi. O, Komünist Partilerinin inşa ilkelerini ortaya koydu. O, sosyalist devrimin strateji ve taktiğini geliştirdi ve pratiğe uyguladı. O, sosyal-demokrasiyi işçi sınıfı hareketi içindeki burjuvazinin ve emperyalizmin ideolojisi olarak karakterize etti. O, proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalist inşanın yönergelerini formüle etti.

4. Stalin, Leninist ilkeleri uyguladı ve Bolşevik Parti onun önderliğinde geri ve yıkıma uğramış ülkeyi sanayileşmiş sosyalist bir ülkeye dönüştürdü. Sovyet tarımının kollektifleştirilmesi ve modernleştirilmesi, sosyalist sanayileşme, kültür devrimi, çekirdeğini kızıl ordunun oluşturduğu güçlü savunma güçlerinin inşası, faşistlere karşı Büyük Anavatan Savaşının galibiyeti, ülkenin yeniden inşa edilmesi ve dünya barışını savunan ve Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki sömürgeciliğe karşı mücadeleyi destekleyen tutarlı bir dış politikanın yerleştirilmesi, tüm bunlar tarihsel önemde kazanımlardır.

5. Stalin, sosyalizm şartlarında sınıf mücadelesinin süreceği görüşünü savundu. O, eski feodal ve burjuva güçlerin restorasyon için mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini ve Parti içindeki oportünistlerin, Troçkistlerin, Buharincilerin, burjuva milliyetçilerin ve bürokratik unsurların anti-sosyalist sınıf ve tabakaların güçlerini şekillendirmesine yardım ettiklerini vurguladı.

6. Kruşçof, Sovyet Partisine ve Uluslararası Komünist Harekete revizyonist bir çizgi dayattı. O, bu çizgiyi 20. Parti Kongresi'ne raporunda, gizli raporunda ve 22. Parti Kongresi'ne raporunda formüle etti.

7. Kruşçof, 1956 yılında partinin temel ideolojik ve politik çizgisini değiştirme amacıyla Stalin'in iç ve dış politikasına karşı bir saldırı başlattı. Bunun ardından bir bütün olarak siyasi ve ekonomik sistem yavaş yavaş yozlaştı.

8. Brejnev, 20. ve 22. Parti Kongresinin revizyonist programını hiçbir zaman reddetmedi. Hatta o, "Tüm halkın devleti ve tüm halkın partisi" teorisini daha da

akımları olarak sayılmaktadır. Bu sapla samanın birbirine karıştırılmasıdır!

Marksizm-Leninizm'in devrimci özüne sadakat çağrıları, burada pratikte, Marksizm-Leninizm'in lafzına sadakat olarak yorumlanmaktadır. Bunların hepsinin Marksist-Leninist akımlar içinde sayılmasının başka bir anlamı yoktur.

Sayılan bütün bu partilerin, akımların yeniden birleşmesi mümkün değildir. Kimi karşı-devrimci, kimi devrimci, kimi gerçek, kimi sahte Marksist-Leninist olan örgütlerin birleşmesi mümkün olmadığı gibi, Marksist-Leninist açısından böyle bir şeyin olmasını istemek, bunu da "Uluslararası Komünist Hareket'in Birliği "gibi görüp göstermek de abestir.

* Revizyonizmin açık ihanete dönüşmesi 1990'lı yılların işi değildir. Revizyonizmin açık ihanete dönüşmesi olgusu, Marksist-Leninist güçler tarafından daha 1960'lı yılların başında tespit edilmiş ve 1968 ertesinde Sovyetler Birliği'nin sosyal-emperyalist olduğu doğru olarak açıkça ilan edilmiştir. Bu noktada ayrı düşünenlerin "Marksist-Leninist birlik" içinde birleştirilmesi planı, var olan derin ideolojik ayrılıkların üstüne sünger çekilmesi planıdır. Oportünisttir.

Modern revizyonizmin Marksizm-Leninizm'in en tehlikeli ideolojik düşmanı olması olgusu da yeni değildir. O ortaya çıktığından bu yana Marksizm-Leninizm'in en tehlikeli ideolojik düşmanı olagelmiştir. Bu noktada gelinen yerde lafta bir kabul de, Birlik için yeter temel ve gerekçe olamaz.

1957 ve 1960 Deklarasyonlarında da modern revizyonizmin ideolojik alanda baş düşman olduğu tespitleri vardır. Fakat modern revizyonizmin ne olduğu konusunda, kimin modern revizyonist olduğu konusunda açık tespitler yoktur. Tersine aynı belgelerde SBKP 20. Parti Kongre çizgisi övülmektedir. Şimdi de çıkarılacak bir ortak belgede "modern revizyonizm ideolojik alanda baş düşmandır" vb. tespiti yapmak, modern revizyonistleri somut olarak adlandırmadıkça bir işe yaramaz.

* Modern revizyonizmden kopma, Dünya Komünist Hareketi'ni zayıflatmamış, tersine yeniden ayakları üzerine dikilmesinin imkanlarını yaratmıştır. Dünya Komünist Hareketi'ni zayıflatan, komünistlerin modern revizyonizmle köklü kopuşu tam olarak ve zamanında gerçekleştirememesi olmuştur. Bu anlamda "son 35 yıldaki çeşitli bölünmeler Dünya Komünist Hareketi'ni zayıflatmıştır." tespiti yanlıştır. Bölünme, revizyonizmden arınma, ondan kopma yönünde olduğu sürece ve ölçüde zayıflatmaz ve istenen bir şeydir.

Biz Marksizm-Leninizm'in devrimci ilkelerine sadık bir parti olarak, modern revizyonistlerle ve her türden oportünistlerle Dünya Komünist Hareketi içinde birleşmeyi kökten red ediyoruz. Birleşmek amacıyla ayrılıkların aşılması için mücadele ettiğimiz gruplar, en başta Marksist-Leninist olarak değerlendirdiğimiz gruplar, onlar dışında ise haklarında revizyonist veya oportünist genel değerlendirmesini yapmadığımız, ya da oportünist genel değerlendirmesi içinde devrimci ve tartışmaya, gelişmeye açık olarak değerlendirdiklerimizdir.

* Marksizm-Leninizm ve proleter enternasyonalizmi temelinde birleşilmelidir çağrısı bizim de çağrımızdır. Ve evet böyle birlik içinde de görüş ayrılıkları, ciddi görüş ayrılıkları da olacaktır. Sorun şudur ki, bu görüş ayrılıkları Marksizm-Leninizm'in özsel sorunlarında olamaz, proleter

---

geliştirerek Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonunun artık mümkün olmadığını ilan ettti. O, her türlü devrimci uyanıklılığı tamamen tahrip etti ve bürokratizme, teknokratizme, kariyerizm ve rüşvetçiliğe karşı sınıf mücadelesini durdurdu.

9. Brejnev iktidarı döneminde, siyasi sahneye hakim olan yeni bir burjuvazi sınıf olarak şekillendi ve Gorbaçov döneminde açık diktatörlüğünü ülkeye dayattı.

10. Bütün dünyada burjuvazi sosyalizmin yenilgisini kutluyor. Gerçekte ise bizler 35 yıl önce Kruşçofla başlayan revizyonizmin yenilgisinin tanıkları olduk. Bu revizyonizm, tam bir ekonomik başarısızlıkla, emperyalizm karşısında teslimiyetle, kapitalizmin restorasyonuyla, toplumsal bir felaket ve gerici iç savaşla son buldu.

11. Kruşçof yıkıcı eserini, Leninizmi eski saflığına yeniden kavuşturma amacıyla Stalin'in hatalarını eleştirme iddiasıyla başlatmıştı. Gorbaçov da aynı demogojik vaatlerde bulundu ve sol güçleri şaşırtmaya çalıştı. Ancak "Stalinizm" eleştirisi, tüm Marksist-Leninist ilkelere saldırıların maskelenmesi oyunundan başka bir şey değildi. Gorbaçov, "Stalinizmi" yerle bir ettiği gün, Leninizme açık düşmanlığını ve sosyal-demokrasiye bağlılığını ilan etti.

12. Stalin önderliğinde SBKP'nin deneyimleri üzerine tartışma, Uluslararası Komünist Hareket içinde yeniden başlatılmalıdır.Anti-Stalinizm, Uluslararası Komünist Hareketin saflarına anti-komünizmin sızdırılmasınının aracı, Truva atıdır.

13. Stalin yoldaşın eserinin değerlendirilmesi üzerine görüş farklılıkları, belirli bir dönem daha varlığını koruyacaktır. Bu tartışma, bilimsel bir tarzda ve sınıf mücadelesinin bakış açısıyla yürütülmelidir.

14. Geri dönüp baktığımızda, komünist partilerinin çoğunluğunun SBKP'nin 20. Parti Kongresinden sonra Kruşçof revizyonizmini önemli ölçüde küçümsediğini söyliyebiliriz.

15. Revizyonizmin tehlikesini 60'lı yıllarda en iyi anlayan Mao Zedung'du. Enver Hoca, Ho Şi Min, Kim İl Sung ve Che Guevara revizyonizme karşı mücadeleye önemli katkılarda bulundular.

16. Sovyetler Birliği'nin yozlaşmasının ışığı altında, yoldaş Mao Zedung'un eserlerinin yeniden değerlendirilmesi gereklidir. Büyük bir üçüncü dünya ülkesinde Ulusal demokratik devrimi gerçekleştirmesi ve sosyalist devrime dönüştürmesiyle, O, dünya çapında önemi olan bir katkıda bulundu. Mao Zedung, Kruşçof ve daha sonra Brejnev revizyonizmine karşı durdu. O, tarihte ilk defa parti içindeki yozlaşma eğilimlerine karşı mücadeleye kitleleri çekmeyi denedi.

17. Mao Zedung'un katkıları hakkındaki çeşitli görüşler, Uluslararası Komünist Hareket içinde belirli bir dönem varlığını koruyacaktır. Bunlar, gerçekler temelinde doğruyu arama yoluyla önyargılardan uzak bir biçimde ele alınmalıdır.

18. Revizyonizme karşı mücadele, kapsamlı ve uzun vadeli bir görevdir. Bir çok partiyi yıkıma uğratan revizyonizm kendiliğinden yok olmayacaktır. Tito revizyonizmi, daha 1948 yılında Uluslararası Komünist Hareket tarafından eleştirilmişti. Kruşçof revizyonizmi kendi oportünist rotasını geliştirirken Titoizmin bir dizi revizyonist tezlerini kopya etti. Revizyonist düşünce ve tezler, temelli bir biçimde çözümlenmez ve eleştirilmezse varlıklarını korurlar. Tasfiyeci akım yeniden saldırabilir ve yeni kurbanlar alabilir. Kruşçof/Brejnev ve Gorbaçov'un politikası arasındaki akrabalık ve yine ortaya çıkışından sonuna kadar yozlaşma süreci, esaslı bir biçimde çözümlenmek zorundadır.

dünya devriminin temel sorunlarında olamaz.

Birlik adına Marksizm-Leninizm'in özsel noktalarında uzlaşma olmaz. Bu oportünizmdir.

"Revizyonizme karşı mücadele edelim, Marksizm-Leninizmi savunalım" bölümü hakkında

* Önce, "Komünist Hareket" 1919'da ku-rulmadı. Tarihi, 1919'da kurulan Komintern'in tarihinden çok daha eskidir. 1848'de Komünist Manifesto ile programı ortaya konan harekettir, Dünya Komünist Hareketi.

Bu hareketin 1956'ya kadar devrimci yönelimini, birliğini ve gücünü koruduğu ve etkisini arttırdığı tespiti, olgu tespitidir. Fakat bu birlik sürekli olarak oportünizme ve revizyonizme karşı mücadele içinde, "oportünizmden arınarak" güçlenmiştir. Hareketin güçlenmesinin temel ideolojik nedeni, oportünizmle uzlaşmazlıktı. Buna rağmen 40'lı yılların sonlarında bu hareket saflarında revizyonizm gelişmeye başladı. Buna karşı Stalin önderliğinde ilkeli bir mücadele yürütüldü. Bu mücadele Stalin'in ölümü ertesi kesintiye uğradı. Bütün bunlar ortaya konmadığında, Kominterne öykünme, onun geleneğini övme boştur.

Uluslararası Komünist Hareketin ortak tarihine sarılmak gerektiği talebi doğru bir taleptir. Fakat bu talebin Belçika Emek Partisi tarafından kimlere getirildiği ve Uluslararası Komünist Hareketin ortak tarihine kimlerle birlikte sarılmak planlandığı bilindiğinde, oportünist bir birlik anlayışına Marksist-Leninist cila çekmek anlamına gelmektedir.

* Öneride Lenin ve Stalin konusunda yapılan kimi doğru tespitler revizyonist-oportünist bir belgede, belgeye eklektik bir görünüm veren adacıklar gibidir. Bu gibi doğru tespitlerin altına örneğin açık revizyonistlerin imza atması, Dünya Komünist Hareketi'nin birliği bağlamında olumlu hiçbir anlam ifade etmez.

Stalin konusunda yapılan tespitlerde, onun revizyonizmin iktidarının burjuvazinin iktidarı olacağını da görmüş, buna karşı mücadeleye önderlik etmiş olduğu gerçeğinin "unutulmuş" olması tesadüf değildir. Mao'nun Stalin'in "hata"larını düzelttiği, aştığı yanlış anlayışının yansımasıdır. Önerinin "Stalin" savunuculuğu tutarlı bir savunuculuk değil, Mao Zedung Düşüncesi'nin Stalin savunuculuğu seviyesindedir.

*Kruşçof'un revizyonist çizgi "dayattığı" tespiti, revizyonizmin gerek SBKP içinde, gerekse Dünya Komünist Hareketi içinde yaygınlaşma ve tahribat derecesini kavramayan bir tespittir. Kruşçof kimseye zorla çizgi dayatmadı. Açık revizyonist çizgiyi formüle etti ve 20. Parti Kongresi'ne sundu. Kruşçof'un bu çizgisi, ne yazık ki yeterli ve tutarlı bir direnişle karşılaşmadı. Hem SBKP Kongresinin büyük çoğunluğu, hem Dünya Komünist Hareketi'nin ezici çoğunluğu bu revizyonist çizgiyi alkışladı. Bu çizgiyi sağdan aşanlar da oldu. Sorunun "dayatma" biçiminde konması, bu olgular bilindiğinde bütünüyle yanlıştır.

Revizyonist saldırının 1956 yılında başlamış olarak gösterilmesi de yanlıştır. Aslında saldırılar daha Stalin'in sağlığı döneminde başlamıştı. Dünya Komünist

Bölünmeye karşı mücadele edelim ve birliği koruyalım

1. Kruşçof, revizyonizme karşı çıkan partileri dışlayarak Uluslararası Komünist Hareketin birliğini bozmaya başladı.

2. Fakat onu takip eden süreçte sekterlik ve ultra-sol politika haklı sebebe dayanmayan sayısız bölünmeleri doğurdu. Çözümlemelerdeki ve değerlendirmelerdeki reel ayrılıklar uzlaşmaz mücadelelere ve kopuşa yolaçtı. 1968 yılında Çekoslavakya, 1979'da Kamboçya, 1980'de Afganistan, 1976'da dörtlü çetenin tasfiyesi, 1977'de "üç dünya teorisi", 80'li yılların başlangıcında Deng Siao Ping'in çizgisi üzerine vs. önemli ideolojik ve politik çatışmalar oldu.

3. Tüm bu çatışmaların kendine göre önemi vardı. Temel görüş ayrılıkları açıklığa kavuşturulmak zorundaydı. Ancak bu, zaman ve ciddi materyalist araştırma ve tartışma talep etmektedir. Her Parti ayrı, karşıt pozisyonları ciddi bir şekilde incelemeli, kendi pozisyonunu tespit etmeli, aynı zamanda ama hareketin birliğinden vazgeçmemeliydi.

4. Her Parti Marksist-Leninist ilkeleri kendi yaklaşımı temelinde gerçekliğe uygulamaktadır. Hiçbir parti başka bir partiden onun yaşamsal önemde gördüğü sorunlarda taviz vermesini talep edemez. Her parti kendi siyasetini tamamen bağımsız olarak geliştirir. Fakat bu, Uluslararası Komünist Hareketin birliğini koruma göreviyle çelişmez, çünkü bu birlik de önemli bir temel sorundur.

5. CIA ve diğer istihbarat teşkilatlarının komünist partiler arasındaki görüş ayrılıklarını kullandığına dair yeterli kanıt mevcuttur. Düşman, Komünistlerin Birliğinin öneminin bilincindedir ve sıkca kavgaları ve bölünmeleri hızlandırmak için, hem sağ revizyonizmi, hem de ultra-sol pozisyonları destekleyerek tüm merkezkaç eğilimleri teşvik etmektedir.

6. Her Parti hareketin birliğini koruduğu ölçüde daha iyi ve hızlı öğrenecektir. Sadece genelde görüş birliğinde olduğumuz partilerden öğrenemeyiz, bilakis kendi görüşümüze göre sol ya da sağ oportünist bir hat izleyenlerden de öğrenmeliyiz.

7. Birincisi bizim değerlendirmemiz yanlış olabilir.

İkincisi deneyim göstermiştir ki, Partiler görüş ayrılıkları bulunan partilerin belirli noktalarda kitle çalışmasından, deneyimlerinden, teorik çalışmasından vb. dersler çıkartabilirler.

Üçüncüsü, ilkesel görüş ayrılıkları birlikte çalışmanın ve mücadelenin belirli biçimlerini dıştalamaz, örneğin ırkçılığa karşı, sendikal haklar için, anti-emperyalist mücadele vb.

Dördüncüsü, olası gelişmeleri gözönünde bulundurmalıyız. Sağ ya da sol oportünist gördüğümüz belirli partiler kendilerini düzeltebilirler veya şu ya da bu fraksiyon olumlu yönde gelişebilir. Nihayet, oportünist gördüğümüz partiler tamamen yozlaşabilir ve açıktan burjuvazinin yanına geçebilir. Onlarla ilişkilerimizi ayakta tutarsak eğer, olumsuz örnekleriyle bize birçok yararlı ders sunabilirler.

Örgütsel öneriler

1. Biz, bugünün şartlarına uygun ve bugünün ihtiyaçlarına cevap veren birleşik ve gerçekçi bir inisiyatif öneriyoruz. Marksizm-Leninizme ve proleter enternasyonalizmine sadık kalmış tüm partiler yılda bir, ya da iki yılda bir biraraya gelmeliler. Böyle gerçekçi ve birleşik bir inisiyatif, zamanın ve önder kadroların doğru kullanımıyla verimliliği ve elde edilebilecek

Hareketi içinde revizyonizm 1948'de Tito revizyonizmi şahsında bir ülkede iktidara da gelmiş durumda idi. Batı'nın bir çok partisinde revizyonizm ya hakimdi, ya hakimiyet yönünde ilerliyordu. Bizzat SBKP içinde revizyonizm çeşitli alanlarda başını kaldırıyordu. ÇKP içinde de revizyonistler önemli mevkileri ellerinde bulunduruyordu. vs. Belçika Emek Partisi "önerisinde" bütün bu gerçekleri atlıyor.

* Öneride Brejnev dönemi ile ilgili yapılan tespitlerde de, bu dönemin en önemli özelliği suskunlukla geçiştirilmektedir: Bu dönemin en önemli özelliği, revizyonist siyasetin sosyal-emperyalist pratikle bütünleşmesi olgusudur. Sosyal-emperyalizm konusundaki suskunluğun da bir nedeni vardır: Oportünist birlik anlayışı.

* Yeni burjuvazinin iktidarını Gorbaçov dönemine aktarmak, ondan önceki dönemlerde iktidarın her şeye rağmen yine de işçi sınıfının iktidarı olduğunu söylemekle eş anlamlıdır. Bu, revizyonizmin iktidarının burjuvazinin iktidarı olduğunu kavramamaktır.

* Klasik emperyalizm karşısında, 90'lı yılların başında çöken ve yenilen kuşkusuz gerçek komünizm değildir. Yenilen, sosyalizm adına, komünizm adına uygulanan revizyonizmin iktidarıdır. Ancak, Marksizm-Leninizm'in yenilgisi de sözkonusudur. Revizyonizmin iktidara gelmesi ile yenilmiştir Marksizm-Leninizm. Görev bunun doğru kavranmasıdır. Bu doğru kavrandığında, revizyonizmle uzlaşma temelinde "Marksist-Leninist birlik" aranmaktan da vazgeçilir. REVİZYONİZME KARŞI TEK DOĞRU TAVRIN UZLAŞMAZ MÜCADELE olduğu kavranır. Birleşebilmek için ve birleşmeden önce ayrılık noktalarının tam bir berraklığa kavuşturulması zorunluluğu kavranır.

* Öneride bir yandan "Stalinizm'e karşı saldırının Marksizm-Leninizm'e karşı saldırı olduğu", "anti-Stalinizmin Truva atı olduğu" gibi doğru tespitler yapılmaktadır, fakat diğer yandan da Stalin döneminin değerlendirilmesi konusunda tartışma talep edilmektedir. Öneri bu noktada eklektik bir konumdadır.

Biz Stalin'in değerlendirilmesi konusunda görüşlerimizi çeşitli yayınlarda ortaya koyduk. Bizim için "tartışma" bu görüşlerin kavratılması tartışmasıdır.

* Kruşçof revizyonizmine karşı mücadelede yapılan hatalar konusu "Kruşçof revizyonizminin küçümsenmesi" biçiminde konamaz. Küçümseme değil, bizzat belli revizyonist görüşlerin savunulması, ve yer yer de birlik adına uzlaşma sözkonusudur.

* Mao Zedung 60'lı yıllarda modern revizyonizme karşı mücadelede esas başı çeken Marksist-Leninist olmuştur. Ve fakat ne yazık ki Mao'nun da bu mücadele içinde önemli yanlışları vardı. Enver Hoca da Mao Zedung'la aynı safta yer aldığı ölçüde bu mücadeleye önemli katkılarda bulunmuştur. Mao'dan ayrı olarak o hayatının son döneminde revizyonist bir çizginin mimarı ve savunucusu haline gelmiştir. Ho Şi Min, Kim İl Sung ve Che Guevera için bunların modern revizyonizme karşı mücadeleye katkılarından sözetmek, tarihi gerçeklerin çarpıtılmasıdır. Bu sayılanlar, "ortayolcu" bir tavır takınmışlar ve sonuçta modern revizyonizme karşı mücadeleyi zayıflatmışlardır. Şimdi hepsinin bir ve aynı gösterilmesinin temeli, yine Belçika Emek Partisi'nin kendine Marksist-Leninist diyen herkesi Marksist-Leninist görme ve bun-

---

en iyi sonuçları garantiler. Öncelikle üçüncü dünyadakiler olmak üzere komünist partilerin çoğunluğu, Uluslararası Komünist Hareketin çeşitli kesimleriyle görüşebilmek için yılda birden fazla yurtdışına seyahat edebilecek ne maddi güce, ne de kadrolara sahiptir. Örgütlerimizin her birinin olanakları kısıtlıdır. Hiçbirimiz önemli konuların hepsinde, tam bir inceleme yapabilecek durumda değiliz. Bizler sadece sınırlı ölçüde geçerli pratik deneyimler edinebiliyoruz. Daha çabuk ilerleyebilmek için herbirimiz, diğerinin en iyi teorik çalışmasını ve en iyi pratik deneyimini kendi malımız haline getirmek için çaba göstermek zorundayız. Bu da birleşik inisiyatifi haklı çıkarır.

2. Uluslararası Komünist Hareket içindeki çeşitli eğilimlerden komünist partiler ortak bir taslakta birleşmelidir. Bu ortak taslağı, onun içeriği ve uygulama tarzını hazırlamak için, her kıtada üç-dört esas Marksist-Leninist akımı uygun bir biçimde temsil eden bir örgütleme bürosu oluşturulmalıdır.

3. Güncel durumda, yönetici bir organı ve tüm üyeleri için ortak bir disipliniyle III. Enternasyonal modeline uygun yeni bir uluslararası örgüt inşa etmek mümkün değildir. Birleşik komünist inisiyatifin temel amacı bilgi alışverişinin ve birlikte çalışmanın teşvik edilmesidir.

4. Bugün birleşik inisiyatif için en uygun biçim seminerlerdir. Bu seminerlerin amacı; birincisi bilgi, belge ve çözümleme alışverişidir. Siyasi ve teorik çözümlemelerin tanıtılması ve pratik deneyimler hakkında rapor yoluyla çeşitli partiler birbirlerini tanırlar ve bilgilerini tamamlarlar.

İkincisi, ortak ilginin olduğu önemli konularda tartışmalar örgütlenmelidir.

Üçüncüsü, gönüllü temelde eylem ve faaliyetlerin koordinasyonu örgütlenebilir.

Nihayet, fikir birliği ilkesi temelinde sonuçlandırma kararları hazırlanabilir. Bunlar kişisel temelde kabul ya da reddedilebilir. Sonuçlandırma kararları için öneriler seminerlerin başlangıcından önce sunulmalıdır; açık bir tartışma sonrasında bir redaksiyon komisyonu bu sonuçlandırma kararlarını yazarak sunmalıdır.

5. Biz, örgütleme bürosunun 1997 yılında, Büyük Ekim Devriminin 80. yıldönümünde, Komünist Hareketin uluslararası bir konferansı hazırlamasını öneriyoruz. Önümüzdeki üç yıl boyunca bunun için ciddi ve sistematik bir şekilde hazırlıklar yürütülmelidir.

6. Uluslararası Komünist Hareketin birliği için bu öneri önümüzdeki yıldaki tartışmalar ve danışmalar için temel oluşturacaktır. Tüm partilerden bu belgeyi imzalamaları, ya da yazılı eklerini sunmaları rica edilir. Bu öneri taslağının son şekli 2-4 Mayıs 1995'de Brüksel'de tartışılacak ve kararlaştırılacaktır.

7. 1997 Konferansının gündeminde en azından şu noktalar yer almalıdır:

— Lenin, Stalin, Kruşçof, Brejnev ve Gorbaçov önderliğindeki Sovyetler Birliği Komünist Partisinin tarihi; revizyonizmin gelişmesi ve çöküş.

— Yeni Dünya Düzeni, onun özü ve çelişkileri; ve halkların emperyalizme karşı mücadelesinin yeni şartları.

— Lenin ve Ekim Devrimi.

8. Önümüzdeki yıllarda bu konularda çeşitli seminerler düzenlenecektir. 2-4 Mayıs, Brüksel seminerinin odak noktasında birinci konu duracaktır: Sovyetler Birliği Komünist Partisinin tarihi ve revizyonizmin gelişmesi.

9. Çeşitli partilerin bu üç konuyla ilgili araştırmaları bir kitap şeklinde yayınlanmalıdır. Böylelikle uluslararası konferans için hazırlık ve tartışmalar ilerletilebilir.

Brüksel, 3 Mayıs 1994 ▲

ları birleştirme anlayışıdır.

* Mao konusunda da bizim görüşlerimiz açıklığa kavuşturulmuştur. Biz onu hataları da olan büyük bir Marksist-Leninist olarak değerlendiriyoruz. Sovyetler Birliği deneyiminden çıkarılması gereken dersleri ne yazık ki yeterli ölçüde çıkaramamıştır. Onun tarihte ilk defa parti içinde yozlaşma tehlikesine karşı mücadeleye kitleleri çekmeye çalıştığı tespiti, bu alanda geçmişte Sovyetler Birliği'nde yapılanların gözardı edilmesi temelinde yapılan yanlış bir tespittir.

* Biz Dünya Komünist Hareketi'nin birliği için "önyargılardan uzak bir tartışmadan" ve fakat gerçekten Marksizm-Leninizm'in devrimci özünü savunanlar ve açıkça revizyonist veya oportünist değerlendirmediklerimiz ve devrimci oportünistlerden gelişmeye açık olarak değerlendirdiklerimiz arasında bir tartışmadan yanayız. Diğerleri ile "tartışma"mız birlik amaçlı bir tartışma değildir, olmayacaktır.

* Öneride revizyonizme karşı mücadelenin uzun süreli ve kapsamlı bir mücadele olduğu tespiti yapılmaktadır. Bu doğru bir tespittir. Fakat revizyonistlerle birlikte revizyonizme karşı mücadele nasıl olacaktır? Belçika Emek Partisi'nin burada formüle ettiği doğru görüşler de, bu görüşler temelinde kimlerin birleştirilmek istendiği bilindiğinde, süs olmaktan öteye geçmiyor.

"Bölünmeye karşı mücadele edelim, birliği koruyalım" bölümüyle ilgili

Önce biz revizyonistlerle ve oportünistlerle birlikten yana değiliz. Revizyonizmden ve oportünizmden kopuşun ondan ayrılışın Marksizm-Leninizm açısından kötü değil, iyi olduğunu, bunun ne kadar erken ve köklü gerçekleştirilirse o kadar iyi olduğunu söylüyoruz.

Biz ne olursa olsun birlikten, kendine Marksist-Leninist diyen herkesin, herkesle birliğinden yana değiliz. Biz Marksist-Leninistlerin Marksist-Leninist platform temelinde birliğinden yanayız.

Bugün ortalıkta korunacak bir birlik te görmüyoruz.

Bu bölümdeki tek tek kimi maddelere gelince:

* Kruşçof revizyonizmine karşı mücadelede en önemli hatalardan biri, bölünme inisiyatifinin revizyonistlere bırakılmış olmasıdır. Uluslararası Komünist Hareket'in birliği de, revizyonizme karşı çıkan partilerin "dışlanması" ile başlamamıştır. Birlik gerçekte modern revizyonizmin hakimiyeti ile parçalanmıştı. Görünüşteki birlik bir yanılsama idi ve yalnızca işçilerin kandırılmasına hizmet ediyordu. Yapılması gereken modern revizyonizmin açık, cepheden, ilkeli teşhiri, yani bölünme insiyatifiinin ele geçirilmesi idi. Bu inisiyatifin modern revizyonistlere bırakılmış olması, sonuçlarını bugün de yaşadığımız af edilmez bir hata idi.

Belçika Emek Partisi önerisinde, modern revizyonizmin bölünme bağlamındaki suçunu gizlemek için bu suçu onlar yanında kim olduğunu somut olarak açıklamadığı "ultra sol"a da paylaştırıyor. Bu bağlamda belirleyici soru, bölünmelerde kimin haklı olduğu, kimin doğruyu savunduğu sorusu atlanıyor. Bunların hepsi "kimseyi gücendirmemek" politikasının ürünüdür.

* Her partinin Marksist-Leninist ilkeleri kendi yaklaşımı temelinde gerçekliğe uyguladığı tespiti yanlış bir tespittir. Çünkü sözkonusu partilerin büyük bir çoğunluğu Marksizm-Leninizm adına oportünizmi-revizyonizmi uygulamaktadır. Sorunun özü de zaten burada yatmaktadır. İkinci olarak da Marksizm-Leninizm, ilkeleri her yerde geçerli olan ve doğru veya yanlış uygulandığının denetimi mümkün olan bir bilimdir. "Her partinin ... kendi yaklaşımı"nı meşru olarak savunmak, ulusal Marksizmi savunmaktır. Doğru her partiye göre belirlenemez. Doğru bir tanedir. Ve bunu bütün Marksist-Leninist partiler denetleyebilir, denetleme görevine sahiptir. "Kendi yaklaşımı" düşüncesi ile, kendine Marksist-Leninist diyen herkesin Marksist-Leninist görülmesi birbirini tamamlamaktadır.

* Bölünmeleri emperyalist burjuvazinin genelde sevinçle karşıladığı ve körüklediği doğrudur. Bu doğru olduğu kadar, ilkelerin yaralandığı belirli durumlarda, bölünmenin bizzat Marksist-Leninistler tarafından gündeme getirilmesinin zorunlu olduğu da doğrudur. Belçika Emek Partisi'nin emperyalist burjuvazinin bölünme istediği yönündeki tavrı, gerçekte ilkesiz birlik anlayışını haklı çıkarmaya yarayan bir demagojik gerekçedir burada.

Bir kez daha: Biz ilkesiz birliklerden yana değiliz.

* Sağ ve sol oportünizmin olumsuzluklarından öğrenmek için de onlarla "Dünya Komünist Hareketi" içinde birleşmek talebi, sonuç itibarı ile proleter dünya devrimini imkansız kılma talebidir. Proleter dünya devrimi ancak doğru bir platform temelinde birleşen ve hem kendi içindeki, hem de dışındaki yanlışlara karşı sürekli mücadele yürüten Dünya Komünist Hareketi tarafından zafere götürülebilir ve götürülecektir.

"Örgütsel öneriler" bölümü ile ilgili

* Adı Marksist-Leninist olanların, yılda bir, ya da iki yılda bir araya gelmesi, Dünya Komünist Hareketi'nin birliğini yaratma amacıyla yapıldığında, gerçekçi değil, oportünist bir çağrıdır ve komiktir. Dünya Komünist Hareketi'nin birliğini sağlama açısından bu gibi toplantılar, yalnızca bu toplantılara katılan ve birbirini daha önce tanıma fırsatı bulamamış kimi Marksist-Leninist örgütlerin tanışma fırsatını yaratma açısından anlamı olabilecek toplantılardır. Biz bu toplantılara ancak bunun için ve görüşlerimizi uluslararası platformlarda daha geniş tanıtmak için, oportünist birlik anlayışlarının bir işe yaramayacağını anlatmak için katılırız.

* Biz çeşitli akımlardan oportünist grupların Marksist-Leninist olarak adlandırılmasına karşıyız. Ve böyle bir eklektik örgütleme bürosunu kökten reddederiz.

* Biz böyle bir inisiyatifi "birleşik komünist inisiyatif" olarak değil, birleşik revizyonist-oportünist inisiyatif(lerden biri) olarak değerlendirir, öyle de adlandırırız.

*Yapılması planlanan, önerilen seminerlere, oportünizme karşı Marksist-Leninist görüşlerin savunulması için katılma imkanlarını kullanırız. Kendine Marksist-Leninist diyen ve karşı-devrimci olarak değerlendirmediğimiz bir dizi grupla da, görüşlerin karşılıklı olarak merkez yayın organları, ya da başka araçlar yoluyla yayınlanarak, tartışma sürdürülmesinden yanayız.

Sonuç

Belçika Emek Partisi'nin "Dünya Komünist Hareketi'nin birliği için" önerisi, anlayışı itibarıyla oportünist bir birlik anlayışının belgesidir. Bu öneri düzeltilemez bir öneridir, temel anlayışı yanlıştır. Bu anlayış temelinde Dünya Komünist Hareketi'nin birliği sağlanamaz. Kökten red edilmelidir.

21.6.1995 ▲

Kuzey Kürdistanlı "sosyalistler" nasıl "BİRleşiyor"?

ELE almak istediğimiz "Sosyalistlerin Birliği", Kuzey Kürdistan'lı örgütlerin bir bölümü tarafından oluşturulmak istenen birliktir. Bu birlikle hedeflendiği söylenen şey ise, Kürdistan'da "sosyalist" bir partinin yaratılmasıdır.

"Sosyalistlerin Birliği" sorunu, 1992'-de değişik örgütler tarafından dile getirilmeye başlandı. Bu temeldeki görüşler bu örgütlerin bazılarının "Kongre Belgeleri"ne de yansıdı ve birleşmek için görevler tespit edilerek kararlar alındı.

Örneğin KAWA, Ekim 1992'de yaptığı kongresinde, daha önce savunduğu *"Kürdistan'ın tek komünist örgütü biziz"* görüşünü terkederek, *"Kongre; dışımızda sosyalist güçlerin varolduğunu kabul eder."* görüşünü savunmaya başladı. Bu temelde de *"Kürdistan'lı sosyalistleri bir parti içinde"* birleştirme görevini önüne koydu.

Birlik sorununu önüne görev olarak koyduğu için KAWA, kimlerin "sosyalist" olduğu konusunda alelacele değerlendirmeler yaptı. Birleşmek için birbirlerini "sosyalist" olarak değerlendirmeleri gerekiyordu, öyle de yaptılar. Birbirlerini "sosyalist" olarak değerlendirdikten sonra, ayrı örgüt çatıları altında durmalarının temeli de ortadan kalktı. Aynıların aynı yerde birleşmesi ise doğaldır. Bu bağlamda hiç kimse niye birleşiyorsunuz? tavrını takınamaz... **Sorun, ne için, hangi temelde ve hangi içerikte birleşildiği sorunudur.**

KAWA ilk birleşmesini Devrimci Partizan'dan ayrılan PŞK (Partizanen Şoreşgerin Kurdistan) ile Mayıs 1993'de gerçekleştirdi. Bu süreçte diğer örgütler de değişik birlik çalışmaları yürüttü.

PKK'nın 1993 Mart'ında ilan ettiği "ateşkes" sonrasında, Kuzey Kürdistan'lı örgütler "cephe" kurmak için birbirlerine yakınlaştılar. 17 Haziran 1993'te 12 örgüt biraraya gelerek, "cephe" kurma çalışmalarına başladı.

Bu çalışmalarda yer alan bazı örgütler, buna paralel olarak "Sosyalistlerin Birliği" konusunu da ele aldılar. Sonuç olarak KAWA, KUK/RNK, TEKOŞİNA SOSYALİST, TSK ve YEKBUN'dan oluşan örgütler, 20 Kasım 1994 tarihinde *"Siyasi ve Örgütsel Birliğin Niteliği ve Biçimi Üzerine Ortak Saptamalar"* başlıklı bildiri ile, ortak bir temelde birleştiklerini, ***"Sosyalist Birlik Platformu"*** oluşturduklarını kamuoyuna açıkladılar.

Bu açıklama sonrasında, özellikle "Jiyana Nu" gazetesinde konu hakkında değişik yazılar yayınlandı, "tartışıldı". Oluşturulan "Platform", Mart 1995'te "Program Taslağı"nı hazırlayarak yayınladı. Herhangi bir sürprizle karşılaşılmazsa, sözkonusu edilen "Sosyalistlerin Birliği" gerçekleşecektir.

"Program Taslağı" üzerine tartışmalar yürütüldükten sonra "Birlik Kongresi" yapılacak ve bu "Kongre", "Program"ın son biçimini verecektir. Program hakkında tavır takınmamızı önümüzdeki sürece bırakıp, şimdiye kadar yürüyen tartışmalardan öne çıkan bazı sorunlara değinelim.

"SOSYALİSTLERİN BİRLİĞİ"NİN SAVUNULMASI HANGİ KOŞULLARDA GÜNDEME GELDİ?

"Sosyalist Birlik Platformu"nu oluşturan örgütlerin ve bu örgütlerle daha önce birleşenlerin geldikleri kökenlere baktığımızda, karşımıza şu tablo çıkmaktadır:

Esas bölümü Rus sosyal-emperyalizminin ardılları olmak üzere, Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca'cılar, Troçkizm'den etkilenenler ve belli oranda Mao'yu savunanlar, "Sosyalistlerin Birliği" içinde birleşmektedirler.

Soruna bu temelde bakıldığında, bunların sağlam bir ortak temelleri yoktur. Fakat, bunların Marksizm-Leninizm adına konuşmaları, geçmişte birbirine düşman değişik kökenlerden gelmeleri, hiç de özde farklı oldukları anlamına gelmiyor. Görünüşteki farklılıklar, aralarında gerçekten varolan birliği ortadan kaldırmamaktadır.

Nedir bunların ortak yanı? Bunların ortak yanı, Marksizm-Leninizm adına savunulan milliyetçilik, revizyonizm, oportünizmdir. Bu temelde soruna bakıldığında, hepsinin birleştiği öz aynıdır. Bu yüzden de bu örgütlerin ayrı örgüt çatısı altında kalmalarının temeli yoktur.

Bunların özde aynı olmaları, daha önce "Sosyalistlerin Birliği" sorununu gündeme getirmeye yetmiyordu. Çünkü, her bir kesimin uluslararası düzeyde, sırtını dayamaya çalıştığı ve savunduğu güçler vardı. Bu güçler en başta "SSCB" şahsında "Doğu Bloku" ve AEP önderliğindeki Arnavutluk idi.

1990'lı yılların başlarında bu güçlerin açık bir biçimde çözülmesi, aynı zamanda bunları savunan güçleri de "yeni" bir arayış içine sürükledi.

Bu arayış içinde, "Sosyalizmin sorunları"nı tartışma adına Marksizm-Leninizme, sosyalizme saldırılara yeni saldırılar

eklendi. Sosyalizmin yenilmesinin sebepleri, modern-revizyonizmde aranacağına, Lenin-Stalin döneminin Sovyetler Birliği eleştirilere hedef edildi. Böylece, bu örgütler, kendi geçmişlerinde savundukları revizyonist, oportünist görüşlerle hesaplaşacağına, bu görüşleri temelinde "Sosyalizmin sorunları"nı "çözmeye" çalıştılar, çalışıyorlar.

Uluslararası durumun değişmesine bağlı olarak, arayış içine giren bu örgütleri biraraya getiren bir başka neden de, kendilerine olan güvensizliktir. Birleşmeye çalışan bu örgütlerin hepsi, "bu işi yanlız başına götüremem, ancak birleşirsek olur" yaklaşımı temelinde soruna yaklaşmaktadırlar. Bu tavırlarını ise "Birlik" örtüsü ile örtmektedirler. "Sosyalistlerin Birliği" sorununu gündeme getiren koşullar esas olarak bunlardır.

20 Kasım 1994 tarihli ortak açıklamada şu tavır takınılmaktadır:

"Sosyalizmin dünya çapında aldığı yenilgi Kürdistan sosyalist ve devrimci hareketini de etkiliyor. (...)

Dünyadaki ve bölgedeki bu gelişmelerin de yoğun etkisi altında yurtsever, devrimci-demokrat ve sosyalist güç ve çevrelerde ideolojik, politik ve örgütsel yönelim bakımından yeni bir saflaşmaya doğru gidilmektedir." (ag. ortak açıklama)

Uluslararası durumun değişmesine bağlı olarak savunulan bu düşünceler, açıkça modern-revizyonizm temelinde yükselmektedir. Bu örgütlere göre sosyalizm, Rus sosyal-emperyalizmi ve Arnavutluk'un çöküşü ile "dünya çapında yenilgiye" uğramıştır. Yani, Kruşçev modern revizyonizmi ile AEP revizyonizmi sosyalizm olarak gösterilmektedir.

Bu görüş temelinde oluşan "yeni" saflaşma, özde yeni değil, modern revizyonizm temelinde oluşan ve sadece değişik kökenlerden gelen bazı örgütleri birleştirme bağlamında "yeni" bir saflaşmadır.

Marksist-Leninistler için yeni bir saflaşma sözkonusu değildir. Marksist-Leninistler, gerek Rus sosyal-emperyalizminin olsun, gerekse de AEP revizyonizminin olsun, gerçek yüzünü yıllar önce ortaya koydu. Modern-revizyonizmin bir başka biçimi temelinde "saflaşma"yı, "yeni" bir saflaşma olarak göstermek, iflah olmaz oportünist, revizyonistlerin işidir.

Uluslararası duruma bağlı olarak ortaya çıkan durumu, "Jiyana Nu" gazetesinde tavır takınanlar da ele almaktadır. Selim Murat şu tavrı takınmaktadır:

"Dünyada ve ülkemizde büyük bir değişim yaşandı ve yaşanıyor. Böyle bir süreçte, iç ve dış koşulların dayatması altında, genel olarak Kürdistan ulusal hareketi saflarında bir değişme ve yeniden yapılanma süreci yaşanmaktadır. Bundan sosyalistler de derin biçimde etkilendiler. Bu süreçte, sosyalist hareket kendisini yeniden tanımlamak, sosyalistler, ulusal hareket içinde yerlerini yeniden belirlemek zorundadırlar." (agd, sayı 14, sayfa 2)

"Dün, uluslararası bazı merkezlere olan bağlılıktan dolayı Kürdistanlı sosyalistler arasında önemli ayrılıklar vardı. Kuşkusuz bunlar, ülke koşullarından kaynaklanan ve doğal sayılabilecek ayrılıklar değildi. Dünyadaki son gelişmelerle birlikte bu sunni ayrılıklar ortadan kalkmıştır." (aynı yerde)

"Sosyalistlerin Birliği"nin savunulmasının esas nedeninin, uluslararası durumdaki değişme olduğu, kendileri tarafından da savunulmaktadır. "Yeniden yapılanma", "yeniden tanımlama" sürecinin ortaya çıkardığı olgu ise, birbirini sosyalist olarak değerlendirip birleşmedir.

Geçmişte varolan ayrılıklar konusunda takındığı tavır, sorunu tersyüz eden bir tavırdır. Birincisi, "bağlı" olunan merkezlerin hangi niteliğe sahip olduğu gözardı edilmektedir. Bu temelde de aralarındaki farklılıklar yok gösterilmektedir. Örneğin AEP taraftarı KAWA bütün yanlışlarına rağmen devrim saflarında iken, Rus sosyal-emperyalizmi taraftarı olanlar karşı-devrim saflarında yer almıştır.

Bu nitelik farklılığının ortadan kaldırılması temelinde, önce "önemli" olan ayrılıklar, şimdi "suni" ayrılıklar düzeyine indirgenmektedir. Bu "suni" ayrılıklar ortadan kalktı ise, o zaman birleşmek gerekir... İşte "Sosyalistlerin Birliği", devrim, karşı-devrim arasındaki nitel farklılığın ortadan kaldırılması temelinde yükselmektedir.

Selim Murat'ın tavrında "birlik" perdesi ile örtülen kendine güvensizlik, şu biçimde ortaya çıkmaktadır:

"Kendine yeterli olmak ve grup düzeyini korumak sürece cevap vermiyor. Sosyalistler olarak yeni bir yüzyıla birlik içinde, yeni bir kimlikle ve güçlü olarak girmek, bu yeni süreçte ülkemize ve halkımıza, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelemize yeni bir program vermek, etkin ve müdahaleci olmak zorundayız." (aynı yerde)

Bu tavırdan çıkan sonuç, şimdiye kadar varolan "sosyalist" örgütlerin ne teorik açıdan, ne de kitle gücü açısından yeterli olmadıklarıdır. Bu, doğrudur da. Şimdi birleşmeye çalışan bu örgütlerin hiçbiri, Marksizm-Leninizm bilimi temelinde sorunlara açıklık getirmiş değildir. Yine hiçbiri, Kürdistan'da gelişen ulusal mücadeleye önemli denecek bir düzeyde müdahalede bulunma durumunda değildir.

Birleşmenin savunulduğu yerde özellikle Marksizm-Leninizm bilimine dayanma, onu kavrama ve içerik olarak sorunlara doğru cevaplar vermeyi önlerine görev olarak koyma tespiti yapılmamaktadır. Sorunun içeriği yerine, birleşildiğinde kitlesel olarak güçlenme yanı öne çıkarılmaktadır.

Bunun temel dürtüsü de, küçük grupların bu işin altından kalkamayacağı düşüncesi temelinde oluşan kendine güvensizliktir. Bu temelde sorunlara yaklaşanlar, sayısal olarak çoğalsalar da sorunlara doğru bir temelde cevap veremezler.

"Birlik" konusunda tavır takınan yazarlardan biri de Hakan Çalım'dır. "Birliğin koşulları" hakkında takındığı tavırda Hakan Çalım şöyle demektedir:

"Birliği gerekli kılan ve zorlayan şartlar, sadece yukarıda saydıklarımız değildir. Sosyalizmin bütün dünyada geçirdiği bunalım; yeniden tartışılır olması, geçmişteki sosyalizmin tekelci anlayışının ortadan kalkması; bazı ülkelerin şablonculuğu (Çin, Sovyetler, Arnavutluk vs.) yapılarak, sosyalist güçlerin düşman kamplara bölünmesi önündeki engellerin ortadan kalkması..." (Jiyana Nu, sayı 16, sayfa 2)

Selim Murat gibi, Hakan Çalım da tarihi revizyondan geçiriyor. Geçmişte düşman kamplara bölünenlerin hepsinin "sosyalist güçler" olarak değerlendirilmesi nasıl oluyor? Aradaki farklılıkların ortadan kaldırılması temelinde! Bu yazar da devrim ile karşı-devrim arasındaki nitel farklılığı ortadan kaldırarak, modern-revizyonizmin uzantısı olma konumunda olduğunu ele vermektedir.

Tarihi çarpıtıcılığını bir kenara bırakırsak, Hakan Çalım da, "Sosyalistlerin Birliği"nin savunulmasının koşullarını, "Sosyalist kampın" çöküşüne bağlamaktadır.

F. Baran ise, "birlik özlemi"nin nedenini şöyle açıklamaktadır:

"Açık ki, şimdiki birlik özlemi ve bu doğrultuda beyan edilmiş olan irade, iktidara yürüyen bir hareketin dağınıklığından ileri gelen yetersizliklerden değil, gerek genel ve gerekse tekil düzeyde misyonunu üstlenememiş ve olduğu kadarıyla sosyalist insanın dünya genelindeki başarısızlığıyla birlikte iyice geri düşmüş bir hareketin yeniden dirilmek ve kendi görevinin sahibi olmak istemesinden kaynaklanıyor." (Jiyana Nu, sayı 17, sayfa 2)

Burada kendine güvensizlik daha da açığa çıkıyor. Buradaki tespitler de, hiçbir örgütün tek başına görevlere çözüm getiremeyeceği anlayışını ortaya koymaktadır. "Dirilmek" için "birleşmek" gerekir... Aksi halde, "sosyalizm öldü", "sıra bize de gelecek"!!! Aslında "yeniden dirilmek" düşüncesini savunmak, bir şeyin

ölümünü kabul etmektir.

Sosyalizmin durumunun tespit edildiği yerde, F. Baran da diğerleri gibi modern-revizyonizmin platformunda yerini aldığını ele vermektedir. Rus sosyal-emperyalizminin çöküşüne kadarki dönemi, sosyalist inşa olarak göstermek, başka bir anlama gelmez. "70 yıllık sosyalizm" görüşünü en açık dile getiren kişi ise C. Seydo'dur. Takındığı tavır şöyledir:

"Bu saldırılardan dolayı, sosyalistler olarak, sosyalizmin evrensel değerlerini ve 70 yıllık pratiğinin doğru yanlarını savunmaktan vazgeçilemez." (Jiyana Nu, sayı 21, sayfa 2)

Böylece Lenin-Stalin döneminin Sosyalizmi ile Kruşçev-Brejnev ve sonrası dönemin revizyonizmi, bürokrat burjuvazinin kapitalist düzeni aynı kefeye konarak, "70 yıllık sosyalizm" diye savunulmaktadır. Marksist-Leninistlerin, modern revizyonizmin hakim hale geldiği 1956 sonrasını savunma diye bir sorunu yoktur. Kruşçev modern-revizyonizmine karşı tavır almadan ve her türden revizyonizmi, oportünizmi mahkum etmeden, sosyalizmin doğruları da savunulamaz.

Bunun da ötesinde, C. Seydo şahsında bu "sosyalistler"in sosyalizmi savunmakta ne kadar aciz oldukları da ortaya çıkmaktadır.

"Karşı karşıya olduğumuz başka bir konuda sosyalizmin uluslararası konumudur. ***Reel sosyalizmin yenilgisi ile birlikte, sosyalizm ameliyat masasına yatırılmıştır. Geçmişte olduğu gibi elimizde hazır reçeteler yoktur; konu üzerine tartışmaya değer bir tez de yok."*** *(abç) (aynı yerde)*

C. Seydo biraz tutarlı davransa, kendilerinin sosyalizmi savunma konumunda olmadıklarını, savunamadıklarını tespit etmesi gerekir. Hazır reçetelerle sosyalizmin savunulamayacağı ise Marksizm-Leninizmin abc'sidir. Takınılan bu tavır, aynı zamanda bunların geçmişte iman temelinde politika yaptıklarını da ortaya koymaktadır.

"Konu üzerine tartışmaya değer bir tez de yok" tespiti ise, iman temelinde politika yapma madalyasının öbür yüzüdür. Yani, siyasi körlük! "Reel sosyalizm" diye savunulanın sosyalizm olmadığı, Marksizm-Leninizm adına savunulanın revizyonizm olduğu gerçeğini Marksist-Leninistler yıllar önce ortaya koydu. Bugün çıkıp, sorun üzerine tartışmaya değer bir tezin olmadığını savunmak, siyasi sahtekarlık değilse, siyasi körlüktür. Hazır reçeteler bekleyenler, siyasi körlüğe daha yakındır. Bunlardan sosyalizmin savunulması da beklenemez.

"Sosyalistlerin Birliği"nin savunulmasının, uluslararası durumun değişmesi koşullarında gündeme geldiği tüm açıklığı ile ortadadır. Kuşkusuz Kürdistan'da ve özellikle Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde ulusal mücadelenin gelişmesi de rol oynamaktadır. Fakat, esas rol oynayan sebep, yukarıda ortaya koyduğumuz uluslararası durumdaki değişiklik ve dayanaklarını kaybetmeleridir.

"Sosyalistlerin Birliği"nin savunulması hangi koşullarda gündeme geldi? sorusuna cevap verdikten sonra, bu "Birliğin" hangi mirasa sahip çıktığına da değinmek gerekir.

SAHİP ÇIKILAN MİRAS, MODERN-REVİZYONİZMDİR!

Şimdi 20 Kasım 1994 tarihinde yapılan ortak açıklamada, sahip çıkılan mirasın ne olduğuna bakalım.

Ortak açıklamada şu tespit yapılmaktadır:

"3) ***Birliğimiz, Kuzey Kürdistan ulusal-demokratik hareketinin bütünselliği içinde, bu birliği oluşturan örgütlerimizin tarihsel mirasçısı olduğunu belirtir.*** *(abç) Bundan hareketle, sözkonusu tarihin politik perspektifleri, örgütsel yapılanması ve mücadele anlayışına eleştirel bir yaklaşım ile çıkarılacak dersleri günümüzün deney ve birikimiyle bütünleştirerek yeni bir senteze varmak amaçlanmaktadır." (ag. ortak açıklama)*

Birbirlerini "sosyalist" olarak değerlendirip, aynı çatı altında birleşenlerin geçmişlerine sahip çıkma ve geçmişin mirasçısı olması doğaldır. Bu, doğal olduğu kadar, aldatıcıdır da.

Geçmişleri gerçekten Marksist-Leninist bir geçmiş olsa, o zaman sorun kalmaz... Sorulacak tek soru, eğer hepsinin geçmişi aynı idiyse, o zaman neden, bunca yıl ayrı ideolojik cephelerde yer alındı sorusu olacaktır. Böylesi bir durumda da bu örgütlerin bu soruya cevap verme yükümlülüğü vardır.

Gerçek durum ama böyle değil. Bu birlik içinde yer alanların çoğunluğu, Kruşçev modern-revizyonizminin yandaşlarıdır. KAWA ise AEP revizyonizminin savunuculuğunu yapma geçmişine sahiptir. KAWA ile birleşmiş olan PŞK'lılar ise bir zamanlar MAO'yu Marksizm-Leninizmin klasiği olduğu görüşüne sahip ve Mao Zedung Düşüncesi'nin savunuculuğunu yapanlardır.

Yani geçmişte, birbirlerini "sosyal-faşist", "Maocu bozkurtlar" ya da "goşistler" olarak değerlendirenler, şimdi birbirlerinin tarihi mirasına sahip çıkmaktadırlar. Yine birbirlerini küçük-burjuva, revizyonist, karşı-devrimci değerlendirenler, bir zamanlar karşısında mücadele ettiklerinin mirasına bugün sahip çıkmaktadırlar.

Bunların tarihi, revizyonizmin savunulmasıdır. Bu tarihin mirasçısı olmak ise revizyonizmin mirasçılığıdır. Bu temelde soruna yaklaşıldığı için de, hedeflendiği söylenen *"yeni bir senteze varma"* hedefi, ancak revizyonizmin harmanlandığı bir senteze varmakla sonuçlanabilir. Marksist-Leninistler bu temelde yükselen bir sentezi reddederler.

"Sosyalistlerin Birliği"ni savunanlar Marksizm-Leninizmi savunmada kararlı iseler, ilk yapmaları gereken şey, kendi geçmişleri ile hesaplaşmaları ve revizyonist, oportünist geçmişlerini reddetmeleridir. Bu geçmiş mirasa sahip çıkıp, Marksist-Leninist bir senteze varmak mümkün değildir.

Bu örgütlerin geçmişte savunduklarını bir kenara bıraksak bile, "birlik" için sürdürülen tartışmalarda takınılan tavırlarda da modern-revizyonizmin savunuculuğu yapılmaktadır. Bunu yukarıda aktardığımız görüşlerle ortaya koyduğumuz için tekrarlamaya gerek duymuyoruz.

"BİRLİK" ADINA GÖRÜŞ AYRILIKLARININ ÜSTÜNÜN ÖRTÜLMESİ = OPORTÜNİZM!

Sözkonusu olan bir parti içinde birleşmek ise, gerçekleştirilecek birlik için aranması gereken ilk koşul, ideolojik birliktir. Çünkü Marksist-Leninistler için örgütsel birlik, ideolojik birliğin bir ürünü ve sonucudur. İdeolojik birliğin olmadığı yerde örgütsel birlik de olmaz; olsa olsa temeli çürük ve geçici bir birlik olabilir.

Marksist-Leninistler, komünistlerin ideolojik birliğinden, Marksizm-Leninizm biliminin savunulmasını anlarlar. Marksizm-Leninizmin savunulması, sos-yalizmin uluslararası düzeyde varolan sorunlarına çözümler getirme temelinde **genel**i ve bu genel teorik çözümlemeler ışığında, üzerinde yaşanan ülke koşullarını analiz etmeyi, bu bağlamda da **özel**i bilimsel bir temelde ortaya koymayı gerektirir. Bu bağlamda çıkış noktası Marksizm-Leninizm olmak zorundadır.

İçinde bulunulan koşullarda Marksizm-Leninizm biliminin üstü revizyonizm tarafından küllendirilmişse, o zaman ilk görev, bu duruma karşı mücadele edip Marksist-Leninist ilkeleri günışığına çıkarmaktır. İlke devriminin sorunlarına cevap verebilmek ancak bu temelde mümkündür.

Bir parti içinde birleşmek için ön şart ideolojik birlik olduğuna göre, birlik çalışması içinde üzerinde tartışılması gerekli olan ve öne çıkarılması gereken şey, görüş ayrılıklarıdır. Yürütülecek tartışmalar temelinde, varolan görüş ayrılıkları giderildiğinde, birlik de mümkün hale gelir.

"Sosyalistlerin Birliği"ni savunanlar ise, birlik yanlarını öne çıkarıp, görüş ayrılıklarını bir kenara bırakmaktadırlar.

Bu konuda Selim Murat'ın tavrı şöyledir:

"Ayrılıkları değil, birlik yanlarını öne çıkaran, kimi ayrılıkların bilincinde olarak birleşmeyi başarabileceğine inanan bir anlayışı, böyle bir yöntemi egemen kılmak gerekiyor." (Jiyana Nu, sayı 14, sayfa 2)

Bu yaklaşıma bağlı olarak birliğin çerçevesinin dar tutulmamasını da savunan yazar, şöyle demektedir:

"Dikkat edilmesi gereken bir diğer nokta da birliğin çerçevesini daraltmamaktır. Geniş bir perspektifle hareket edilmelidir. Birlik, birleşebilecek en geniş güçlerin katılımına açık olmalıdır. Oluşan birlik platformuna katılabilir çevrelerin katılımı sağlanmalıdır. Bunun önünde "psikolojik" veya başka türden engeller varsa, ortak çabayla giderilmesine çalışılmalıdır." (aynı yerde)

"Birliğin" çerçevesinin geniş tutulması tavrı, aslında bunların gerçek hedefinin "Sosyalistlerin Birliği"ni sağlamak olmadığını da ortaya çıkarmaktadır. Bu anlayış temelinde oluşturacakları birlik, "Sosyalistlerin Birliği" değil, ancak Mevlana tekkesi olabilir.

"Ne olursan ol, yine de gel" anlayışı temelinde yükselen tavırları, "birlik olsun da nasıl olursa olsun" tavrı olduğu için, öne çıkardıkları şey görüşlerin ne olduğu ve bunlar üzerine tartışmak değildir. Sorun siyasi farklılıklarda değil "psikolojik veya başka engellerde" aranmaktadır. Politika dediğin şey böyle yapılır işte... Birleşmek için Marksist-Leninist politika ve politikacılara değil, "birlikçi psikologlara" gerek duyulmaktadır. Oportünist, revizyonist geçmişe sahip olanlardan başka birşey de beklenmez.

Görüş ayrılıklarını geri plana atma tavrı sadece Selim Murat'a ait değildir. F. Baran şu tavrı takınmaktadır:

"Ama egemen olan ve tabanda yankı bulan, giderilmesi mutlak gerekli ayrılıkları kısmen gözardı ederek birlik yönünde ısrarlı davranan görüştür." (Jiyana Nu, sayı 17, sayfa 2)

Evet, gerçekten de bu birlik içinde egemen olan anlayış, görüş ayrılıklarını birliğe kurban etme anlayışıdır. İyi de bu anlayış, Marksist-Leninistlerin anlayışı değil, olamaz da. Ayrıca bu tavırda, kitlelere doğru olanın ne olduğunu kavratma görevi yerine, kitlelerin istemlerine önderlik edilip gerçekler gösterileceğine, kitle kuyrukçuluğu da yapılmaktadır.

"Sosyalistlerin Birliği" tartışmalarına katılan ve görünüşte Marksizm-Leninizme daha çok sahip çıkan H. İbrahim Akyol da, ayrılıkların birliğin önüne geçirilmemesi tavrını takınmaktadır. Tavrı şöyledir:

"... Kürdistanlı sosyalistlerin, mevcut durumda, sosyalizmin sorunlarını tartışma seyrine kapılarak, bunun içinde boğulmamaları gerekiyor. Farklı görüşler, demokratik yaklaşım ve tahammül gücüyle karşılanmalı ve bunlar özellikle bugün birliğin önüne esaslı engeller olarak konulmamalıdır." (Jiyana Nu, sayı 19, sayfa 11)

Yazısının büyük bölümünde Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinin savunulması gerektiği üzerine hikaye anlatan yazar, çıkardığı bu sonuçla diğerlerinden farklı olmadığını ortaya koymaktadır.

Görüş ayrılıklarının birliğin önüne geçirilmemesi temelinde ideolojik birlik oluşturulmaktadır. Kuşkusuz, oportünizm-revizyonizm temelinde de ideolojik birlik olur.

Marksizm-Leninizm bilimi temelinde, uluslararası düzeyde sosyalizmin sorunlarında ideolojik birlik sorunu ortadan kaldırılmıştır. Onun için de C. Seydo şu tavrı takınmaktadır:

"Eğer ideolojik birlik aranacaksa, ulusal ve toplumsal kurtuluş devriminin temel teorik tespitleri üzerinde aranmalıdır. Her konuda, dünyada gelişen her olayda ideolojik birlik aramak, ya da onun için çalışmak, daha baştan başarısızlığa uğrayacak olan boş bir çabadır. Kaldı ki, her konuda ideolojik birlik tek düzeyliktir, tartışmaları ve gelişmeyi körletir." (Jiyana Nu, sayı 21, sayfa 2)

C. Seydo ulusal ve toplumsal kurtuluş için "devrimin temel teorik tespitleri"nin hangi temel üzerinde yükselmesi gerektiğini es geçmektedir. Marksizm-Leninizm bilimi temel ve çıkış noktası olarak alınmadan ne ulusal, ne de toplumsal kurtuluş sorununa doğru teorik cevaplar verilemez. Ulusal ve toplumsal kurtuluş için temel teorik tespitler yapabilmek, Marksizm-Leninizmin kavranması ile mümkündür.

Ayrıca ideolojik birlik demek, her olayda aynı değerlendirmeyi yapmak demek değildir. Temel sorunlarda ideolojik birliğe sahip olanlar da, değişik olayları değişik değerlendirebilirler. Sorun, her olaya yaklaşırken temel alınacak düşüncedeki birliktir. İdeolojik birliği her olayda aynı tavrı takınmaya indirgemek, aslında ideolojik birliği karikatürize etmektir. Bu karikatürize edilmiş tavrı bir kenara bırakırsak, evet her olaya yaklaşım ve değerlendirmede ideolojik birlik aranmalıdır. Fakat bu, herkesin, her konuda aynı düşünmesi anlamına gelmez. Sorunun özü, ideolojik birlik için alınan temelin ne olduğudur.

Kısacası "Sosyalistlerin Birliği", aralarındaki görüş ayrılıklarını arka plana atma temelinde de yükselmektedir. Bunların ideolojik birliği, Marksizm-Leninizm değil, oportünizm, revizyonizmdir.

"SOSYALİSTLERİN BİRLİĞİ"NİN BİR BAŞKA TEMELİ: MİLLİYETÇİLİK!

Birlik tartışmalarını kaba bir biçimde bile izleyenlerin görmesi gereken bir olgu da, "Sosyalistlerin Birliği"nin yükseldiği bir temelin Kürt milliyetçiliği olduğu olgusudur. Uluslararası düzeyde sosyalizmin sorunlarını geri plana atan ve birliğin ideolojik temelini ulusal düzeye indirgeyen yaklaşımın ardındaki gerçek, tam da üzeri örtülmek istenen milliyetçiliktir.

Öyle ki, kendisi de özde farklı olmayan Sait Çiya şu tespiti yapma gereğini duymaktadır:

"Ama şunun altını çizmek istiyorum: Sosyalist geleneklerimiz 75-80 arası dönemde ne kadar "kitabi" ve soyut planda "enternasyonalist" idiyseler, şimdi tersinden o kadar, teoriden, enternasyonalist yaklaşım ve pratikten uzaklaşma görünüyor." (Jiyana Nu, sayı 19, sayfa 2)

Sözü edilen "gelenekler" aslında hiçbir zaman enternasyonalist bir konuma sahip olmamışlardır. Bu olgu, Sait Çiya'nın "soyut planda enternasyonalist" oldukları tespitinde de kabul edilmektedir. Yani sadece lafta enternasyonalist, ama gerçekte ise değil. Bugün için getirdiği eleştiri olgunun bir yanını, yani enternasyonalizmden uzak oldukları yanını gösterme açısından doğrudur. Fakat bu olgu, şimdi ortaya çıkan bir durum değildir. Bu bağlamda uzaklaşmadan bahsedilmesi geçmişin hatasını örtmektir. Gerçek durum, sözkonusu edilenlerin enternasyonalizme hiç yakınlaşmadıklarıdır.

Lafta savunulan enternasyonalizm, geçmişte olduğu gibi şimdi de lafta savunulmaktadır. Fakat somut olarak takınılan tavırlara gelindiğinde gerçek durum ortaya çıkmaktadır. Örneğin Sait Çiya ile aynı görüşlere sahip olan H. İbrahim Akyol aynı sayıda şu tavrı takınıyor:

"Kürdistan'daki dramatik yaşam herhangi bir akademik tartışmaya ya da hedefinden saptırılmış tartışmalara feda edilemez. Sosyalizm sorunlarının tartışılması Kürdistan'daki somut durumun önüne geçirilmemeli. Kürdistan gerçekliği karartılmamalı." (agd, sayfa 11)

Bu tavır, somut durum adına ilkelerin reddedilmesinden başka hiçbir anlama gelmemektedir. Sosyalizmin sorunlarına çözüm bulmak, H. İ. Akyol için Kürdistan gerçekliğinin karartılmasıdır. Peki ama Kürdistan'daki sorunlara cevap vermek için sosyalizm sorunlarını çözmek gerekmiyor mu? Yazara göre hayır! Bu

tavır, açıkça sorunlara Kürdistan penceresinden bakan, Marksizm-Leninizm bilimini çıkış noktası olarak ele almayan milliyetçi bir tavırdır. İşte, "Sosyalistlerin Birliği" tartışmalarında, lafta en çok Marksist-Leninist görünenlerden birinin tavrı böyledir.

Soruna bu temelde yaklaşanlardan, ideolojik birlik için Marksizm-Leninizmi temel almalarını beklemek, siyasi saflıktır, abesle iştigaldir.

Sosyalizmin sorunlarının tartışılması konusunda tavır takınırken, Selim Murat da aynı yönden tavır takınmaktadır.

"Ama asıl yoğunlaşmamız gereken ülkemiz özgülüne ilişkin sorunlardır." (Jiyana Nu, sayı 14, sayfa 2)

Yanlış anlaşılmasını egellemek için hemen belirtelim ki, bizim eleştirdiğimiz konu ülkenin sorunlarına cevap vermeye çalışmak değildir. Eleştirimiz, ülkenin sorunları ile uluslararası düzeyde sosyalizm sorunları arasında kurulan ilişkidir. Her Marksist-Leninistin yapması gereken şey, ülkenin sorunlarına çözüm bulması için, enternasyonal alandaki durumu Marksizm-Leninizm bilimi temelinde tahlil etmek, temel ilkeleri kavramak ve bu ilkeler temelinde ise ülkenin somutuna cevaplar vermektir. Yani kısaca söylenirse, ülkenin sorunlarına cevap verebilmek için, çıkış noktası Marksizm-Leninizm olmak zorundadır.

Marksizm-Leninizm çıkış noktası olarak alınmadığı için de, "Sosyalistlerin" partisi, işçi sınıfının partisi olarak değil de "ulusal kurtuluşçu" bir parti olarak ele alınmaktadır. Selim Murat şöyle diyor:

"Sosyalistlerin partisi radikal ulusal kurtuluşçu bir parti olmak zorundadır." *(abç) (aynı yerde)*

"Sosyalist" bir parti, ya da komünist bir parti, ülkede anda öne çıkan görevi çözmelidir. Ona önderlik etmelidir. Ulusal kurtuluş gündemde ise, bu sorunu, amaçladığı sömürüsüz topluma gitme mücadelesi yolunda kaldırması gerekir. Yani ulusal kurtuluşa önderlik ederek sosyalist bir toplum kurmak için mücadele etmelidir. Etmelidir de nasıl?

Görüş ayrılığımız, komünistlerin ulusal kurtuluş için de mücadele etmeleri ve mücadeleye önderlik etmeleri gerektiği konusunda değildir. Hayır, bizim eleştirimiz, ulusal kurtuluş mücadelesinin proleter devrime bağlı olarak ele alınmamasınadır.

Komünist bir partinin ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik etmesi ile, "ulusal kurtuluşçu parti" olması arasında nitelik farklılık vardır. Sosyalist toplum kurma hedefine sahip olduğunu söyleyen "Sosyalistler"in kuracağı parti proletaryanın partisi olmak zorundadır. Bu partinin mücadelesinin merkezinde, proletaryanın çıkarları olmak zorundadır. Ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik etmesi, mücadelenin proletaryanın sınıfsal mücadelesine hizmet etmesi içindir, "ulusal kurtuluşçu" olmak için değildir. Proletaryanın sınıfsal çıkarları "ulusal kurtuluşçu"luğa kurban edilmektedir. Hedefini "ulusal kurtuluşçu" olmakla sınırlayan "sosyalistler" gerçekte burjuva milliyetçileri olmaktan öteye gitmemektedirler. Bu "sosyalistler", sosyalist hedefleri demokratik hedeflere kurban eden, sosyalist hedeflerini unutan "sosyalist"lerdir. Milliyetçilik sadece bununla sınırlı değildir. Miro Hoçvanlı,

"Bir yanıyla ulusal kimliğini korumak isteyen bütün kesim ve unsurları kucaklayan bir etkinlik yürütülmelidir. Anadilin ve ulusal kültürün korunması, yaşatılması, ulusal toplumsal birliğin ve dayanışmanın sağlanması..." nın gerektiğini savunmaktadır. *(Jiyana Nu, sayı 13, sf. 11)*

Burada milliyetçiliğin açıkça savunulduğu nokta, "ulusal kültür"ün savunulması noktasıdır. "Ulusal kültür" sloganı, burjuva milliyetçilerinin sloganıdır. Her "ulusal kültür", ulusun içerdiği sınıfların kültürlerini oluşturur. Marksist-Leninist olma iddiasında olanlar, her "ulusal kültür"de ilerici olan, demokratik olan yana sahip çıkarlar.

"Her kim proletaryaya hizmet etmek istiyorsa, o tüm ulusların işçilerini birleştirmeli ve hem "kendi" hem de yabancı burjuva milliyetçiliğine karşı sabırlı bir mücadele yürütmelidir. ***Her kim ki ulusal kültür şiarını koruyorsa, o Marksistlerden değil, milliyetçi küçük burjuvalardandır."*** *(abç) (Lenin, Leninizm Dizisi, Defter 6, sayfa 94-95, İnter Yayınları)*

Lenin'in tavrına eklenecek tek şey, Miro Hoçvanlı şahsında "Sosyalistlerin Birliği"nin Kürt milliyetçiliği konumunda olduğudur. Evet, bu "Birliği"n üzerinde yükseldiği temellerden biri de Kürt milliyetçiliğidir.

ALTERNATİF OLMA SORUNU...

Gündemde ister ulusal kurtuluş mücadelesi olsun, isterse de toplumsal kurtuluş olsun, komünistler, burjuva milliyetçiliğine, oportünizme, revizyonizme, reformizme vb. akımlara alternatif olarak mücadele etmek zorundadırlar.

Bu "sosyalistler"imiz "alternatif" olduklarını ilan etme yerine, "alternatif" olmadıkları üzerine yemin billah etmektedirler. Tavırları şöyledir:

"Birlik Kürdistan'daki başka yurtsever güçlere alternatif değil, emperyalist, sömürgeci politikaları bertaraf etmek için yapılıyor. Ancak bunu anlamayanlar, birliği PKK'ye alternatif olarak değerlendiriyorlar." (Hakan Çalım, Jiyana Nu, sayı 16, sayfa 2)

"Birlik" PKK'ya alternatif değil, ama kendisine "sosyalist" diyorsa olmak zorundadır. Yanlış olan zaten alternatif olmamasıdır. "Emperyalist, sömürgeci politikaları bertaraf" edebilmek için, PKK'nın reformist çizgisine, emperyalist devletlerle ve faşist Türk devleti ile anlaşma politikasına karşı mücadele etmek zorunludur. PKK'ya alternatif olmayan bir güç, emperyalist ve sömürgeci politikaları bertaraf edemez.

"Sosyalistlerin birliği, ulusal demokratik güçlerin birliğinin alternatifi veya onun önündeki engel değil, aksine tamamlayıcı bir parçasıdır." (Selim Murat, Jiyana Nu, sayı 14, sayfa 2)

Alternatif olmamalarının bir temeli milliyetçilik olsa da, diğer temeli kendilerine olan güvensizliktir. F. Bulut'u eleştiren Mehmet Müfit şu tavrı takınmaktadır:

"Alternatif programlar üretmek ise, sosyalizm adına bütün olup bitenlerden sonra, öyle kolay olmadığı çok iyi bilinmektedir." (Jiyana Nu, sayı 18, sayfa 2)

Evet, gerçekten de "Sosyalistlerin Birliği" alternatif program üretmekten acizdir. Bu yüzden de, bunlar gerçekten alternatif olacak durumda değildirler. Andaki durumları sadece örgütsel açıdan değil, ideolojik açıdan da alternatif olmalarını engellemektedir.

Biz Kuzey Kürdistanlı Komünistler, bugün güçsüz olsak da, bütün burjuva milliyetçi, oportünist, revizyonist, reformist örgütlerin alternatifiyiz. Ulusal ve toplumsal kurtuluşa varmak için tek alternatif BOLŞEVİZMDİR. Bu konuda görüşlerimizi herkese, açıkça ilan ediyoruz.

Önüne sosyalist toplumu kurma hedefini koyan herkesin, Marksizm-Leninizm biliminin savunulup savunulmadığı temelinde, soruna yaklaşması gerekir.

Kuzey Kürdistanlı tüm devrimci ve komünistlere çağrımız, Marksizm-Leninizmi, sosyalizmi ve proletarya enternasyonalizmini savunmakta ciddi iseniz, BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan) saflarında örgütlenin!

Gerek ulusal kurtuluş, gerekse de toplumsal kurtuluş, ancak Marksizm-Leninizm bilimi ışığında, işçi sınıfına ve emekçilere önderlik edecek BOLŞEVİK bir ÖNDERLİK temelinde mümkündür.

O zaman, BOLŞEVİK PARTİ inşasına omuz verin! Kahrolsun her türden oportünizm, revizyonizm! Yaşasın Marksizm-Leninizm! Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin ortak örgütlenmesi ve mücadelesi!

Haziran 1995 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
(Kuzey Kürdistan)

Enternasyonal proletaryanın birlik, dayanışma, mücadele günü 1 Mayıs coşkuyla kutlandı!

İstanbul'da bu yıl da, 1977 1 Mayıs'ında onlarca işçinin katledilmesine sahne olan Taksim alanında, 1 Mayıs'ın kutlanmasına izin verilmedi. Yapılan tüm girişimler sonuçsuz kaldı. Taksim alanında gösteri izni, 1 Mayıs için olduğu gibi, başka hiçbir eylem için de verilmemektedir. Ama bu kural, yıllardır sadece faşist, gerici, ırkçı, dinci gösteriler için işlememektedir. Bu cephe istediği zamanda izinli, izinsiz gösterilerini kolayca yapmaktadır. Bu durumda şaşılacak bir yan da yoktur zaten. Çünkü bu devlet, bu düzen onlarındır, onların çıkarlarını savunmak ve korumakla yükümlüdür.

DİSK ve Türk-İş önderliğinde 1 Mayıs'ın kutlanmasına Taksim alanında izin verilmeyince, Kadıköy'de yapılması için izin alındı.

Diğer yıllarda olduğu gibi, bu yıl da 1 Mayıs'ın hazırlık çalışmalarına esas olarak DİSK ve Türk-İş önderlik etti. Geçen yıl bu sendikalarla birlikte kutlamalara katılan Hak-İş, *"İstiklal Marşı'nın söylenmediği, Türk bayrağının taşınmadığı eylemlerde yer almayız."* vb. gerekçesi ile eyleme katılmadı. Ayrı bir günde, ayrı bir eylemi tercih etti.

Türk-İş ve DİSK önderliğinde, daha bir dizi sendika, dernek ve kuruluşun imzaladığı "Çalışanların ortak sesi Demokrasi Platformu" temelinde 1 Mayıs kutlamaları yapıldı. Bu platform tümüyle reformist, gerici bir yapıya sahip. Bu platform reformist, karşı-devrimci DİSK, Türk-İş ve başka kuruluşlarla birlikte, devrimci bazı grupların etkinlik gösterdiği sendikalar tarafından da imzalanmıştır. Bu reformist, gerici platform reddedilip teşhir edileceğine ona imza atılmıştır. Bu da oportünistlerin devrimciliğinin, "tutarlılığının" bir göstergesidir. Onlar devrimci bir tutum takınarak, bu reformist, karşı-

devrimci platforma imza atmayı, ayrıca DİSK ve Türk-İş gibi düzen yanlısı sendikalarda eylem birliğini reddedeceklerine, sürekli yalpalayan, tutarsız, kitle kuyrukçusu siyasetleri sonucunda bu platform temelinde gerici, faşist sendika ağalarıyla kolkola girmişlerdir.

1 Mayıs sabahı binlerce işçi, emekçi, öğrenci eylem alanında toplanmaya başladı. Resmi olarak iş günü olmasına rağmen binlerce insan alana toplandı. Toplanma yerinden yürüyerek miting alanına gelindi. Eylem boyunca çeşitli sloganlar atıldı, pankartlar taşındı, bildiriler dağıtıldı.

Eylemde 1 Mayıs'a sahip çıktığını söyleyen herkes vardı. Yürüyüş boyunca devrimci sloganların ve pankartların daha fazla öne çıktığı gözleniyordu. Devrimci kesimin önemli bir yoğunluğu, etkisi sözkonusu idi. Ama bu, oldukça dağınıktı. Herkes kendisi için "ne yaparsa kâr" mantığı ile hareket ediyordu.

Bu potansiyel, devrimci örgüt, kuruluş, dernek vb. tarafından devrimci bir platform etrafında birleştirilip, ortak hareket etmesi halinde; 1 Mayıs eyleminin geleneğine daha uygun olacaktı. Böylece doğru bir çıkışla gerici, reformist sendika ağalarının işçi sınıfı içinde teşhir edilmesi, gerçek kimliklerinin gösterilmesi ve onların yalnız bırakılması mümkün hale gelecekti.

Gelecek 1 Mayıslarda (diğer eylemlerde de) bunun imkanları olacaktır. Bolşevikler, bu önerilerin ve düşüncelerin doğruluğundan hareketle inisiyatifli davranıp, diğer devrimcileri bu düşünce etrafında toplama ve buna uygun olarak eylemde ortak davranma gerekliliğini yorulmadan anlatmalılar.

Miting alanındaki görüntü de pek farksız değildi. Sendika ağaları ve diğer konuşmacılar kürsüden konuşmalar yaptılar. Sendika ağaları kitle tarafından yuhlandı. Şiirler okundu, türküler söylendi.

Bolşevikler, tüm hata ve eksikliklerine rağmen 1 Mayıs'ta alandaydılar. Pankartlarla, dövizlerle, bildiri ve pullamalarla ayrı bir blok oluşturarak eylem kat ıldılar. Kuşkusuz Bolşevikler açısından daha yapılacak çok şeyin olduğu, önemli eksik ve zaaflara rağmen, Bolşevizme olan sarsılmaz inançlarıyla, daha kararlı bir şekilde işe sarılmak gerektiğinin bilincindeyiz.

Eksiklikler ve hatalar altında ezilmek, moral bozukluğu, vb. Bolşeviklerin tavrı olamayacağı bilinci ile, mücadeleye devam etmede kararlıyız.

6.5.1995 ▲

İstanbul'da 1 Mayıs 1995 eylemi ve eyleme "Demokrasi Platformu"nun hazırlığı üzerine...

Bilindiği gibi, bu yılki 1 Mayıs, başını sendika ağalarının çektiği ve bir dizi dernek ve odanın da katılımıyla oluşturulan, adına **"Demokrasi Platformu"** denen platformun öncülüğünde yapıldı.

En azından İstanbul ve başka bazı yerlerde bu platform adına yürüyüş izinleri alındı. İstanbul'da Demokrasi Platformu'nun bir merkezi yapısı vardı ve ayrıca; ilan edildiği gibi İstanbul üç bölgeye ayrıldı. Bu bölgeler de, yerel olarak kendi içinde; dernek, sendika ve dergi çevrelerinin de katılacağı görüşmelerin yapılacağı alt bölgelere ayrıldı.

Plan buydu.

Bu planın amacı platformun içeriği, bu bölgesel bazda yapılacak üç alandaki görüşmelerle belirlenmeyecek, ya da değiştirilmeyecekti. Hayır içerik merkezi olarak belirlenmişti.

Anadolu, Taksim ve Bakırköy bölgeleri ve bölgelerin, alt bölgelerin yapacakları toplantılar da, merkezi olarak planlanan eylemin "nasıl en iyi uygulanacağı"na ilişkindi.

Ayrıca, önceden ilan edildiği şekliyle, dergi çevrelerinin bu toplantılara çağrılıp çağrılmadığı, ya da katılıp katılmadıklarını (tüm bölgeler için) bilmiyoruz, çağrıldıklarını ya da toplantılara katıldıklarını şu ana kadar duymadık.

Anadolu yakası açısından, dergi çevrelerinin çağrılmadığını (ve tabii birçok dernek, sendika çevrelerinin de), yapılan toplantılara katılmadıklarını biliyoruz. Anadolu yakasındaki toplantılara katıldığımız için, bu tespiti yapıyoruz.

Planlanan neydi, ne oldu?

Merkezi ve üç alandaki toplantılarda şu kararların olduğu duyuruldu:

1.) Taksim'de kutlama başvurusu reddedildikten sonra; Kadıköy'de iki alanda (Kadıköy Otoparkı yanı ve Söğütlüçeşme/Trafik yanı) toplanılacak ve Kadıköy İskele Meydanı'na da mitinge katılmak üzere, 1 km kadar yürünecekti. İki alanda toplanma yerine, bir alanda, Söğütlüçeşme'de toplanma şeklinde değiştirildi.

2.) Üç ana bölgenin, kendi içinde bölgelere ayrılarak toplantı yapması da pek tutmadı. Anadolu yakasında bu, böyle oldu. Oysa bu alt bölgelerde, birlikte afişlemeye çıkılacak, birlikte bildiri dağıtılacak ve daha geniş kesimlerin katılması vs. sağlanacaktı. Daha önceden yeri ve saati belirlenen toplantı günleri gelip çattığında; toplantılar bu çerçevede yapılmadı. Daha doğrusu, belirlendiği üzere "toplandılar" olmadı. Öylesine bir uğrama veya çok az miktarda kendi payına düşen afişlerin alınıp gidildiği günler oldu.

Anadolu yakasında, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasında, Anadolu yakasıyla sorumlu "yetkililerin" çağırdığı toplantı yapıldı. Bu toplantıda, Anadolu yakası kendi içinde 4 bölgeye ayrıldı:

* Kadıköy bölgesi (Kadıköy, Bostancı, Maltepe): Kadıköy Petrol-İş'te toplanılacaktı.

* Gebze bölgesi: Gebze Birleşik Metal-İş'de toplanılacaktı (burada bir de, yerel bir platform oluşturulmuş durumdaydı).

* Beykoz bölgesi (Beykoz, Ümraniye, Üsküdar): Beykoz Kristal-İş'de buluşulacaktı.

* Kartal bölgesi (Kartal, Pendik, Tuzla): Kartal Petrol-İş'de buluşulacaktı.

Yani; ne İstanbul genelinde üç ana bölgede ve ne de alt bölgelerde, ciddi bir hazırlık yapılmadı.

3.) Cumartesi, 29 Nisan'da Kadıköy iskele meydanında 1 Mayıs Şöleni yapılacaktı, kendileri tarafından iptal edildi.

4.) Her sendika şubesi, kendi bulunduğu binadan aşağı, "1 Mayıs Yasallaşmalıdır!" büyük bezden afişi asacaktı. Bu olmadı. Şehirlerin merkezi (Anadolu yakası için 10 bez pankart) bez pankartlarla mitinge çağrı yazılıp asılacaktı. Bu da olmadı.

5.) "Miting'e Çağrı" şeklinde duyuru niteliğini taşıyan ilanlar basılıp dağıtılacaktı. Bu da olmadı.

6.) Geçen yıl 20.000 (yirmibin) afiş basıldığı düşünüldüğünde, tüm İstanbul için "Demokrasi Platformu" 10.000 (onbin) adet gibi komik bir sayıda afiş basmıştı. Anadolu yakasına da bunun yarısı verilecekti.

7.) 1 Mayıs'ın yasallaşmasına yönelik imza kampanyası açılacaktı. Bu da yapılmadı.

Bütün bu yapılmayanların, NEDEN yapılmadığına ilişkin kimsenin bir somut bilgisi yoktu. Anlaşılan, sendika ağaları tam bir keyfiyet içinde hareket ettiler. Şubelerine bile bilgi verme zahmetinde bulunmamaları, bu yüzden olsa gerek. Bütün bunlar, sendika ağalarının, kendi ihanetçi çizgileri temelinde de olsa, iyi bir 1 Mayıs gösterisi örgütlemek diye bir dertlerinin olmadığını gösterdi. Türk-İş'in İzmir'de 1 Mayıs'tan bir gün önce "eylem" düzenlemeyi alelacele denk getirmesi, DİSK'in de İstanbul'dan Ankaraya yürümeyi 24-26 Nisan tarihleri arasında "mutlaka" gerçekleştirmek için seferber olması, ayrıca düşündürücü olmalıdır.

Gerek Türkiye ve "öteki taraf" genelinde, merkezi düzeyde ve gerekse İstanbul ve İstanbul içinde de Anadolu yakasında Konfederasyonlar veya toplantıya katılan konfedarasyonların herhangi bir sendika şubesinin; **1 Mayıs'ta iş bırakma ve bu temelde 1 Mayıs'lara katılma gibi bir çağrılarının olmadığı** netlik kazanmıştı. Anadolu yakasında (merkezi) katıldığımız görüşmelerde, bu tartışılmaz kesinlikteydi. 1 Mayıs'tan sonra da durumun bu olduğu ortaya çıktı zaten.

Eyleme katılım üzerine...

Bu olgular gözönüne alındığında ve yürüyüş-miting gününün tatil değil de işgününe denk geldiği, yürüyüş ve miting saatinin mesai sonrası (17.30 sonrası gibi değil de) 10.00-17.00 arası (resmi izin böyle) olması; doğal olarak insanların kafasında "katılımın düşük olacağı" fikri oluşuyordu. Yani beklenti; katılımın 10-20 bin kişi cıvasında olacağı şeklindeydi. Bunu böyle kestiren sendika ağaları da, aynı zamanda bu yüzden de olsa gerek, daha fazla çaba sarfetme gereği duymamış olmalılar.

Fakat katılım, herşeye rağmen, genel beklentinin üzerinde oldu. 30 ile 80 bin kişinin katıldığına ilişkin açıklamalar oldu. Katılımın 60 bin kişi kadar olduğunu söyleyebiliriz. Öyle sanıyoruz ki, devlet güçleri de bu kadar bir kitle beklemiyorlardı. Katılımın, beklentilerin üzerinde olması, işçi-emekçi ve tüm diğer halk kesimlerinden ezilenlerin 1 Mayıs'a olan ilgilerinin, herşeye rağmen ne kadar büyük olduğunu gösterdi.

Sendika ağalarının rahatça "at oynatabileceklerini" sandıkları günde, kendilerinin bütün olumsuz çabalarına rağmen, burjuva medyanın bir gün öncesinden, 1 Mayıs'ın haberini geçen yıla göre, hemen hemen hiç vermemesi ve faşist polis güçlerinin rahatça caka atabileceklerini sandıkları bu günde; hepsinin hevesleri kursaklarında kaldı.

Eylemi belirleyici anlamda düzenleyenler, ihanet şebekesi (Türk-İş ve DİSK gibi) konfederasyonlar olmasına rağmen, objektif olarak eyleme damgayı onlar değil, devrimci güçler vurdu. Daha kitlenin yarısı bile alanda yerini almadan, eylemi bitirdiklerini ilan ettiler ve konuşmalarını da kısa kesmek zorunda kaldılar.

Bir şey çok önemliydi...

Görebildiğimiz kadarıyla; hiçbir devrimci güç, somut olarak "Demokrasi Platformu"nun 1 Mayıs için de ileri sürdüğü ***"Ekonomik demokratik talepler bildirgesi"***ne ilişkin, somut olarak bunu hedefleyen/teşhir eden bir bildiri vs. çıkarmamıştı. Ne eylem öncesinde ve nede eylem günü böyle bir çalışma kitlelere taşınmadı. Gerekçe ne olursa olsun, öncelikle bu çalışmanın yapılmamış olması büyük bir eksiklikti.

Bu çok önemliydi. Çünkü bu platform; reformist, bu düzende gerçekleşmesi mümkün olmayan, hayali taleplerle dolu olan, tamamen düzeni savunan ve düzen içi olan bir platformdu. Böyle bir platformu teşhir etmemek yanlıştı; başta işçiler olmak üzere, emekçi kesimlere yönelik aydınlatma ve ayrım noktalarını ortaya koyma şarttı.

Devrimci güçlerin katılımının şekli ve kendi katılımının içeriğinden bağımsız olarak; kendi dışlarında varolan ve fakat kendilerini mutlaka ilgilendiren ve aslında kendilerinin bu varolana ideolojik saldırıyı gündeme getirmesini gerektiren; meşru olmasa da, "resmi" olarak ve "işçi sınıfı örgütleri" iddiasında ve hatta **tüm çalışanların "ortak sesi"** iddisında olan, bu iddiasını ve taleplerini de büyük boy afişlerle de ilan eden "Demokrasi Platformu"nun; 1 Mayıs'ın içeriğini kendince doldurması –önemli!– olgusu vardı. Bu duruma ilişkin somut tavrın gerekliliği bu yüzden önemliydi, önemlidir.

Bolşevik güçler de; bu bilinçle hareket etmiş, çalışmalarını belli bir noktaya kadar getirmiş ve fakat bu çalışmanın sonuçlarını eylem öncesinde ve eylem içinde geniş olarak bir bildiri vs. halinde kamuoyuna sunma başarısını –ne yazık ki– gösteremişlerdir. Gelecekte bunu başarmak zorundadırlar ve başaracaklar da!

Devrimci selamlarla...

...

İstanbul, Mayıs 1995 ▲

İbrahim Kaypakkaya'nın, faşist Türk devleti tarafından katledilişinin 22. yıldönümü dolayısıyla, BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan-Türkiye) Marmara Bölgesi'nin hazırladığı afiş ve pullardan bazıları...

17 Haziran'da, Bonn'da, 100 binin üzerinde katılımın olduğu büyük bir yürüyüş yapıldı. Büyük çoğunluğunu Kuzey Kürdistanlı/Türkiyeli katılımcıların oluşturduğu bu yürüyüş, "Siyasi Çözüm İçin" temel sloganı altında yapılan, içeriği reformist ve milliyetçi olan bir yürüyüştü. Bolşevik Partizan bu yürüyüşe, yürüyüşün genel yönelimi ile hemfikir olmadığından katılmadı. Ancak yürüyüş yerinde, Kuzey Kürdistan konusunda komünist görüşlerin propagandası yapıldı. Bunun için çıkarılan bildiriyi aşağıda yayınlıyoruz.

"Kürt sorunu"nun gerçek çözümü için, faşist Türk devletinin ve bölgenin diğer gerici-faşist devletlerinin yıkılması gerek! Emperyalist sistemin, özel olarak da emperyalist Alman devletinin mücadelenin hedefi ilan edilmesi gerek!

Faşist Türk devletine ve emperyalizme ölüm!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, gençler, devrimciler!

Faşist Türk devleti, Kürt ulusal kurtuluş hareketine ve bu hareketin önderi konumundaki PKK'ya karşı yürüttüğü gerici, haksız, kirli savaşı tırmandırarak sürdürüyor. Bu savaşta en barbar ve kural tanımaz yöntemler kullanıyor. Ordusu, polisi, özel timi, kontrası, korucusu..., kısacası elindeki tüm güçlerle azgınca saldırıyor. Yerleşim alanları bombalanıyor, köyler boşaltılıyor, yakılıyor, yıkılıyor. Onbinlerce Kürt emekçisi göç ettiriliyor. Göç etmek istemeyenler katlediliyor. Ormanlar yakılıyor. Faili *"meçhul"* dedikleri, gerçekte faili devlet olan cinayetler işleniyor. Ölü ele geçirilen gerillaların kafaları, kafa avcıları tarafından kesiliyor. Başlarına basılarak poz veriliyor. Ölü ele geçen gerilla kadınlara tecavüz ediliyor. Sağ ele geçenler anında öldürülüyor. Kirli savaş, Kuzey Kürdistan'dan Güney Kürdistan'a taşınıyor ve güya *"terör örgütü"*nün sonunu getirmek için Güney Kürdistan işgal ediliyor. Aynı dönemde faşist devlet *"mehmetçikle elele"* adlı **dilenme** kampanyasını devreye sokuyor. Bu kampanya ile faşist devlet, bir yandan içine düştüğü siyasi, ekonomik ve askeri acizliği ve çıkmazı ortaya koyarken, diğer yandan kampanyayı, ırkçılığı ve şovenizmi tırmandırmanın bir aracına dönüştürüyor.

Katliamlar ve soykırımlar konusunda tecrübeli olan ve yüzyılın ilk soykırımı olan Ermeni soykırımından, Ağrı, Koçgiri, Zilan, Dersim katliamlarından sorumlu olan faşist Türk hakim sınıfları, her zaman yeni katliamların ve soykırımların peşinde koşuyor.

Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının ve diğer milliyetlerin hak eşitliğinin gaspı temelinde kurulan bu zoraki *"birlik"* devleti ömrünü tüketmenin son çırpınışlarını sergiliyor.

Faşist Türk devleti tüm gerici, haksız ve kirli savaşında yalnız değildir. O, tüm emperyalistler tarafından, özel olarak da emperyalist Alman devleti tarafından, siyasi, ideolojik ve askeri olarak desteklenyor. Alman emperyalist devletinin PKK'yı ve sözde PKK'nın *"yan kuruluşlarını"* yasaklaması, faşist Türk devletine yaptığı silah ve para yardımı, sığınmacıları, özel olarak da Kürdistanlı sığınmacıları sınır dışı etme kararları, bu desteğe sadece bir kaç örnektir.

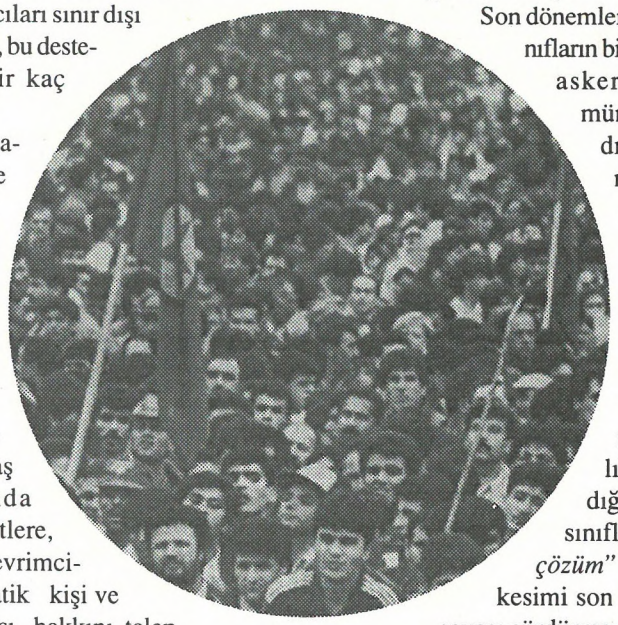

Ama bu savaş, sadece Kuzey Kürdistan'da, Kürt ulusal kurtuluş hareketine ve onun önderliğine karşı yürütülmüyor. Bu savaş aynı zamanda tüm komünistlere, ilericilere, devrimcilere, demokratik kişi ve örgütlere karşı, hakkını talep eden işçi ve emekçilere karşı, gerçeği yazan ve söyleyen yazarlara ve aydınlara karşı, devletten yana olmayan herkese karşı da yürütülmektedir. Sivas katliamı ve son olarak Gazi olayları buna örnektir.

Bir de savaşın diğer tarafı vardır. Bu da, **zoraki birliği parçalamaya yönelik yanı ile haklı bir demokratik öze sahip olan Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketinin PKK önderliğinde yürüttüğü savaştır.** Bu savaş haklı olan, savunulması ve desteklenmesi gereken bir savaştır. Bu savaşa **yetersiz de olsa işçi sınıfı ve emekçilerin, çeşitli devrimci grupların devlete karşı yürüttüğü devrimci mücadele ve komünistlerin devrim için, sosyalizm için mücadelesi de eklenmelidir.** Bu savaş bir bütün olarak ele alındığında, son tahlilde faşist Türk devletini yıkmanın ve emperyalist sistemi parça parça ortadan kaldırmanın savaşıdır.

İşçiler, emekçiler!

Son dönemlerde hakim sınıfların bir bölümünün askeri çözümün mümkün olmadığını keşfetmesi sonucu devreye sokulan, sorunun *"siyasi çözümü"*, *"federasyon"* vb. tartışmaları ağırlık kazanmadığı için, hakim sınıfların *"askeri çözüm"* yanlısı olan kesimi son çırpınışlarla savaşı sürdürmeye çalışıyor.

Almanya'nın Bonn şehrinde bir yürüyüş için çağrı yapan **"Yürüyüş Tertip Komitesi"** faşist devletin *"sıkıştırılmasını"* sağlamak amacıyla *"siyasi çözümü"* öne çıkaran ve *"savaşın durmasını"* bu temelde talep eden ve bunu *"iktidarlaşmanın"*, *"zaferi taçlandırmanın"* aracı olarak görüp gösteren bir tavır takındı. Bu, reformist ve milliyetçi tavır, *"Kürt Sorunu"*nun gerçek çözümünü

getiremez.

Biz *"savaşın durması"*nın ve faşist devletin *"siyasi çözüm"* için masaya oturtulmasının, düzen içi bir çözüm olduğunu, tüm varolan kötü çözümler içinde, kötünün iyisi olduğunu ve bunun gerçek çözüm olmadığını söylüyoruz. **Bu çözüm, ne zaferi taçlandırabilir ne de iktidarlaşmayı sağlayabilir.** Bunu söylemeyi de görevimiz olarak kavrıyoruz.

Aynı zamanda Almanya'da yapılan bir eylemde, Alman emperyalist devletinin hedef ilan edilmemesinin ve bir bütün olarak emperyalist sistemin hedeflenmemesinin, emperyalizmi ateş hattından geri çekkmek olduğunu da söylemek, yine görevimizdir. Çünkü, biz komünistleriz ve komünistler her zaman kitlelere gerçek çözümün ne olduğunu taşıma ve bu uğurda mücadele etme görevine sahiptirler. Biz, düzen içi çözümlerin *"Kürdistan'ın özgürlüğünü"* getirmeyeceğini, **Kürdistan'a özgürlüğü getirmenin, faşist Türk devletinin ve bölgedeki diğer gerici ve faşist devletlerin yıkılmasından geçtiğini ve tüm emperyalist sistemin hedeflenmesinin temel şart olduğunu söylüyoruz.**

Bu çözümü, ancak ve ancak **işçi sınıfı partisi önderliğinde, enternasyonalist bir temelde yürütülen, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kullanmasının garantörü olacak ve halkların kardeşliğini gerçek anlamda sağlayacak olan, devrim ve sosyalizm mücadelesi** getirebilir.

Biz Kuzey Kürdistanlı ve Türkiyeli Bolşevikler soruna böyle yaklaşıyoruz. **Tüm Kuzey Kürdistan ve Türkiye halklarını Bolşeviklerin safında Devrim ve Sosyalizm mücadelesine katılmaya çağırıyoruz.**

► Faşist Türk devletine ölüm! Emperyalizme ölüm!

► Bimre koletî, bijî azadî!

► Gerçek çözüm ancak devrimle kazanılır! Faşist Türk devletinin varlığı koşullarında gerçek çözüm kazanılamaz!

► Yaşasın Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı!

► Yaşasın halkların kardeşliği! Halkların kardeşliği için tek yol Devrim!

Haziran 1995 ▲

ROJA BOLŞEWİK ve BOLŞEVİK PARTİZAN
YURTDIŞI

OKUYUCU MEKTUBU

Değerli arkadaşlar!

Ben askerliğimi Kuzey Kürdistan'da yaptım. Askerlik sırasında gördüklerim konusunda, edindiğim izlenimleri sizlere yazmak istiyorum. Birkaç sayıdan beri Bolşevik Partizan elime geçti, okudum.

Kuzey Kürdistan'da yaşananlar konusunda, tümünü olmasa bile, birazını Bolşevik Partizan okuyucuları için aktarmak istiyorum.

Subaylar tarafından, askerlere PKK hakkında şu propaganda yapılıyor: *"PKK Kürt gençlerini zorla kaçırıp gerilla yapıyor. Bu gençler içindeki allah, din korkusunu yok etmek için, pislik kuyusuna kuran-ı kerim atıp, üzerine işettiriyorlarmış. PKK köyleri basıp kadın, çocuk demeden herkesi öldürüyor. Bunların çoğu Ermeni, sünnetsiz, Kuzey Irak'tan geliyorlar, vatanımızı bölmek istiyorlar, vb."*

Subaylar ve tim komutanları tarafından askerlere bu propaganda yapılıyor. Bulunduğum alanda olan köylerin büyük çoğunluğu korucu köyleriydi. Köy korucuları operasyonlara askerle beraber katılıyorlar. Bunlar da PKK hakkında subayların yaptığı propagandayı yapıyorlar.

Bulunduğum taburda askerlerin büyük çoğunluğu, PKK hakkında yapılan karalama propagandasına inanıyorlardı. Bu askerlerin büyük çoğunluğu Karadeniz, Ege, Marmara bölgelerinden gelmişti. Çoğunluğu gerici düşünceleri savunuyordu. Kültürel olarak çok geri idiler. Bunlar da subayların söylediklerini aynen onaylıyorlardı. PKK'yı düşman olarak görüyorlardı. Kürt ulusundan insanların sayısı çok azdı. Bu insanlar için ayrım yapılmıyordu. Ama arkalarından "PKK taraftarı" şeklinde dedikodu yapılıyordu. Subaylar ve askerler geri oldukları için, Türkçe konuşamadıkları için, Kürt köylülerini küçümsüyorlardı.

Askerliğim boyunca 4 kez çatışmaya girildi. Çatışmalarda öldürülen gerilla cesetleri parçalanıyor; bazı askerler gerillanın kulaklarını, parmaklarını kesiyordu. Teslim olan gerilla ise, kullanıldıktan sonra öldürülüyordu. Bu nedenle, "teslim ol, pişmanlık yasasından yararlan" propagandası hikayedir. Yaralı yakalanan gerilla ise, işkence edilerek öldürülüyor. Kadın gerillalar ile ilgili herhangi bir duyumum olmadı.

Savaş koşulları içinde psikolojik olarak etkilenen, çeşitli rahatsızlıklar gösteren askerler oluyor. Terhis olduktan sonra bile bu devam ediyor. Çatışmalarda askerler korkuyor. Çünkü moral açıdan, taktik açıdan gerilla daha üstün. Savaşma konusunda askerden daha tecrübeli.

Bulunduğum birlikte "sol" görüşlü askerler arasında gruplaşma vardı. Biraraya geldiğimiz zaman savaşın nedenleri üzerine sohbet ediyorduk. Devletin haksız, gerillanın haklı olduğunu söylüyorduk. Fakat bu gruplaşmalar bilinçli bir şekilde subaylara yönelme hareketine dönüşmedi. Silahın gerçek düşmana çevrilmesi gerektiği bilinci yoktu. Herkes kazasız-belasız, bir an önce askerliğini bitirmeyi düşünüyordu. Çatışmalarda bizler hedef gözeterek değil, kuru-sıkı atıyorduk. Askerlerin çoğunluğu zaten böyle yapıyor. Böyle olmasının nedeni, gerilla görülemediği içindir. Fakat çoğunluk PKK'yı düşman görerek savaşıyor.

Bulunduğum alanda bir köyün boşaltılmasına tanık oldum. Köy, korucu köyü olmasına rağmen, PKK ile işbirliği yaptığından şüpheleniliyordu. Köyün bulunduğu alan, gerilla için elverişli bir alandı. Köylülere köyün boşaltılacağı ve yakındaki köye gitmeleri söylendi. 2-3 ay sonra bu köyün yakınında bir askeri birlik pusuya düşürüldü. Bu işin içinde sözkonusu köyden insanların da olduğu söylendi. Bu olay sonrası köy basıldı. Bütün köy halkı, köy meydanına toplandı. Kadınlar ve erkekler birbirlerinden ayrıldı. Erkeklere meydan dayağı çekildi. 12 erkek seçildi. Bu insanlara birlikte 3 gün boyunca işkence yapıldı. Daha sonra tek tek kurşuna dizildiler. Bu olay sonrası, geri kalanlar köyü boşalttılar. Askerler de köyü yakıp yıktılar.

Son olarak Güney Kürdistan işgaline katıldım. Normal olarak terhisim gelmişti. Benimle beraber askerliği dolanlar bırakılmadı. 22 gün geç bıraktılar. Bu hareketin amacı askerlere şöyle açıklandı: *"Burada bulunan PKK kamplarını yoketmek, silahları ele geçirmek, tamamen PKK'yı yok etmek."*

Tansu Çiller emir göndermiş, bu iş, bu yıl bitecek diye söylüyorlardı. Askerler ve subaylar, bu işin bu yıl bitirileceğine inanıyorlardı. *"Ya bitecek, ya bitecek"* diyorlardı. Ben ... bölgesine giden birliğin içindeydim. Sadece bir kez çatışma oldu. Bir gece yarısı, gerilla, bir tepede bulunan askeri birliğe saldırdı. Çatışma 2,5 saat sürdü. Sabah olduğunda 7 askerin öldüğünü, 10 kişinin yaralandığını, 1 gerillanın öldüğünü gördük. ... kampına girilmedi, daha doğrusu bu göze alınamadı. Sadece uzaktan gözetleme yapıldı. Top menzili dışında olduğu için, top atışı da yapılmadı. Ayrıca bu kampın çok yakınında, 300-400 kişilik bir Peşmerge köyü vardı. Bunun da etkisinin olduğunu düşünüyorum.

Askerliği bitenler, askeri konvoylar ile havaalanı olan şehirlere bırakılıyor. Herkes buralardan uçakla gideceklere yerlere gidiyorlar.

... Mücadelenizde başarılar.

Çukurova, 5.5.1995 ▲

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Mesela sosyal emperyalîzma sovyetê ji bo ku li Tirkiyê ne sereke ye, l ihemberî nijadperestiya Tirk e, lê belê li Pakistanê di şahkirina nijadperestiya Bengaldeşê de qet tereddut nake. Li Tirkiyê sibe, ger nebe xwediyê temamî, ji bo perçe jêbike û mafê çarenûsiya netewan, yan jî di bin maska alîkariya tekoşina netewa bindest kirnê de, di bin kontrola xwe de alîkariya netewekariyeke Kurd ya paşverû yan jî nijadperestiya wê, wê neke, tu xarantiya wê tune.

Polîtîka nijadperestiyê ku emperyalîzm bi xwe dajo herî cûda ye. Kûçikê faşîst, Hitler, ji bo ku li dinyayê hukim bajo, bêvaca ku nijada Alman di dinê de ya herî bilind e, hate afirandin, "şovenîzma dewleta mezin" ku emperyalîzma AY û sosyal-emperyalîzma Sovyet dajo, biçûkdîtina gelên bindest û milliyetên dinê û pozê xwe bi bêedebi xistina nava karê wan y≈e hundir, mudahale kirina wan; tezahurên polîtîka nijadperestî ya emperyalîzmê êsta ev in!

Revizyonîstên Şefakê, ka û kês bi nav hev xistine. Bi ji çavan veşartina polîtîka nijadperestiyê ya çînên serdest yên Tirk ve, revizyonîstên Şefakê dixwazên kê rizgar bikin?

Nijadperestî ne tiştekî ku ji der ve tê binav xistin, lê belê dikare ji der ve bê alîkarî kirin. Çîn û zumrên sosyal hene ku nijadperestî xwe bi wan ve digre hene. Emperyalîzm, li cî û xewta ku bi kêrê wê tê polîtîka nijadperestî ya van çînan kişkiş dike û alîkariya wê dike. Ev çîn û zumre ne bi tenê di navbera Tirkan de, di nava di jî heye û weke me li jor jî got bira qet şika we tune be, emperyalîzm, dema ku bi kêrê wê bê, wê di kişkişkirin û alîkariya wê de qet tereddut neke. Ji bo wê ye ku, di tekoşina dijî nijadperestiyê de, berî her tiştî tekoşîna dijî van çîn û zumran e, yek ji erkân tevgera proleterya yan, herî girîng, teşhîrkirina van ji gelê kedkar re ye; li cem vê û bi vê ve girêdayî, teşhîrkirina polîtîka nijadperestiyê ku emperyalîzm bi xwe dajo jî; teşhîrkirina, di nava netewên cûrbicûr de nijadperestiyê çawa bi bêedeb kişkiş dike û alîkariya wê dike jî; di navbera kedkaran de "çanda demokratîzmê û ya navnetewî ya tevgera karkerên dinê" belavkirin e.

Bi van sedemen ve ya ku îflas dike, ya ku divê îflas bike û ya ku wê bi temamî îflas bike, ne bi tenê "politika nijadperestî ya emperyalîzmê" ye, polîtîka nijadperestî ya emperyalîzmê û ya paşverû ya xumali ye.

Formulasyona xweşik ya jorin, tenê bi kêrî nijadperestên xumalî tê. Yek jî bi kêrî reşkirina zanebûna tekoşîna proleterya tê...

Ferhengok

mêl: eğilim
nijadperestî: ırkçılık
bîkerdîtîn: faydalanmak
dilsoz: tutarlı
berdevk: temsilci
hêlbûn: akım
bêhed: aşırı
pêşnûma: taslak
herî: en
alîgirî: taraflık
melisandin: sindirmek
kişkişkirin: kışkırtmak
serek: hakim
AY: Amerika Yekbûyî (ABD)
kûrikkirin: körüklemek
erk: görev
êsta: işte
ka û kês: sapla saman
rizgarkirin: kurtarmak
şik: şüphe
sedem: neden

Dûmahik Hêye

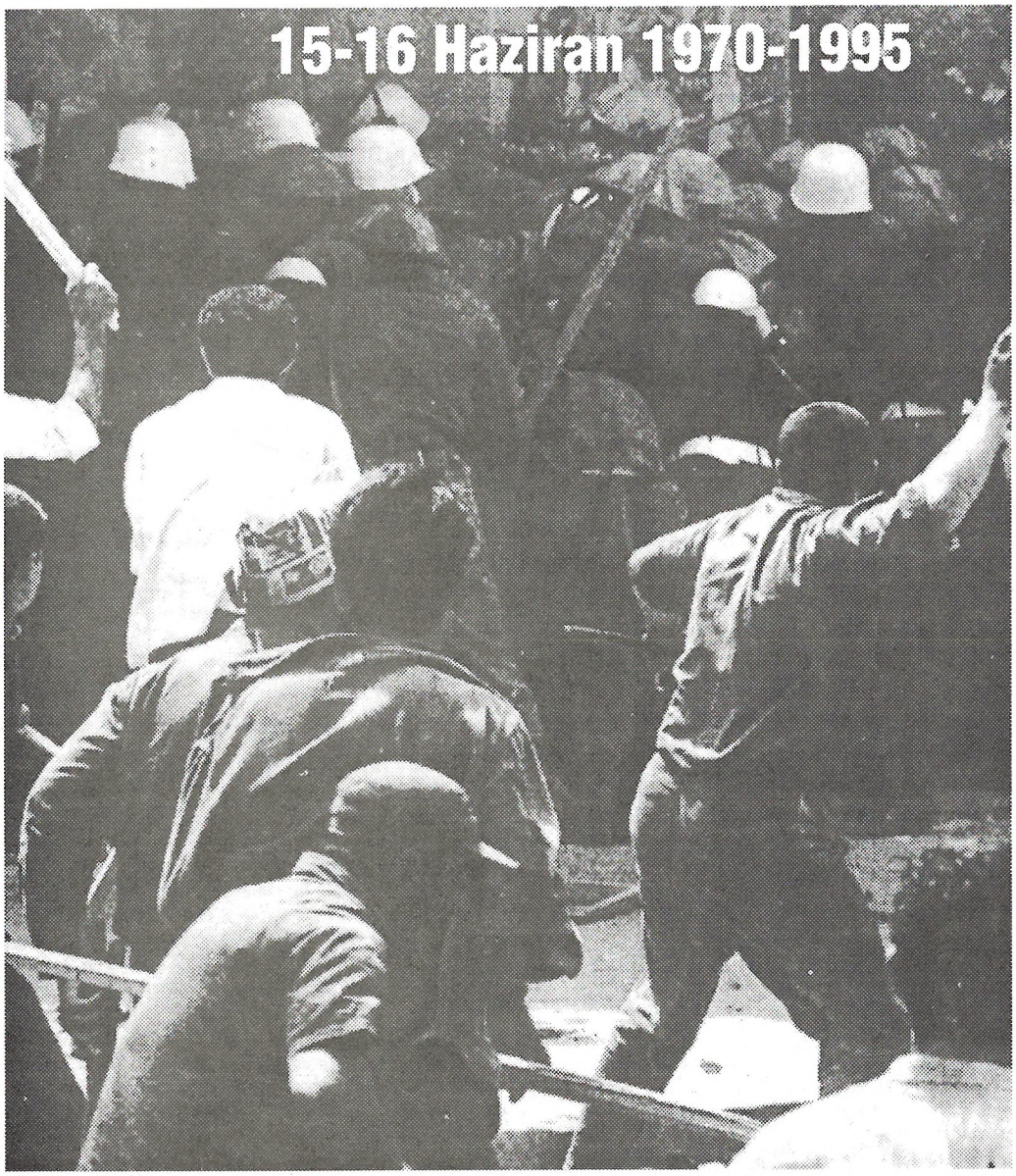

15-16 Haziran Şanlı Büyük İşçi Direnişinin 25. yıldönümünde:

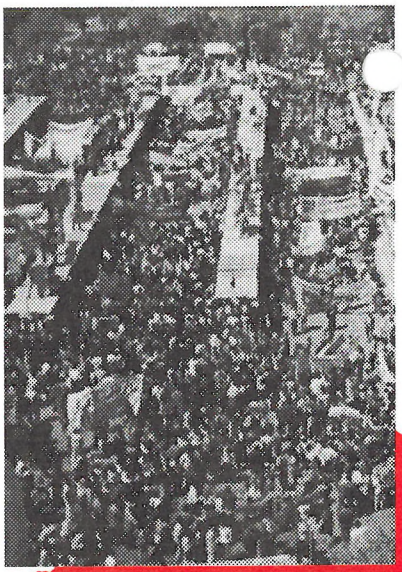

İşçiler, emekçiler Bolşevik saflara!